JURĂMÂNT DE GLORIE

CARTEA 5 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Morgan Rice

JURĂMÂNT DE GLORIE

INELUL VRĂJITORULUI - 05

The Upper Isles
Isle of Mist
The Netherworld
N
W
E
S
Silesia
Lucia
The Kolvian Cliffs
The Valley of Fire
King's Court
Highlandia
Thor's Village
Lake of Tears
Sulpa
Darkwood
Eastern Gulch
Savaria
Balustershire
Southern Forest
Tower of Refuge
The Tartuvian
The Wilds
The Ambrek
The Southern Isles
100 Mi
200 Mi
The Ring

“Viața o ține prețioasă fiecare om; ci, omul iubit de toți ține onoarea mult mai prețioasă ca viața.”

-William Shakespeare *Troilus și Cresida*

CAPITOLUL UNU

Andronicus călarea cu mândrie spre centrul capitalei regale a clanului McCloud, flancat de sute dintre generalii săi şi târându-și după el cea mai apreciată posesiune: Regele McCloud. Dezbrăcat de armura lui, pe jumătate gol, cu trupul lui păros și gras tremurând, regele McCloud era legat fedeleș și prins de partea din spate a şeii lui Andronicus cu o frânghie lungă care-i lega încheieturile mâinilor.

Cum Andronicus călărea încet, savurându-și triumful, îl târa pe McCloud pe străzi, peste murdărie și pietriș, ridicând un nor de praf. Oamenii lui McCloud se adunau și căscau gura. Îl putea auzi pe McClaud strigând după ajutor, zvârcolindu-se de durere pe când era purtat pe străzile propriului oraș. Andronicus radia. Chipurile oamenilor lui McCloud se strângeau de frică. Iată-l pe fostul lor rege, acum ultimul dintre sclavi. Era una dintre cele mai frumoase zile din memoria lui Andronicus.

Andronicus fusese surprins de cât de uşor fusese să cucerească oraşul lui McCloud. Părea că oamenii lui McCloud erau demoralizați chiar înainte ca atacul să înceapă. Oamenii lui Andronicus îi învinseseră ca fulgerul, miile sale de soldaţi repezindu-se și copleșindu-i pe cei câţiva soldaţi care au îndrăznit să se apere şi ocupând oraşul cât ai clipi din ochi. Trebuie să-și fi dat seama că nu avea rost să reziste. Toți și-au depus armele presupunând că, dacă se predau, Andronicus îi va lua captivi.

Dar ei nu-l cunoșteau pe marele Andronicus. El disprețuia capitularea. Nu lua captivi, şi faptul că ei își depuseseră armele doar făcea lucrurile mai uşoare pentru el.

Străzile oraşului lui McCloud șiroiau de sânge cum oamenii lui Andronicus au măturat fiecare alee, fiecare stradă, măcelărind fiecare bărbat pe care l-au putut gasi. Femeile și copiii i-a luat ca sclavi, aşa cum a făcut întotdeauna. Casele le-au jefuit, una câte una.

Cum Andronicus călarea acum încet pe străzi, supraveghindu-și triumful, a văzut cadavre pretutindeni, mormane de prăzi, casele distruse. Se întoarse şi clătină din cap spre unul dintre generalii săi şi, imediat, generalul a ridicat o

torţă mare, a făcut semn oamenilor săi, şi sute dintre ei s-au răspândit în tot orașul, dând foc acoperişurilor de paie. Flăcările s-au ridicat peste tot în jurul lor, încercând să ajungă la cer, şi Andronicus putea deja începe să simtă căldura de aici.

"NU!" a urlat McCloud, zbătându-se pe pământ în spatele lui.

Andronicus a rânjit mai larg și a mărit pasul, îndreptându-se spre o piatră deosebit de mare; s-a auzit un trosnet satisfăcător, și a știut că trupul lui McCloud a trecut peste ea.

Andronicus simțea o mare satisfacţie văzând acest oraș arzând. La fel cum făcuse în fiecare oraș cucerit din imperiul său, mai întâi avea să radă orașul de pe fața pământului, apoi avea să-l construiască din nou, cu proprii oameni, propiii generali, propriul său Imperiu. Era felul lui de a face lucrurile. Nu vroia nicio urmă a vechiului. El construia o lume nouă. Lumea lui Andronicus.

Inelu, Inelul sacru care le scăpase tuturor strămoșilor săi era acum teritoriul lui. Abia de-i venea să creadă. A inspirat adânc, minunându-se cât de măreț era. În curând, va traversa Ținuturile Înalte și va cuceri și cealaltă jumătate a Inelului. Atunci nu va mai fi niciun loc rămas pe planetă unde să nu fi călcat piciorul lui.

Andronicus a călărit până la statuia falnică a lui McCloud, în piaţa oraşului, şi s-a oprit în fața ei. Stătea acolo ca un altar, înălțându-se cincizeci de pași, făcută din marmură. Arăta o versiune a lui McCloud pe care Andronicus nu o recunoștea - un McCloud tânăr, în formă, musculos, mânuind mândru o sabie. Arăta un ego de maniac. Pentru asta, Andronicus l-a admirat. O parte din el a vrut să ia statuia înapoi acasă, s-o instaleze în palatul său ca trofeu.

Dar o altă parte din el era prea dezgustată de ea. Fără să se gândească, a coborât mâna, și-a scos praștia — de trei ori mai mare decât a oricărui om, suficient de mare pentru a ține o piatră de dimensiunea unui bolovan mai mic — s-a întins înapoi şi a aruncat cu toată puterea.

Bolovanul a zburat prin aer şi a lovit capul statuii. Capul de marmură al lui McCloud s-a sfărâmat în bucăți, explodând de pe corp. Apoi Andronicus a urlat, și-a ridicat îmblăciul de două mâini, s-a repezit și a lovit cu toată puterea.

A zdrobit torsul statuii și marmura a căzut de pe soclu, prăbușindu-se la pământ, sfărâmându-se cu un zgomot puternic.

Andronicus și-a întors calul și s-a asigurat, înaintând, că trupul lui McCloud era sfâșiat de așchii.

„Vei plăti pentru asta!", a strigat slab McCloud, în agonie.

Andronicus a râs. Întâlnise mulţi oameni de-a lungul vieţii, dar acesta ar putea fi până la urmă cel mai jalnic dintre toți.

„Chiar o să plătesc?" a strigat Andronicus.

McCloud ăsta era prea greu de cap; încă nu aprecia măreția marelui Andronicus. Trebuia să fie învățat, odată pentru totdeauna.

Andronicus a studiat oraşul, şi privirea i-a căzut pe ceea ce cu siguranţă era castelul McCloud. A dat pinteni calului și a pornit în galop, cu oamenii lui urmându-l, târându-l pe McCloud de-a curmezișul curții prăfuite.

Andronicus a călărit peste zecile de trepte de marmură, corpul lui McCloud bufnind în spatele lui, strigând şi gemând cu fiecare pas, apoi a continuat să călărească, trecând chiar prin intrarea de marmură. Oamenii lui Andronicus erau deja de gardă la uși, având la picioare corpurile însângerate ale foștilor soldați McCloud. Andronicus a zîmbit cu satisfacţie să vadă că, deja, fiecare colţ al oraşului era al lui.

A continuat să înainteze pe ușile mari ale castelului, în interiorul unui coridor cu tavane înalte, arcuite, toate din marmură. S-a minunat de excesele acestui rege McCloud. În mod clar nu a cruțat nicio cheltuială în a se răsfăța.

Acum venise și ziua lui. Andronicus a continuat să călărească împreună cu oamenii săi pe coridoare largi, copitele cailor creând ecouri din pereti, spre ceea ce fusese în mod clar Sala tronului McCloud. A năvălit prin ușile de stejar şi s-a dus chiar în centrul camerei, la un tron obscen, lucrat din aur, aşezat în centrul camerei.

Andronicus a descălecat, a urcat lent treptele de aur şi s-a aşezat în el.

A răsuflat profund cum s-a întors și și-a studiat oamenii, zecile lui de generali stând călare, așteptându-i porunca. S-a uitat la McCloud, însângerat, legat în continuare de calul lui, gemând. A studiat această sală, a examinat pereții, steagurile, armurile, armele. S-a uitat la lucrătura tronului și a admirat-o. S-a gândit dacă să-l topească sau să-l ia înapoi pentru el. Poate că-l va da unuia dintre generalii săi mai puțin importanți.

Desigur, acest tron nu era nimic față de propriul tron al lui Andronic, cel mai mare tron din toate regatele, unul pe care douăzeci de muncitori avuseseră nevoie de patruzeci de ani ca să-l termine. Construcția lui începuse în timpul vieții tatălui său și se terminase în ziua în care Andronicus își ucisese propriul tată. Fusese o sincronizare perfectă.

Andronicus a privit în jos la McCloud, acest omuleț patetic, şi s-a întrebat care era cel mai bun mod să-l facă să sufere. I-a examinat forma şi mărimea craniului şi a decis că ar dori să-l micșoreze și să-l poarte atârnat de colierul său, împreună cu celelalte cranii micșorate din jurul gâtului său. Totuși Andronicus și-a dat seama că, înainte de a-l ucide, va avea nevoie de ceva timp ca să-i subțieze fața, pometii, ca să arate mai bine la gâtul lui. Nu vroia o față găsană și rotundă care să-i strice estetica colierului. Îl va lăsa o vreme să trăiască și, între timp, îl va tortura. Și-a zâmbit singur. Da, era un plan foarte bun.

„Adu-l la mine," i-a comandat Andronicus unuia dintre generalii săi, în mârâitul său străvechi, adânc.

Generalul a sărit jos fără un moment de ezitare, s-a grăbit la McCloud, a tăiat frânghia şi a târât corpul însângerat pe podea, pătând-o cu roşu. L-a trântit la picioarele lui Andronicus.

"Nu poți să scapi cu asta!" mormăi slab McCloud.

Andronicus clătină din cap; acest om nu învăţa niciodată.

„Aici stau, aşezat pe tronul tau," a spus Andronicus. „Şi acolo ești tu, întins la picioarele mele. Aș zice că pot să scap cu orice am chef. Şi că făcut-o am deja."

McCloud zăcea acolo, gemând şi zbătându-se.

„Primul meu ordin," a spus Andronicus, "va fi ca tu să acorzi respectul cuvenit noului tău rege şi stăpân. Vino la mine acum, şi ai onoarea de a fi primul care să îngenuncheze înaintea mea în noul meu regat, primul care să-mi sărute mâna și să mi se adreseze ca regele a ceea ce a fost odată partea McCloud a Inelului".

McCloud s-a uitat în sus, s-a ridicat în patru labe și a zâmbit disprețuitor spre Andronicus

„Niciodată!" a spus el, şi s-a întors şi a scuipat pe podea.

Andronicus se lăsă pe spate și râse. Se bucura de asta din toată inima. Nu mai întâlnise un om așa de încăpățânat de ceva vreme.

Andronicus s-a întors și a dat din cap iar unul dintre oamenii lui l-a apucat pe McCloud din spate, în timp ce altul a venit în față şi i-a ținut capul nemișcat. Un al treilea a înaintat cu o un brici lung. Cum se apropia, McCloud a cedat de frică.

„Ce faci?" a întrebat el panicat, cu vocea ascuțită.

Omul a dus mâna în jos și i-a ras rapid lui McCloud jumătate din barbă. McCloud a privit cu uimire, în mod clar nedumerit că omul nu l-a rănit.

Andronicus din cap şi un alt bărbat păşit înainte cu un vătrai lung ce avea în vârf sculptată în fier stema regatului lui Andronicus — un leu cu o pasăre în gură. Radia portocaliu, încins în foc, iar ceilalți l-au imobilizat pe McCloud, în timp ce bărbatul a coborât vătraiul spre obrazul lui proaspăt ras.

"NU!" a țipat McCloud, dându-și seama.

Dar acum era prea târziu.

Un țipăt oribil a sfâșiat aerul, însoțit de un sfârâit și un miros de carne arsă. Andronicus a privit cu bucurie cum vătraiul a ars tot mai adânc şi mai adânc în obrazul lui McCloud. Sfârâitul a devenit mai puternic, țipetele aproape intolerabile.

În cele din urmă, după vreo zece secunde, i-au dat drumul lui McCloud.

El s-a prăbușit la pământ, inconștient, cu balele curgându-i, pe când i se ridica fum din jumătate de față. Acum purta emblema lui Andronicus arsă în carne.

Andronicus s-a aplecat înainte, s-a uitat în jos la McCloud inconştient şi și-a admirat opera.

„Bine ai venit în Imperiu."

CAPITOLUL DOI

Erec stătea pe culmea dealului de la marginea pădurii şi urmărea apropierea micii armate, și inima sa se umplea cu foc. Era născut pentru o zi ca asta. În unele lupte, linia de demarcare era neclară între drept şi nedrept — dar nu și în această zi. Nobilul din Baluster îi furase mireasa fără ruşine, şi fusese lăudăros, şi nu-și regretase faptele. Fusese făcut conştient de crima lui, îi fusese dată o şansă să îndrepte nedreptatea şi refuzase să-și rectifice erorile. Își adusese singur pe cap răsplata. Oamenii lui ar fi trebuit să lase lucrurile în pace — mai ales acum, că era mort.

Dar iată-i venind călare, sute dintre ei, mercenarii plătiți ai acestui nobil mărunt — toți hotărâți să-l ucidă pe Erec, numai pentru că fuseseră plătiți de acest om. Șarjau spre el în armurile lor vezi lucioase și, cum s-au apropiat, au lăsat să se audă un strigăt de luptă. Ca și cum l-ar fi speriat.

Eric era netemător. Văzuse prea multe bătălii asemănătoare. Dacă învățase ceva în toți anii săi de antrenament, era să nu se teamă niciodată atunci când lupta de partea dreptății. Dreptatea, fusese învățat, poate că nu câștigă întotdeauna - dar dă celui care o susține puterea a zece bărbați.

Nu era frică ce simțea Erec văzând apropiindu-se sute de oameni, ştiind că probabil va muri în această zi. Era o așteptare. I se dăduse șansa să-și găsească moartea în cel mai onorabil mod, și acesta era un dar. El făcuse un jurământ de glorie și astăzi jurământul său își cerea prețul.

Erec și-a scos sabia și a șarjat pe jos la vale, reprezindu-se spre armata care-l ataca. In acest moment își dorea mai mult ca oricând ca armăsarul său de încredere, Warkfin, să fie cu el în luptă — dar a simţit un sentiment de pace ştiind că Warfkin o ducea pe Alistair înapoi la Savaria, la siguranţa Curţii Ducelui.

Pe când se apropia de soldați, abia la cincizeci de pași distanță, Erec a mărit viteza, alergând direct spre cavalerul conducător din centru. Ei nu au încetinit, și n-a făcut-o nici el, pregătindu-se pentru ciocnirea care avea să urmeze.

Erec ştia că el avea un avantaj: trei sute de oameni nu puteau fizic să se apropie suficient să atace un om în acelaşi

timp; ştia din antrenamentul său că maxim şase bărbaţi călare se puteau apropia destul pentru a ataca în același timp un om. După cum vedea Erec lucrurile, asta însemna că șansele lui nu erau de trei sute la unu - ci doar de șase la unu. Atât timp cât putea de fiecare dată să-i omoare pe cei șase bărbați din fața lui, avea o șansă să câștige. Era doar vorba dacă avea rezitența să o facă până la capăt.

Cum Erec s-a repezit în josul dealului, și-a scos de la brâu arma despre care știa că se va potrivi cel mai bine: un îmblăciu cu un lanț lung de zece metri, având în capăt o bilă de fier cu țepi. Era o armă gândită pentru a întinde o capcană pe drum - sau pentru o situație exact ca asta.

Erec a așteptat până în ultima clipă, până când armata nu mai avea timp să reacționeze, apoi a rotit îmblăciul sus deasupra capului și l-a aruncat peste câmpul de luptă. A țintit spre un copăcel, iar lanțul cu țepi s-a întins de-a curmezișul câmpului de luptă; cum bila s-a înfășurat în jurul lui, Erec s-a ghemuit și s-a rostogolit la pământ, evitând sulițele care tocmai erau aruncate spre el, și s-a ținut cu toate puterile de mâner.

Calculase perfect: armata nu mai avea timp să recționeze. L-au văzut în ultima secundă și au încercat să-și oprească caii - dar alergau prea repede și nu era suficient timp.

Întreaga linie din față a intrat direct în el, lanțul cu țepi tăind în picioarele tuturor cailor, trimițându-și călărețiii la pământ cu capul înainte, caii aterizând deasupra lor. Zeci dintre ei au fost striviți în haos.

Erec nu a avut timp să fie mândru de pagubele pe care le-a produs: un alt flanc al armatei s-a întors și s-a îndreptat spre el, șarjând cu un strigăt de luptă, iar Erec s-a rostogolit înapoi în picioare pentru a-i întâlni.

Cum cavalerul din frunte a ridicat o suliță de aruncat, Erec a profitat de ce avea: nu avea un cal și nu-i putea întâmpina pe acești bărbați la înălțimea lor dar, din moment ce era mai jos, putea să folosească solul de sub el. Erec s-a lăsat brusc să cadă la pământ, s-a strâns și s-a rostogolit, și-a ridicat sabia și a tăiat picioarele calului. Calul s-a prăbușit și soldatul a căzut cu fața la pământ înainte de a putea să dea drumul armei.

Erec a continuat să se rostogolească și a reușit să se ferească de copitele cailor din jurul său, care trebuiseră să se îndepărteze unul de altul pentru a nu călca pe calul prăbușit.

Mulți nu au reușit, împiedicându-se de animalul căzut, și încă niște duzini de cai s-au prăbușit la pământ, ridicând un nor de praf și provocând busculadă în armată.

Era exact ce sperase Erec: praf și confuzie, încă niște duzini căzute la pământ.

Erec a sărit în picioare, și-a ridicat sabia și a blocat o sabie care venea în jos spre capul lui. S-a rotit și a blocat o suliță de aruncat, apoi o lance, apoi o secure. S-a apărat de loviturile care plouau pe el din toate părțile, dar știa că nu poate continua așa la nesfârșit. Trebuia să atace dacă era să aibă vreo șansă.

Erec s-a ghemuit și s-a rostogolit, a ieșit din rostogolire pe un genunchi și și-a aruncat sabia ca și cum ar fi fost o suliță. A zburat prin aer şi în pieptul atacatorului cel mai apropiat; ochii lui s-au deschis larg şi el a căzut într-o parte de pe cal, mort.

Erec a profitat de ocazie ca să sară pe calul bărbatului, smulgându-i îmblăciul din mână înainte să moară. Era un îmblăciu bun și de aceea îl alesese Erec; avea un mâner lung, țintuit cu argint, și un lanț de patru pași, cu trei bile de fier cu țepi la capăt. Erec s-a lăsat pe spate și l-a învârtit deasupra capului, dărâmând armele din mâinile mai multor oponenți în același timp; apoi l-a rotit din nou și i-a doborât de pe cai.

Erec a studiat câmpul de luptă și a văzut că produsese pagube serioase, cu aproape o sută de cavaleri doborâți. Dar, ceilalți, încă cel puțin 200, se regrupau și șarjau din nou spre el - și toți erau hotărâți.

Erec a călărit în întâmpinarea lor, un bărbat în fața a două sute, și a scos un strigăt puternic de luptă, ridicându-și și mai sus îmblăciul și rugându-se la Dumnezeu să-l țină forțele.

*

Alistar plângea ținându-se pe Warkfin cu toată puterea, calul galopând, ducând-o pe drumul atât de familiar spre Savaria. Țipase și lovise animalul tot drumul, încercând din răsputeri să-l facă să se întoarcă, să călărească înapoi la Erec. Dar nu o ascultase. Nu mai întâlnise niciodată un asemenea cal - ascultându-și neclintit stăpânul, fără ezitare. În mod clar, era hotărât să o ducă exact unde îi ordonase Erec - și în final ea s-a resemnat cu faptul că nu putea face nimic să schimbe asta.

Alistair avea sentimente amestecate cum a călărit înapoi prin porțile orașului, un oraș în care trăise atâta vreme ca servitoare. Pe de o parte, era ceva familiar - dar pe de alta, îi

reamintea lucruri despre hangiul care o oprimase, despre tot ce nu era în regulă cu acest loc. Așteptase cu atâta nerăbdare să meargă mai departe, să plece de aici împreună cu Erec și să înceapă o nouă viață împreună cu el. Deși se simțise în siguranță în interiorul porților sale, simțea o teamă crescândă pentru Erec, singur acolo afară, confruntându-se cu acea armată. Gândul la asta o făcea să-i fie rău.

Dându-și seama că Warkfin nu se va întoarce, și-a dat seama că cea de-a doua cea mai bună soluție era să obțină sprijin pentru Erec. Erec îi ceruse să rămână acolo, în siguranță în spatele acestor porți - dar era ultimul lucru pe care-l va face. Până la urmă, era fiică de rege, nu cineva care ar fugi de frică sau de confruntare. Erec își găsise perechea în ea: era la fel de nobilă și de hotărâtă ca și el. Și nu avea cum să trăiască cu sine înseși dacă lui i se întâmpla ceva acolo.

Cunoscând bine acest oraș regal, Alistair l-a îndreptat pe Warkfin spre castelul Ducelui - și acum că era în interiorul orașului, animalul a ascultat-o. Au ajuns la intrarea castelului și ea a descălecat și a alergat pe lângă servitorii care au încercat să o oprească. S-a ferit de ei și a alergat pe coridoarele de marmură pe care le învățase așa de bine ca servitoare.

Alistair a pus umărul și a împins ușile regale enorme de la cameră, le-a făcut să se deschidă de perete și s-a repezit în camera privată a Ducelui.

Mai mulți membri ai consiliului s-au întors să se uite la ea, toți purtându-și robele oficiale, Ducele stând așezat în centru, cu câțiva cavaleri în jurul lui. Toți aveau expresii uimite; cu siguranță întrerupsese ceva important.

„Cine esti, femeie?” a strigat unul.

„Cine îndrăzneşte să întrerupă afacerile oficiale ale Ducelui?" a strigat un altul.

„ O recunosc pe această femeie," a spus ducele, ridicându-se în picioare.

„La fel și eu," a spus Brandt, cel pe care ea l-a recunoscut ca prietenul lui Erec. „Ești Alistair, nu-i așa?" a întrebat el. „Noua soție a lui Erec?"

Ea a fugit spre el, în lacrimi, şi și-a împreunat mâinile.

„Te rog, Domnul meu, ajută-mă. Este vorba de Erec!"

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Ducele, alarmat.

„El se află în mare pericol. Chiar acum se confruntă de unul singur cu o armată ostilă! Nu m-a lăsat să rămân cu el. Te rog! Are nevoie de ajutor!"

Fără un cuvânt, toți cavalerii au sărit în picioare şi au ieșit în fugă din sală, neezitând nici măcar unul; ea s-a întors şi a fugit cu ei.

„Stai aici!" a îndemnat-o Brandt.

„Niciodată!", a spus ea, alergând în spatele lui. „Vă voi conduce la el!"

Cu toții au alergat ca unul pe coridoare, afară pe ușile castelului și spre un grup mare de cai care-i așteptau, fiecare încălecând pe al său fără nicio clipă de ezitare. Alistair a sărit pe Warkfin, l-a îmboldit şi a condus grupul, la fel de nerăbdătoare să plece ca și restul.

Cum au plecat în galop de la curtea Ducelui, toți soldații din jur au început să-și încalece caii și să li se alăture – și, până când au ieșit pe porțile Savariei, erau însoțiți de un contingent mare, în creștere, de cel puțin o sută de oameni, cu Alistair călărind în frunte, alături de Brandt și de Duce.

„Dacă Erec descoperă că veniți cu noi, mă va costa capul", a spus Brandt, călărind alături de ea. „Te rog, doar spune-ne unde este, doamna mea."

Dar Alistair clătină din cap cu încăpăţânare, împingându-și înapoi lacrimile pe când înaintau, în vuietul enorm al tuturor acestor oameni din jurul ei.

„Mai degrabă merg în mormânt decât să-l abandonez pe Erec!"

CAPITOLUL TREI

Thor călărea precaut pe drumul prin pădure, cu Reece, O'Connor, Elden şi gemenii călare alături de el, cu Krohn urmându-l, cum au ieșit cu toții din padure pe partea îndepărtată a Canionului. Inima lui Thor bătea mai repede, anticipând, când au ieșit în final din pădurea deasă. A ridicat o mână, indicându-le celorlalți să rămână tăcuți, și toți au înghețat în spatele lui.

Thor a privit și a studiat vasta întindere a plajei, a cerului liber, și dincolo de ele, vasta mare galbenă care îi va duce pe tărâmurile îndepărtate ale Imperiului. Marea Tartuvian. Thor nu-i mai văzuse apele de la călătoria lor pentru Sută. Era straniu să fie din nou aici - și, de această dată, cu o misiune de care atârna soarta Inelului.

După ce trecuseră podul peste Canion, scurta lor călătorie prin pădure fusese liniștită. Thor fusese instruit de Kolk și Brom să caute o mică navă ancorată pe malul Mării Tartuvian, ascunsă cu grijă în spatele ramurilor unui copac imens, aplecat peste mare. Thor le urmase cu exactitate instrucțiunile și, ajungând la marginea pădurii, observase nava, bine ascunsă, gata să-i ducă unde aveau nevoie. Era ușurat.

Dar apoi a văzut șase soldați imperiali, stând pe nisip lângă vas, inspectându-l. Un alt soldat urcase la bordul vasului, care era tras parțial pe nisip, legănându-se împins de valurile blânde. Nu ar fi trebuit să fie nimeni aici.

Era primul ghinion. Cum Thor a privit mai departe spre orizon, a văzut contururile îndepărtate a ceea ce părea a fi întreaga flotă a Imperiului, mii de nave negre abordând steagurile negre ale Imperiului. Din fericire, nu veneau spre Thor ci se îndreptau într-o direcție diferită, pe calea mai lungă, circulară, care le va aduce în jurul Inelului pe partea McCloud, unde străpunseseră Canionul. Din fericire, aveau treabă într-o altă direcție.

Cu excepția acestei patrule. Acești șase soldați imperiali, probabil cercetași într-o misiune de rutină, trebuie să fi dat cumva, din întâmplare, peste această navă a Legiunii. Se nimerise prost. Dacă Thor și ceilalți ar fi ajuns pe țărm doar cu

câteva minute mai devreme, probabil că deja ar fi urcat la bord și s-ar fi îndepărtat. Acum vor fi nevoiți să lupte. Nu aveau cum să evite asta.

Thor a privit plaja în sus și în jos și n-a mai văzut alte contingente imperiale. Cel puțin asta era în favoarea lor. Era probabil doar o singură patrulă.

„Credeam că barca trebuia sa fie bine ascunsă", a spus O'Connor.

„Se pare că nu suficient de bine," a remarcat Elden.

Toți șase stăteau pe caii lor, uitându-se fix la navă și la grupul de soldați.

„Nu va mai dura mult până când ei vor alerta alți soldați imperiali," a observat Conven.

"Și atunci chiar o să avem un război în brațe," a adăugat Conval.

Thor știa că aveau dreptate. Și nu era un risc pe care și-l puteau asuma.

"O'Connor," a spus Thor, "tu ții cel mai bine dintre noi. Te-am văzut lovind o țintă de la cel puțin cincizeci de metri. Îl vezi pe soldatul cu arcul? Avem o singură șansă pentru asta. Poți să o faci?"

O'Connor a aprobat grav, cu ochii fixând soldații imperiali. A întins mâna cu atenție peste umăr, a ridicat arcul, a pus o săgeată în el și a pregătit-o.

Toți se uitau la Thor, și el se simțea pregătit să-i conducă.

"O'Connor, tragi la semnalul meu. Apoi îi vom ataca pe cei din spatele lui. Toți ceilalți, folosiți-vă armele de aruncat pe măsură ce ne apropiem. Dar, mai întâi, încercați să vă apropiați cât se poate de mult."

Thor a făcut un semn cu mâna și, brusc, O'Connor a dat drumul corzii.

Săgeata a zburat prin aer zbârnâind și a fost o lovitură perfectă, vârful ei de metal străpungând inima soldatului imperial cu arcul. Soldatul a stat acolo, cu ochii deschizându-i-se larg pentru o clipă, ca și cum nu înțelegea ce i se întâmpla, apoi, brusc, și-a deschis brațele larg și a căzut cu capul înainte ca într-un plonjon, aterizând cu o bufnitură pe plajă la picioarele camarazilor săi, pătând nisipul cu roșu.

Thor și ceilalți au șarjat ca o mașinarie bine unsă, sincronizați unul cu celălalt. Sunetul cailor lor galopând i-a trădat și ceilalți

șase soldați s-au întors și s-au pregătit să-i întâmpine. Soldații s-au urcat pe cai și au năvălit spre ei, pregătiți să-i întâmpine la mijloc.

Totuși Thor și oamenii lui aveau avantajul surprizei. Thor s-a lăsat pe spate și a dat drumul unei pietre din praștie și l-a lovit pe unul dintre ei în tâmplă de la douăzeci de metri distanță, pe când încerca să încalece. A căzut pe spate de pe cal, mort, cu frâiele încă în mâini.

Cum s-au apropiat, Reece și-a aruncat securea, Elden sulița și fiecare dintre gemeni pumnalele. Suprafața nisipului era accidentată și caii au alunecat, ceea ce a făcut aruncatul armelor mai dificil decât de obicei. Toporișca lui Reece și-a găsit ținta, omorând unul dintre dușmani, dar ceilalți au ratat.

Mai rămăseseră patru. Cel din frunte s-a desprins de grup repezindu-se direct spre Reece, care nu mai avea o armă; își aruncase toporișca, dar nu avusese timp să își scoată sabia. Reece s-a pregătit și, în ultima secundă, Krohn a sărit înainte, a mușcat calul soldatului de picior iar calul s-a prăbușit, călărețul lui căzând și el la pământ și ratându-l pe Reece în ultimul moment.

Reece și-a tras sabia și l-a înjunghiat pe soldat, omorându-l înainte să își poată reveni.

Mai rămăseseră trei. Unul dintre ei s-a repezit cu toporul spre Elden, țintind spre capul său; Elden i-a blocat lovitura cu scutul și, în aceeași mișcare, a ridicat sabia și a tăiat în două mânerul toporului. Apoi Elden s-a răsucit cu scutul și l-a izbit pe atacator pe laterala capului, dărâmându-l de pe cal.

Un alt soldat a scos de la brâu un îmblăciu și a rotit lanțul lung, bila cu țepi venind rapid spre O'Connor. S-a întâmplat prea repede și O'Connor nu a avut timp să reacționeze.

Thor a văzut lovitura și s-a repezit lângă prietenul său, ridicând sabia și tăind lanțul îmblăciului înainte să îl lovească pe O'Connor. S-a auzit sunetul sabiei tăind prin metal, iar Thor s-a minunat de cât de ascuțită era noua lui sabie. Bila cu țepi a căzut inofesinvă la pământ și s-a înfipt în nisip, salvând viața lui O'Connor. Apoi Conval a venit în viteză și l-a înjunghiat pe soldat cu o suliță, ucigându-l.

Ultimul soldat imperial a văzut că era depășit numeric; cu teamă în ochi, s-a răsucit brusc și a fugit, grăbindu-se pe malul apei, urmele copitelor calului său văzându-se adânc în nisip.

Toți s-au uitat după soldatul care se retrăgea: Thor a aruncat o piatră cu praștia, O'Connor și-a ridicat arcul și a tras și Reece a aruncat o suliță. Dar soldatul călărea prea haotic, cu copitele calului înfingându-se adânc în nisip, și toți au ratat.

Elden și-a tras sabia și Thor a putut vedea că era gata să se repeadă după soldat. A ridicat o mână și i-a indicat să stea locului.

"Nu!" a strigat Thor.

Elden s-a întors și s-a uitat la el.

„Dacă supraviețuiește îi va trimite pe alții după noi!" a protestat Elden.

Thor s-a întors și s-a uitat înapoi la navă și a știut că va fi nevoie de timp prețios ca să îl vâneze - un timp pe care nu îl aveau.

„Imperiul va veni după noi în orice caz", a spus Thor. „Nu avem timp de pierdut. Ce e cel mai important acum este să ne îndepărtăm de aici. Spre navă!"

Au descălecat pe când se apropiau de navă și Thor a început să își golească desagii șeii de toate proviziile, în timp ce și ceilalți făceau același lucru, luându-și toate armele și sacii cu mâncare și apă. Nu aveau cum să știe cât de lungă va fi călătoria, cât timp va trece pînă vor vedea din nou pământul - *dacă* aveau să vadă din nou pământul. De asemenea, Thor a încărcat și mâncare pentru Krohn.

Au aruncat sacii sus peste bordajul navei; au aterizat pe puntea de deasupra cu o bufnitură.

Thor a apucat frânghia groasă, cu noduri, care atârna peste bordaj, asprimea ei iritându-i palmele, și i-a testat rezistența. L-a pus pe Krohn pe umăr, greutatea amândurora testându-i mușchii, și s-a ridicat în sus spre punte. Krohn i-a scheunat în ureche, zgâriindu-i pieptul cu ghearele ascuțite, agățat de el.

În curând Thor urcase peste bordaj, Krohn sărind de pe el pe punte, iar ceilalți l-au urmat îndeaproape. Thor s-a aplecat și s-a uitat de sus la caii de pe plajă, care priveau în sus ca și cum ar fi așteptat un ordin.

„Și cu ei ce se întâmplă?" a întrebat Reece, venind lângă el.

Thor s-a întors și a studiat nava: avea douăzeci de pași lungime și probabil pe jumătate lățime. Era suficient de mare pentru ei șapte - dar nu și pentru caii lor. Dacă ar fi încercat să

îi ia cu ei, caii ar fi putut să lovească tare lemnul, să deterioreze barca. Trebuiau să îi lase în urmă.

„Nu avem de ales," a spus Thor, privindu-i cu dor. „Va trebui să găsim alții."

O'Connor s-a aplecat peste bord.

„Sunt cai inteligenți," a spus O'Connor. „I-am antrenat bine. Se vor întoarce acasă la comanda mea."

O'Connor a fluierat ascuțit.

Ca unul, caii s-au întors și au pornit galopând peste nisip în pădure, îndreptându-se înapoi spre Inel.

Thor s-a întors și s-a uitat la frații săi, la corabie, la marea din fața lor. Acum erau blocați, fără cai, fără nicio altă alegere decât să meargă înainte. Realitatea începea să se simtă. Erau cu adevărat singuri, cu nimic altceva decât această corabie, și pe cale să se despartă pentru totdeauna de țărmurile Inelului. Acum nu mai exista drum de întoarcere.

„Și cum ar trebui să ducem corabia pe mare?" a întrebat Conval, cum toți s-au uitat în jos, la cinci metri dedesubt, la coca vasului. O mică porțiune din ea era în valurile mării Tartuvian, dar majoritatea ei era înfiptă bine în nisip.

„Aici!" a spus Conven.

S-au grăbit de cealaltă parte, unde un lanț gros de metal atârna peste margine, la capătul lui având o minge de fier enormă care stătea pe nisip.

Conven a întins mâna și a tras de lanț. A gemut și s-a străduit, dar nu îl putea ridica.

„Este prea greu", a mormăit el.

Conval și Thor s-au repezit și l-au ajutat și, cum toți trei au apucat lanțul și au tras, Thor a fost șocat de greutatea lui; chiar și cu toți trei trăgând, abia îl puteau ridica vreun metru. În final, toți i-au dat drumul și a căzut înapoi pe nisip.

„ Lăsați-mă să vă ajut" a spus Elden, pășind înainte.

Cu trupul lui enorm, Elden stătea deasupra lor și a întins mâna și a tras de lanț și a reușit să ridice singur mingea în aer. Thor era uimit. Ceilalți li s-au alăturat și cu toții au tras ca unul, ridicând ancora în sus câte treizeci de centimetri odată și, în final, peste bord și pe punte.

Barca a început să se miște, legănându-se un pic pe valuri, dar a rămas înfiptă în nisip.

„Prăjinile!" a spus Reece.

Thor s-a întors și a văzut două prăjini de aproape șapte metri lungime puse pe marginile navei, și și-a dat seama pentru ce erau. A alergat împreună cu Reece și a prins una în timp ce Conval și Conven au luat-o pe cealaltă.

„Când noi o să împingem," a strigat Thor, "voi toți o să ridicați pânzele!"

S-au aplecat, au înfipt prăjinile în nisip și au împins cu toată forța; Thor a gemut de efort. Lent, nava a început să se miște, doar un pic. În același timp Elden și O'Connor s-au repezit în mijlocul bărcii și au tras de frânghii pentru a ridica pânzele, ridicându-le cu efort, câte treizeci de centimetri odată. Din fericire era o briză puternică și, pe măsură ce Thor și ceilalți tot împingeau în mal, străduindu-se cu toată puterea să miște corabia surprinzător de grea din nisip, pânzele s-au ridicat mai sus și au început să prindă vântul.

În final barca s-a legănat sub ei și cumva a lunecat în apă, plutind ușoară, în timp ce umerii lui Thor tremurau de efort. Elden și O'Connor au ridicat pânza la maxim și în curând pluteau pe mare.

Toți au strigat triumfători, punând prăjinile înapoi la locurile lor, și s-au repezit și i-au ajutat pe Elden și pe O'Connor să lege frânghiile. Krohn a lătrat lângă ei, incitat de toată situația.

Barca plutea fără țintă și Thor s-a repezit la cârmă, cu O'Connor lângă el.

„Vrei să iei tu cârma?" l-a întrebat Thor pe O'Connor.

O'Connor a rânjit larg.

„Mi-ar plăcea la nebunie".

Au început să câștige viteză, înaintând pe valurile galbene ale mării Tartuvian, cu vântul din spate. În final se mișcau, și Thor a respirat adânc. Plecaseră.

Thor s-a îndreptat spre prova, cu Reece lângă el în timp ce Krohn a venit între ei și s-a sprijinit de piciorul lui Thor, în timp ce Thor a dus mâna în jos și i-a mângâiat blana moale și albă. Krohn s-a întins și l-a lins pe Thor. Acesta a băgat mâna în săculeț și a scos o bucată de carne pentru Krohn, care a prins-o rapid.

Au privit la orizont, peste marea vastă din fața lor. Orizontul îndepărtat era punctat cu corăbii negre ale Imperiului, cu siguranță în drum spre partea McCloud a Inelului. Din fericire nu erau atenți, cu siguranță nu se uitau după o singură barcă

îndreptându-se spre teritoriul lor. Cerul era limpede, aveau un vânt puternic din spate și continuau să prindă viteză.

Thor a privit înainte și s-a întrebat ce le stătea în față. S-a întrebat cât de mult va dura până vor ajunge pe teritoriul Imperiului și ce îi putea aștepta acolo. S-a întrebat cum aveau să găsească sabia, cum avea să se termine totul. Știa că șansele erau contra lor și totuși se simțea extraordinar de bine să fie în final pe drum, încântat că ajunseseră atât de departe și dornic să recupereze sabia.

„Și dacă nu e acolo?" întrebă Reece.

Thor s-a întors și s-a uitat la el.

„Sabia", a adăugat Reece. „Și dacă nu e acolo? Sau dacă s-a pierdut? Sau a fost distrusă? Sau dacă pur și simplu nu o vom găsi niciodată? Imperiul este enorm, până la urmă."

„Sau dacă Imperiul și-a dat seama cum să o mânuiască?" a întrebat Elden cu vocea lui profundă, venind din spatele lor.

„Dacă o găsim dar nu putem să o aducem înapoi?" întrebă Conven.

Grupul a stat acolo, presat de greutatea a ce le stătea înainte, de marea de întrebări fără răspuns. Această călătorie era o nebunie, Thor știa.

O nebunie.

CAPITOLUL PATRU

Gareth mergea de colo-colo pe podeaua de piatră a biroului tatălui său - o cameră mică la ultimul etaj al castelului, pe care tatăl său o apreciase foarte mult și, bucată cu bucată, o distrugea.

Gareth mergea de la raft la raft, smulgând de acolo volume prețioase, cărți străvechi legate în piele care aparținuseră familiei de secole, distrugând legăturile și rupând paginile în bucățele mici. Cum le arunca în aer, ele cădeau înapoi pe capul său ca fulgii de zăpadă, agățându-se de corpul său și de balele care îi curgeau din gură. Era hotărât să distrugă până la ultimul lucru din acest loc pe care tatăl său îl iubise, câte o carte o dată.

Gareth s-a grăbit la o masă dintr-un colț, a apucat ce mai rămăsese din pipa lui cu opiu și, cu mâini tremurânde, a inspirat adânc, având nevoie de drogul său acum mai mult ca niciodată. Era dependent, fumându-l în fiecare minut în care putea, hotărât să blocheze imaginile tatălui său care-l bântuiau în vise și, acum, chiar și când era treaz.

Când Gareth a pus pipa jos, l-a văzut pe tatăl său stând acolo în fața lui, un cadavru care se descompunea. De fiecare dată cadavrul era mai descompus, mai mult schelet decât carne; Gareth și-a întors privirea de la priveliștea oribilă.

La început Gareth a încercat să atace imaginea, dar a învățat că nu-l ajuta cu nimic. Deci acum doar își întorcea capul, constant, privind mereu în altă direcție. Mereu era la fel: tatăl său purtând o coroană ruginită, cu gura deschisă, cu ochii privindu-l disprețuitori, întinzând un singur deget, îndreptându-l acuzator spre el. În acea privire îngrozitoare, Gareth își simțea propriile zile numărate, simțea că era doar o problemă de timp până când avea să i se alăture. Ura mai mult ca orice să-l vadă. Dacă exista un singur lucru bun în a-și ucide tatăl, era că nu va mai trebui să îi vadă vreodată fața. Dar acum, ironic, o vedea mai mult ca niciodată.

Gareth s-a întors și a aruncat rapid pipa de opiu către apariție, sperând că, dacă o arunca destul de repede, chiar o putea lovi.

Dar pipa doar a zburat prin aer și s-a lovit de perete și s-a sfărâmat. Tatăl său continua să stea acolo și să se uite furios la el.

"Aceste droguri nu o să te ajute acum", l-a mustrat tatăl său.

Gareth nu mai putea suporta. S-a repezit la apariție cu mâinile întinse, încercând să zgârie fața tatălui său; dar, ca întotdeauna, a trecut prin nimic altceva decât aer și de această dată s-a dus împleticindu-se de cealaltă parte a camerei și a aterizat dur pe biroul de lemn al tatălui său, trimițându-l cu un zgomot puternic la podea.

Gareth s-a rostogolit pe podea cu respirația tăiată și a privit în sus și a văzut că își zgâriase brațul. Sângele îi curgea pe cămașă și a privit în jos și a observat că purta în continuare cămașa de corp în care dormise de câteva zile. De fapt, acum nu se mai schimbase de câteva săptămâni. S-a uitat la o reflexie a sa și a văzut că părul îi stătea vâlvoi. Arăta ca un tâlhar de rând. Unei părți din el nu-i venea să creadă că ajunsese atât de jos. Dar unei alte părți din el nu-i mai păsa. Singurul lucru rămas în interiorul lui era o dorință arzătoare de a distruge - de a distruge orice rămășiță a ceea ce fusese odată tatăl său. I-ar fi plăcut să radă din temelii acest castel și Curtea Regelui cu el. Ar fi o răzbunare pentru tratamentul pe care l-a suportat cât era copil. Amintirile erau blocate în interiorul lui ca un ghimpe pe care nu-l putea scoate.

Ușa la biroul tatălui său s-a deschis larg și prin ea s-a repezit unul dintre servitorii lui Gareth, privind în jos temător.

"Domnul meu," a spus servitorul. "Am auzit un zgomot puternic. Ești în regulă? Domnul meu, sângerezi!”

Gareth a privit în sus cu ură spre băiat. Încercă să se ridice în picioare, să îl lovească, dar a alunecat pe ceva și a căzut înapoi la podea, dezorientat de la ultimul fum de opiu.

"Domnul meu, lasă-mă să te ajut!"

Băiatul s-a repezit înainte și a apucat brațul lui Gareth, care era prea slab, abia avea ceva carne pe os.

Dar Gareth încă avea o rezervă de forță și, când băiatul i-a atins brațul, l-a îmbrâncit, trimițându-l de cealaltă parte a camerei.

"Atinge-mă din nou și îți voi tăia brațele," a clocotit Gareth.

Băiatul s-a dat înapoi temător și, cum a făcut-o, un alt servitor a intrat în cameră, însoțit de un bărbat mai în vârstă pe

care Gareth îl recunoștea vag. Undeva în mintea sa îl cunoștea - dar nu-l putea numi acum.

"Domnul meu," a venit o voce în vârstă, gravă. "Te-am așteptat în camera de consiliu de jumătate de zi. Membrii consiliului nu mai pot aștepta multă vreme. Au știri urgente și trebuie să ți le dea înainte ca ziua să se termine. Vei veni?"

Gareth și-a îngustat ochii la bărbat, încercând să-l vadă mai bine. Își amintea vag că îl servise pe tatăl său. Camera de consiliu... întâlnirea... toate i se învârteau în cap.

"Cine ești tu?" a întrebat Gareth.

"Domnul meu, sunt Abertol. Consilierul în care tatăl tău a avut încredere," a spus el pășind mai aproape.

Își amintea lent. Aberthol. Consiliul. Întâlnirea. Mintea lui Gareth era ca un vârtej, capul parcă îi era strivit. Vroia doar să fie lăsat în pace.

"Pleacă," s-a răstit el. "O să vin."

Abertol a aprobat din cap și s-a grăbit să iasă din cameră împreună cu servitorul, închizând ușa în spatele lor.

Gareth a îngenuncheat acolo, cu capul în mâini, încercând să-și amintească. Totul era prea mult. A început să își aducă aminte pe bucățele. Scutul era căzut, Imperiul ataca; jumătate din curtea lui plecase; sora lui îi dusese în altă parte; în Silesia... Gwendolin... asta era. Asta era ceea ce încercase să își amintească.

Gwendolyn. O ura cu o pasiune pe care nu o putea descrie. Acum, mai mult ca niciodată, vroia să o omoare. *Avea nevoie* să o omoare. Toate problemele lui în această lume - erau un rezultat al ei. Va trebui să găsească un mod să se răzbune pe ea, chiar dacă avea să moară încercând. Și apoi avea să-și omoare ceilalți frați.

Gareth a început să se simtă mai bine la acest gând.

Cu un efort enorm s-a ridicat în picioare și s-a împleticit prin cameră, dărâmând o masă mică pe măsură ce înainta. Cum se apropia de ușă, a observat de un bust de alabastru al tatălui său, o sculptură pe care tatăl său o iubise și a întins mâna și l-a aruncat într-un perete.

S-a zdrobit într-o mie de bucăți și, pentru prima dată în acea zi, Gareth a zâmbit. Poate că această zi nu va fi chiar atât de rea până la urmă.

*

Gareth a intrat mândru în camera de consiliu, flancat de câțiva servitori, trântind de perete ușile enorme de stejar, făcând pe toată lumea din sala plină să tresară la apariția lui. Rapid, toți s-au ridicat în picioare.

Deși în mod normal asta i-ar fi adus ceva satisfacție lui Gareth, în această zi nu-i păsa. Era bântuit de stafia tatălui său și plin de furie că sora lui plecase. Emoțiile se învârteau în el și trebuia să se descarce pe lume.

Gareth s-a împleticit prin sala vastă, cu mintea amețită de opiu, mergând pe centru către tronul său, cu duzini de consilieri stând deoparte cum trecea. Curtea lui crescuse și astăzi energia era frenetică, cum tot mai mulți oameni păreau să vină cu știri despre plecarea a jumătate din Curtea Regelui și despre Scutul care căzuse. Era ca și cum toată lumea care rămăsese la Curtea Regelui venea și cerea răspunsuri.

Și, desigur, Gareth nu avea niciunul.

Cum Gareth a urcat treptele de fildeș spre tronul tatălui său, l-a văzut stând răbdător în spatele său pe nobilul Kultin, liderul mercenarilor armatei sale private, singurul bărbat rămas la curte în care putea avea încredere. Lângă el stăteau zeci dintre luptătorii săi, tăcuți, cu mâinile pe săbii, gata să lupte până la moarte pentru Gareth. Era singurul lucru rămas care-l reconforta pe Gareth.

El s-a așezat pe tronul său și a studiat sala. Erau atât de multe fețe, câteva pe care le recunoștea și multe pe care nu le recunoștea. Nu avea încredere în niciuna dintre ele. În fiecare zi mai curăța din Curtea sa; deja trimisese atât de mulți în temniță și mai mulți la călău. Nu trecea nicio zi în care să nu omoare măcar o mână de oameni. Se gândea că e o politică bună: îi ținea pe cei rămași foarte atenți și împiedica formarea unui complot.

Sala aștepta în tăcere, privindu-l ca în ceață. Toți arătau prea îngroziți să vorbească. Ceea ce era exact ce-și dorea. Nimic nu-l excita mai mult decât să bage frica în supușii săi.

În final, Abertol a pășit înainte, bastonul lui creând ecouri pe piatră, și și-a dres glasul.

"Domnul meu," a început cu vocea lui străveche, "ne aflăm într-un moment de cotitură la Curtea Regelui. Nu știu ce vești au ajuns deja la tine. Scutul a căzut, Gwendolin a părăsit Curtea Regelui și i-a luat cu ea pe Kolk, Brohm, Kendrik, Atme, Cavalerii

de Argint, Legiunea și jumătate din armata ta - împreună cu jumătate din Curtea Regelui. Cei care au rămas aici caută sfat de la tine și vor să știe care va fi următoarea noastră mișcare. Oamenii vor răspunsuri, Domnul meu."

„Mai mult," a spus un alt membru al Consiliului pe care Gareth îl recunoștea vag, "s-a răspândit zvonul că, deja, Canionul a fost străpuns. Există un zvon că Andronicus a invadat partea McCloud a Inelului cu armata sa de un milion de oameni."

Un icnet s-a răspândit prin cameră; zeci de războinici viteji își șopteau unul altuia plini de teamă, și o stare de panică s-a răspândit ca focul.

"Nu poate fi adevărat!", a exclamat unul dintre soldați.

"Este!", a insistat consilierul.

"Atunci nu mai avem nicio speranță!" a strigat un alt soldat. "Dacă clanul McCloud este învins, Imperiul va veni mai departe la Curtea Regelui. Nu avem niciun mod de a-i respinge."

"Trebuie să discutăm termenii capitulării, Domnul meu," i-a spus Albertol lui Gareth.

"Capitulare!?" a strigat un alt bărbat. "Nu ne vom preda niciodată!"

"Dacă nu o facem," a strigat un alt soldat, "vom fi striviți. Cum putem să ne împotrivim la un milion de oameni?"

Sala a izbucnit într-un murmur ultragiat, soldații și consilierii certându-se unul cu altul, toți într-un haos complet.

Liderul consiliului și-a trântit bastonul de fier pe podeaua de piatră și a strigat:

"ORDINE!"

Treptat, camera s-a liniștit. Toți oamenii s-au întors și s-au uitat spre el.

"Acestea sunt decizii pentru un rege, nu pentru no", a spus unul dintre consilieri. "Gareth este regele de drept și nu noi nu trebuie să discutăm termenii capitulării - sau dacă să ne predăm."

Toți s-au întors spre Gareth.

"Domnul meu," a spus Abertol, cu extenuare în voce, "cum propui să facem față armatei Imperiului?"

În sală s-a așternut o tăcere de moarte.

Gareth a stat acolo, privind în jos spre oameni, dorind să răspundă Dar devenea din ce în ce mai dificil pentru el să-și mențină gândurile clare. Continua să audă vocea tatălui său în

cap, țipând la el, ca atunci când era copil. Îl înnebunea și vocea nu voia să dispară.

Gareth a întins mâna și a zgârmat la mânerul de lemn al tronului, iar și iar. Sunetul unghiilor sale zgâriind era singurul sunet din cameră.

Membrii Consiliului au schimbat o privire îngrijorată.

"Domnul meu," a spus un alt consilier, "dacă alegi să nu ne predăm, atunci trebuie să fortificăm imediat Curtea Regelui. Trebuie să asigurăm toate intrările, toate drumurile, toate porțile. Trebuie să chemăm toți soldații, să pregătim apărarea. Trebuie să ne pregătim pentru un asediu, să facem rații de alimente, să ne protejăm cetățenii. Sunt foarte multe lucruri de făcut. Te rog Domnul meu. Dă-ne poruncă. Spune-ne ce să facem."

Din nou s-a așternut tăcerea în sală, cu toții cu ochii pe Gareth.

În final, Gareth și-a ridicat bărbia și a privit spre ei.

"Nu vom lupta cu Imperiul," a declarat. "Și nici nu ne vom preda."

Toți din cameră s-au uitat unul la altul, nesiguri.

"Atunci ce vom face, Domnul meu?" a întrebat Abertol.

Gareth și-a dres glasul.

"O vom ucide pe Gwendolyn!" a spus el. "Asta e tot ce contează acum."

A urmat o tăcere șocată.

"Gwendolyn?" a strigat surprins un consilier, cum camera a izbucnit într-un alt murmur surprins.

"Ne vom trimite toate forțele după ea, să o măcelărească pe ea și pe toți cei care au plecat cu ea înainte să ajungă în Silesia," a anunțat Gareth.

"Dar Domnul meu, cum ne va ajuta asta?" a strigat un consilier. "Dacă plecăm să o atacăm, asta doar ne va lăsa forțele expuse. Toți vor fi încercuiți și măcelăriți de Imperiu."

"Va lăsa, de asemenea, Curtea Regelui deschisă pentru un atac!" a strigat un altul. "Dacă nu ne vom preda, trebuie să fortificăm imediat Curtea Regelui!"

a strigat un grup de bărbați.

Gareth s-a întors și s-a uitat la consilier, cu ochii reci.

"Vom folosi fiecare om pe care îl avem ca să o omorâm pe sora mea!" a spus el întunecat. "Nu vom păstra niciunul!"

Camera a fost cuprinsă de tăcere pe când consilierul și-a împins scaunul cu zgomot pe piatră și s-a ridicat în picioare.

"Nu voi vedea Curtea Regelui ruinată pentru obsesia ta personală. Eu unul nu sunt cu tine!"

"Nici eu!" au strigat jumătate din bărbații din sală.

Gareth a simțit cum arde de mânie și era gata să se ridice în picioare când, brusc, ușile sălii au fost deschise și înăuntru s-a repezit comandantul a ceea ce mai rămăsese din armată. Toți ochii erau pe el. El îl târa pe un alt bărbat, un om de rând cu părul zbârlit, neras, cu mâinile legate. L-a târât pe bărbat până în centrul sălii și s-a oprit înaintea regelui.

"Domnul meu," a spus rece comandantul "Dintre cei șase hoți executați pentru furtul Săbiei Destinului, acest om era al șaptelea, cel care scăpase. Ne spune cea mai ciudată povestea a ceea ce s-a întâmplat.

"Vorbește!" l-a împuns comandantul, scuturându-l pe tâlhar.

Acesta s-a uitat nervos în toate direcțiile, părul lui zbârlit lipindu-i-se de obraji, arătând nesigur. În final, a strigat:

"Ni s-a ordonat să furăm sabia!"

Camera a izbucnit într-un murmur ultragiat.

"Eram nouăsprezece!" a continuat el. "O duzină trebuia să o ia, sub acoperirea întunericului, peste podul de pe Canion și în sălbăticie. Au ascuns-o într-o căruță și au escortat-o peste pod, astfel încât soldații care erau de gardă să nu aibă nicio idee ce era înăuntru. Celorlalți, noi șapte, ni s-a ordonat să rămânem în urmă după furt. Ni s-a spus că vom fi întemnițați de ochii lumii iar apoi eliberați. Dar, în loc de asta, toți prietenii mei au fost executați. Și eu aș fi fost, dacă nu aș fi fugit."

În cameră s-a auzit un murmur lung, agitat.

"Și unde duceați sabia?" a insistat comandantul.

"Nu știu. Undeva în adâncurile Imperiului."

"Și cine ți-a ordonat așa ceva?"

"El!" a spus tâlharul, întorcându-se brusc și arătând cu un deget subțire către Gareth. "Regele nostru! El mi-a ordonat să o fac!"

În cameră a izbucnit un murmur îngrozit, s-au auzit strigăte, până când un consilier și-a trântit de câteva ori bastonul de fier și a strigat, cerând liniște.

Sala s-a liniștit puțin.

Gareth, care deja tremura de frică și mânie, s-a ridicat lent de pe tron, iar camera a tăcut cu toți ochii pe el.

Câte un pas odată, Gareth a coborât treptele de fildeș, pașii săi creând ecouri, tăcerea atât de deasă că o puteai tăia cu cuțitul.

A traversat camera până când, în final, a ajuns la tâlhar. S-a uitat rece la el de la treizeci de centimetri distanță, bărbatul zbătându-se să scape de brațul comandantului, privind în toate direcțiile, dar nu spre el.

"Hoții și mincinoșii suntr tratați într-un singur fel în regatul meu", a spus Gareth încet.

Brusc a scos un pumnal de la centură și l-a înfipt în inima tâlharului.

Bărbatul a țipat de durere, ochii ieșindu-i din orbite, apoi, brusc, a căzut la podea, mort.

Comandantul a privit spre Gareth, încruntându-se spre el.

"Tocmai ai ucis un martor împotriva ta", a spus el. "Îți dai seama că asta servește doar în a-ți stabili mai bine vinovăția?"

"Ce martor?" a întrebat Gareth, surâzând. "Morții nu vorbesc."

Comandantul s-a înroșit.

"Dacă ați uitat, sunt comandantul a jumătate din armata regelui. Nu voi fi tratat ca un prost. Din acțiunile tale pot doar să presupun că ești vinovat de crima de care ești acuzat. Ca atare, eu și armata mea nu te vom mai servi. De fapt, te voi aresta pe motiv de trădare față de Inel!"

Comandantul a făcut un semn oamenilor săi și, ca unul, câteva zeci de soldați și-au tras săbiile și au pășit înainte să îl aresteze pe Gareth.

Lordul Kultin a venit în față cu de două ori mai mulți dintre oamenii săi, toți scoțându-și săbiile și mergând spre Gareth.

Au stat acolo, confruntându-se cu soldații comandantului, cu Gareth în mijlocul lor.

Gareth a surâs triumfător înapoi spre comandant. Oamenii lui erau depășiți numeric de forța de luptă a lui Gareth, și el o știa.

"Nu voi fi arestat de nimeni," a mârâit Gareth "Și cu siguranță nu de mâna ta. Ia-ți oamenii și părăsește Curtea mea - sau confruntă-te cu furia forței mele de luptă personale."

După câteva momente tensionate, comandantul s-a întors și a făcut semn oamenilor săi și, ca unul, toți s-au retras, mergând atenți cu spatele, cu săbiile trase, ieșind din cameră.

"Din această zi înainte," a strigat comandantul, "să fie cunoscut că nu te mai servim! Vei întâmpina de unul singur armata Imperiului. Sper să te trateze bine. Mai bine decât l-ai tratat tu pe tatăl său!"

Toți soldații au ieșit val vârtej din sală, cu un zgomot puternic de metal.

Duzinile de consilieri și servitori și nobili care rămăseseră stăteau toți tăcuți, abia șoptind.

"Plecați!" a urlat Gareth. "CU TOȚII!"

Toți oamenii au ieșit rapid din sală, chiar și forța personală de luptă a lui Gareth a plecat.

A rămas o singură persoană în urma celorlalți

Lordul Kultin.

Doar el și Gareth erau singuri în sală. El a venit lângă Gareth, oprindu-se doar la câțiva pași și l-a studiat, ca și cum îi lua măsura. Ca de obicei, fața lui nu avea nicio expresie. Era adevărata față a unui mercenar.

"Nu îmi pasă ce ai făcut sau de ce," a început el cu vocea lui gravă și întunecată. "Mie nu-mi pasă de politică Eu sunt un luptător. Îmi pasă doar de banii pe care mi-i plătești, mie și oamenilor mei."

A făcut o pauză.

"Totuși, aș vrea să știu, pentru satisfacția mea personală: chiar le-ai ordonat oamenilor aceia să ia sabia de aici?"

Gareth s-a holbat înapoi la bărbat. Era ceva în ochii lui pe care îl recunoștea din el însuși: erau reci, fără remușcări, oportuniști.

"Și dacă am făcut-o?" l-a întrebat Gareth.

Lordul Kultin s-a uitat la el pentru mult timp.

"Dar de ce?" a întrebat el.

Gareth se uita la el în tăcere.

Ochii lui Kultin s-au lărgit, înțelegând.

"Nu o puteai mânui, așa că nimeni nu trebuia să o facă?” a întrebat Kultin. „Asta e?" S-a gândit la implicații. "Și totuși", a adăugat Kultin, "cu siguranță știai că dacă o trimiți în altă parte, asta va coborî scutul, făcându-ne vulnerabili la atac."

Ochii lui Kultin s-au deschis mai larg.

"*Vroiai* să fim atacați, nu-i așa? Ceva în tine vrea Curtea Regelui distrusă", a spus el brusc, dându-și seama.

Gareth a zâmbit înapoi.

"Nu toate locurile," a spus el, "sunt menite să dureze pentru totdeauna."

CAPITOLUL CINCI

Gwendolin mărșăluia cu anturajul enorm de soldați, consilieri, servitori, sfătuitori, Cavaleri de Argint, Legiune și jumătate din Curtea Regelui, cum își făceau drum - un oraș enorm, în mișcare - îndepărtându-se de Curtea Regelui. Gwen era copleșită de emoție. Pe de o parte, era încântată să fie liberă de fratele său Gareth, să fie departe de el, înconjurată de războinici de încredere care o puteau proteja, fără să se teamă de trădarea lui sau de a fi căsătorită forțat cu cineva. În final nu va mai trebui să își păzească spatele în fiecare moment în care era trează, de frica unuia dintre asasinii lui.

De asemenea, Gwen se simțea inspirată și smerită să fie aleasă să domnească, să conducă acest enorm contingent de oameni. Anturajul uriaș o urma ca și cum ea ar fi fost un soi de profet, toți mărșăluind pe drumul fără sfârșit către Silesia. O vedeau ca pe conducătoarea lor - putea observa asta în fiecare privire - și se uitau la ea cu o oarecare așteptare. Ea se simțea vinovată, dorind ca unul dintre frații ei să aibă onoarea - oricine dar nu ea. Și totuși, vedea cât de mult speranță dădea oamenilor să aibă un conducător drept și just, și asta o făcea fericită. Dacă putea îndeplini acest rol pentru ei, mai ales în aceste timpuri întunecate, o va face.

Gwen s-a gândit la Thor, la despărțirea lor plină de lacrimi de la Canion, și i s-a frânt inima. L-a văzut dispărând, mergând pe podul de peste Canion, în ceață, într-o călătorie care aproape sigur va duce la moartea lui. Era o misiune nobilă și vitejească - una pe care nu-l putea împiedica să și-o asume - una despre care știa că trebuie făcută pentru binele regatului, pentru binele Inelului. Și totuși, continua să se întrebe de ce trebuia să fie *el*. Își dorea să fi putut fi oricine altcineva. Acum, mai mult ca niciodată, îl voia lângă ea. În acest timp de probleme, de tranziții uriașe, cum fusese lăsată singură să conducă, să-i poarte copilul, îl voia aici. Mai mult decât oricând, se îngrijora pentru el. Nu-și putea imagina viața fără el. Gândul la asta o făcea să plângă.

Dar Gwen a inspirat adânc și a rămas puternică, știind că toți ochii erau pe ea în timp ce înaintau, o caravană nesfârșită pe

acest drum plin de praf, îndreptându-se chiar mai mult spre nord, spre îndepărtata Silesie.

De asemenea, Gwen era încă în șoc, smulsă din patria ei. Nu-și putea imagina că străvechiul Scut era căzut, că fusese străpuns Canionul. Zvonurile circulaseră de la spioni îndepărtați că Andronicus debarcase deja pe țărmurile clanului McCloud. Nu putea fi sigură ce să creadă. Era greu să-și imagineze că se putuse întâmpla atât de repede - îână la urmă Andronicus tot trebuia să-și fi trimis întreaga flotă peste ocean. Dacă nu cumva McCloud fusese în spatele furtului săbiei și complotase pentru distrugerea scutului. Dar cum? Cum reușise să o fure? Unde o ducea?

Gwen putea simți cât de disperați erau toți în jurul ei și nu putea să-i învinuiască. Era un aer de tristețe în mulțime, și pentru un motiv foarte bun: fără Scut, toți erau fără apărare. Era doar o problemă de timp - dacă nu astăzi, atunci mâine sau în ziua următoare - că Andronicus va invada. Și când o făcea, nu aveau cum să-i respingă oamenii. În curând acest loc, tot ce ajunsese să iubească și să aprecieze și toată lumea pe care o iubea, vor fi uciși.

Cum mărșăluiau, era ca și cum mărșăluiau spre propria moarte. Andronicus nu era încă aici, dar se simțea ca și cum ar fi fost deja capturați. Și-a amintit ceva ce-i spusese odată tatăl ei: cucerește inima unei armate și bătălia este deja câștigată.

Gwen știa că depinde de ea să-i inspire pe toți, să-i facă să simtă o senzație de siguranță, de protecție - cumva chiar și de optimism. Era hotărâtă să facă asta. Nu-și putea lăsa fricile personale sau un sentiment de pesimism să o copleșească într-un moment ca acesta Și refuza să-și permită să îi fie milă de sine. Asta nu mai era doar despre ea. Era vorba despre acești oameni, viețile lor, familiile lor. Ei aveau nevoie de ea. Toți se uitau la ea pentru ajutor.

Gwen s-a gândit la tatăl ei și s-a întrebat ce ar face el. Gândul la el a făcut-o să zâmbească. Nu contează ce se întâmpla, el ar fi arătat o față vitează. Întotdeauna îi spusese să ascundă frica cu mândrie și s-a gândit la viața lui și el niciodată nu păruse să se teamă. Nici măcar o dată. Poate că era doar o mască, dar era o mască *bună*. Ca domnitor, el a știut că tot timpul era pe o scenă, a știut că oamenii aveau nevoie de spectacol, poate mai mult decât de conducere. Era prea puțin egoist ca să se

scufunde în propriile frici. Ea va învăța din exemplul său, Nici ea nu o va face.

Gwen s-a uitat în jurul ei și l-a văzut pe Godfrey mergând lângă ea și, alături de el, pe Illepra, vindecătoarea. Cei doi erau angajați într-o conversație și amândoi, a observat, păreau să se placă unul pe altul tot mai mult de când Illepra îi salvase viața. Gwen își dorea ca și ceilalți frați ai săi să fie aici. Dar Reece plecase cu Thor, Gareth, bineînțeles, era pierdut pentru ea pentru totdeauna, iar Kendrick era încă în avanpostul său, undeva în est, ajutând încă la reconstrucția acelui oraș îndepărtat. Trimisese un mesager după el - fusese primul lucru pe care-l făcuse - și se ruga ca acesta să ajungă la el la timp pentru a-l aduce înapoi, a-l aduce la Silesia să fie cu ea și să o ajute să o apere. Cel puțin atunci doi dintre frații ei - Kendrick și Godfrey - puteau să se refugieze în Silesia cu ea. Asta îi număra pe toți. Cu excepția, desigur, a surorii ei mai mari, Luanda.

Pentru prima dată după mult timp, gândurile lui Gwen s-au întors spre Luanda. Fusese implicată întotdeauna într-o rivalitate amară cu sora ei mai mare; pe Gwen nu o surprinsese că Luanda luase prima șansă posibilă să plece din Curtea Regelui și să se căsătorească cu acel McCloud. Luanda fusese întotdeauna ambițioasă și vrusese întotdeauna să fie prima. Gwendolyn o iubise și se uita la ea cu admirație când era mai mică, dar Luanda, foarte competitivă, nu-i împărtășise iubirea. Și, după o vreme, Gwen încetase să mai încerce.

Și totuși, acum, Gwen se simțea prost pentru ea. Se întreba ce se în tâmplase cu ea, cu clanul McCloud invadat de Andronicus. Va fi ucisă? Gwen a tremurat la acel gând. Erau rivale dar, la finalul zilei, erau încă surori și nu vroia să o vadă moartă înainte să îi vină vremea.

Gwen s-a gândit la mama ei, singura altă membră a familiei lor lăsată acolo, blocată în Curtea Regelui cu Gareth, încă în starea ei proastă. Gândul îi dădea fiori. În ciuda furiei pe care încă o avea pentru mama ei, Gwen nu vroia ca ea să își încheie viața așa. Ce se va întmpla dacă Curtea Regelui era invadată? Mama ei va fi măcelărită?

Gwen nu putea să nu se simtă ca și cum viața ei construită cu atâta grijă se prăbușea în jurul său. Părea că era doar ieri când fusese mijlocul verii, nunta Luandei, un ospăț glorios, Curtea Regelui dând pe dinafară de abundență, ea și familia ei,

toți împreună, sărbătorind, și Inelul inexpugnabil. Păruse ca și cum ar fi durat pentru totdeauna.

Și acum totul se sfărâmase în așchii. Nimic nu mai era cum fusese odată.

S-a ridicat o briză rece de toamnă, iar Gwen și-a tras puloverul de lână albastră mai bine în jurul umerilor. Toamna fusese scurtă anul acesta și venea deja iarna. Putea simți briza înghețată devenind din ce în ce mai plină de umezeală pe când se îndreptau mai departe spre nord pe marginea Canionului. Cerul se întuneca mai repede și era plin de un sunet nou - țipetele păsărilor de iarnă, vulturii roșii și negri care făceau cercuri la altitudine mică atunci când temperatura scădea. Ei țipau întruna și, uneori, sunetul o enerva pe Gwen. Era ca sunetul morții care venea.

De când îi spusese la revedere lui Thor, toți se îndreptaseră de-a lungul Canionului, mergând pe lângă el spre nord, știind că asta îi va duce la cel mai vestic oraș din partea de apus a Inelului - Silesia. Cum înaintau, ceața stranie a Canionului se rostogolea din el în valuri, agățându-se de gleznele lui Gwen.

"Nu mai suntem departe acum, Doamna mea," a venit o voce.

Gwen s-a uitat și la văzut pe Srog stând de cealaltă parte a ei, îmbrăcat în armura roșie distinctivă a Silesiei și flancat de câțiva dintre războinicii săi, toți îmbracați în cămășile lor roșii de zale și cizmele lor roșii. Gwen fusese mișcată de blândețea lui Srog față de ea, de loialitatea lui față de memoria tatălui său, de oferta lui de a se refugia în Silesia. Nu știa ce ar fi făcut ea și toti acesti oameni dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Chiar și acum ar fi fost în continuare blocați în Curtea Regelui, la mila trădării lui Gareth.

Srog era unul dintre cei mai onorabili oameni pe care-i întâlnise vreodată. Cu mii de soldați la dispoziția lui, având controlul faimoasei fortărețe a apusului, Srog nu avea nevoie să fie vasalul nimănui. Dar el fusese vasalul tatălui ei. Fusese întotdeauna un echilibru delicat al puterii. Pe vremea bunicului ei, Silesia avusese nevoie de Curtea Regelui; pe vremea tatălui ei, mai puțin; și pe vremea ei, deloc. De fapt, cu coborârea Scutului și haosul din Curtea Regelui, ei erau cei care aveau nevoie de Silesia.

Desigur, Cavalerii de Argint și Legiunea erau cei mai buni războinici posibili - la fel cum erau mii dintre soldații care o însoțeau pe Gwen, care erau jumătate din armata regelui. Și totuși Srog, ca majoritatea altor nobili, ar fi putut pur și simplu să-și închidă porțile și să aibă grijă doar de ai lui.

În loc de asta, el o căutase pe Gwen, îi jurase credință și insistase să-i găzduiasca pe toți. Fusese un act de bunătate pe care Gwen era hotărâtă ca, odată, într-o zi, cumva, să-l răsplătească. Bineînțeles, dacă supraviețuiau cu toții.

"Nu trebuie să te îngrijorezi," a spus ea blând, punând o mână pe mâna lui. "Vom mărșălui până la capătul pământului ca să intrăm în orașul tău. Suntem foarte norocoși pentru bunătatea ta în aceste vremuri dificile."

Srog a surâs. Un războinic de vârstă mijlocie cu prea multe linii săpate în fața sa de bătălii, cu păr roșu maroniu, cu o linie puternică a fălcii și fără barbă, Srog era un bărbat între bărbați, nu doar un nobil, ci un adevărat luptător.

"Pentru tatăl tău, aș merge prin foc," a răspuns el. "Nu este nevoie de mulțumiri. Este o mare onoare să fiu capabil să-mi plătesc datoria față de el în serviciul ficei sale. Până la urmă, a fost dorința lui ca tu să domnești. Deci, când mă supun ție acum, mă supun lui."

Aproape de Gwen mergeau și Kolk și Brom și în spatele lor era clinchetul constant a mii de pinteni, al săbiilor zdrăngănind în teci, al scuturilor care se frecau de armuri. Era o cacofonie enormă de sunet, îndreptându-se tot mai departe și mai departe spre nord de-a lungul marginii Canionului.

"Doamna mea," a spus Kolk, "sunt copleșit de vinovăție. Nu ar fi trebuit să-i lăsăm pe Thor, Reece și pe ceilalți să plece singuri în Imperiu. Mai mulți dintre noi ar fi trebuit să se ofere voluntari să meargă cu ei. Vina va fi a mea dacă li se va întâmpla ceva."

"A fost misiunea pe care și-au ales-o ei," a răspuns Gwen. "Era o misiune de onoare, Oricine era menit să meargă în ea, s-a dus. Vinovăția nu ajută pe nimeni."

"Și ce se va întâmpla dacă nu se întorc la timp cu Sabia?" a întrebat Srog. "Nu va mai fi mult până armata lui Andronisus va apărea la porțile noastre."

"Atunci ne vom opune lor," a spus Gwen cu încredere, aducându-și cât de mult curaj putea în voce, sperând să îi facă

pe ceilalți să se simtă mai bine. A observat că ceilalți generali s-au întors și s-au uitat la ea.

"Ne vom apăra până la ultima lovitură," a adăugat. "Nu va exista retragere, nici capitulare."

A simțit că generalii erau impresionați. Și ea era impresioantă de propria voce, de puterea care se ridica în ea, surprinzându-se pe sine. Era puterea tatălui ei, a șapte generații de regi MacGill.

Cum și-au continuat marșul, drumul făcea o curbă abruptă spre stânga și, cum Gwen a dat colțul, s-a oprit din drum, rămasă fără suflare în fața priveliștii:

Silesia.

Gwen și-a amintit că tatăl ei a dus-o într-o călătorie aici când era mică. Era un loc care rămăsese de atunci în visele ei, un loc care atunci i s-a părut magic. Acum, văzându-l cu ochii unei femei adulte, tot o lăsa fără suflare.

Silesia era cel mai neobișnuit oraș pe care-l văzuse Gwen vreodată. Toate clădirile, toate fortificațiile, toată piatra - totul era clădit dintr-un roșu străvechi, strălucitor. Partea superioară a Silesiei, înaltă, verticală, plină de parapeți și de spire, era clădită pe sol, în timp ce partea inferioară era clădită în peretele Canionului. Cețurile rotitoare ale Canionului treceau peste ea acoperind-o, făcând roșul să strălucească și să sclipească în lumină și făcând-o să pară ca și cum era clădită în nori.

Fortificațiile ei se ridicau la treizeci și cinci de metri, încoronate de parapeți și sprijinite de un număr nesfârșit de ziduri. Locul era o fortăreață. Chiar dacă, cumva, o armată îi străpungea zidurile, tot trebuia să coboare în partea inferioară a orașului direct pe peretele Canionului și să lupte pe marginea Canionului. Era în mod clar un război pe care nicio armată invadatoare nu ar fi vrut să îl ducă. De aceea acest oraș rezistase o mie de ani.

Oamenii ei s-au oprit și au căscat gura și Gwen putea simți că toți simțeau venerație.

Pentru prima dată în multă vreme, Gwen a simțit o senzație de optimism. Acesta era un loc unde puteau să stea departe de influența lui Gareth, un loc pe care-l puteau apăra. Un loc unde ea putea domni. Și, poate, doar poate, Regatul McGill putea să se ridice din nou.

Srog a stat acolo, cu mâinile în șolduri, privind la toate ca și cum își vedea propriul oraș pentru prima dată, cu ochii strălucind de mândrie.

"Bine ați venit la Silesia."

CAPITOLUL ȘASE

Thor a deschis ochii la ivirea zorilor și a văzut valurile bânde ale oceanului ridicându-se în creste enorme, sclipind în lumina blândă a primului soare. Apa galben deschis a mării Tartuvian sclipea în ceața dimineții. Corabia se legăna tăcută pe apă, singurul sunet acela al valurilor lovindu-se de coca ei.

Thor s-a ridicat în picioare și a privit în jur. Ochii lui erau grei de epuizare - de fapt, nu se simțise niciodată așa de obosit în viața lui. Călătoriseră de zile întregi și totul aici, de această parte a lumii, se simțea diferit. Aerul era așa de plin de umiditate, temperatura atât de caldă, era ca și cum respirau într-o curgere constantă de apă. Îl făcea să se simtă încet, îi făcea membrele să se simtă grele. Simțea ca și cum ar fi ajuns la tărâmul verii.

Thor a privit în jur și a văzut că toți prietenii lui, care de obicei se trezeau înaintea zorilor, erau întinși pe punte dormind. Chiar și Krohn, care era întotdeauna treaz, dormea lângă el. Vremea tropicală grea îi afectase pe toți. Niciunul dintre ei nu se mai obosea să stea la cârmă - renunțaseră la asta de zile întregi. Nu avea niciun rost: pânzele lor erau întotdeauna întinse la maxim de un vânt dinspre vest și mareea magică a acestui ocean le trăgea constant nava într-o singură direcție. Era ca și cum ar fi fost trași spre un anume loc, și au încercat de câteva ori să cârmească sau să schimbe drumul, dar nu avea niciun rost. Toți se resemnaseră să lase marea Tartuvian să-i ducă acolo unde vroia.

Nu era ca și cum ar fi știut unde în Imperiu să se ducă, s-a gândit Thor. Atât timp cât marea îi ducea la uscat, se gândea că va fi suficient de bine.

Krohn s-a trezit, scheunând, apoi s-a aplecat înainte și a lins fața lui Thor. Acesta a băgat mâna în sacul aproape gol și i-a dat lui Krohn ultima dintre bucățile de carne uscată. Spre surprinderea lui Thor, Krohn nu a luat-o din mâna lui, cum făcea de obicei. În loc de asya s-a uitat la ea, s-a uitat la sacul gol, apoi s-a uitat cu subînțeles la Thor. A ezitat să ia mâncarea și Thor și-a dat seama că Krohn nu vroia să ia ultima bucată.

Thor a fost mișcat de gest, dar a insistat, împingând carnea în gura prietenului său. El știa că vor rămâne în curând fără

mâncare și s-a rugat să ajungă în curând la uscat. Nu avea nicio idee cât de mult mai putea dura călătoria. Dacă dura luni de zile? Ce vor mânca?

Soarele se ridica repede aici, devenind strălucitor și puternic prea devreme, și Thor s-a ridicat când ceața a început să dispară de pe apă și s-a dus la prova.

A stat acolo și a privit în zare, cu puntea legănându-se blând sub el și a privit cum ceața se împrăștia. A clipit, întrebându-se dacă avea vedenii, cum conturul unui țărm îndepărtat a apărut la orizont. Pulsul i-a crescut. Era pământ. Pământ adevărat!

Țărmul apărea să aibă cea mai neobișnuită formă: două peninsule lungi și înguste ieșeau în mare ca doi țepi ai unei furci și, pe măsură ce ceața s-a ridicat, Thor a privit în stânga și în dreapta și a văzut cu uimire două limbi de pământ de fiecare parte a lor, fiecare la circa cincizeci de metri distanță. Erau trași chiar pe mijlocul unui canal lung.

Thor a fluierat, iar frații săi de Legiune s-au trezit. Toți s-au ridicat în picioare și s-au grăbit lângă el, stând la prova, privind afară.

Toți stăteau acolo, rămași fără suflare din cauza priveliștii: țărmurile erau cele mai exotice pe care le văzuse vreodată, acoperite de o junglă deasă, copaci înalți agățați de marginea țărmului, așa de deși că era imposibil să vadă dincolo de ei. Thor a observant ferigi enorme, înalte de zece metri, aplecându-se peste apă; copaci galbeni și purpurii, care păreau să atingă cerul și peste tot erau zgomotele constante și străine ale animalelor, păsărilor, insectelor și a nu ști ce altceva, mârâind și strigând și cântând.

Thor a înghițit greu. Se simțea ca și cum ar fi intrat într-un impenetrabil regat al animalelor. Totul se simțea diferit aici, aerul mirosea diferit, străin. Nimic de aici nu amintea nici pe departe de Inel. Toți ceilalți membri ai Legiuni s-au întors și s-au uitat unul la altul, iar Thor putea vedea ezitarea din ochii lor. Toți se întrebau ce creaturi îi așteptau în interiorul acelei jungle.

Dar nu era ca și cum ar fi avut o alegere. Curentul i-a dus într-o singură direcție și în mod clar aici trebuiau să debarce pentru a intra pe teritoriul Imperiului.

„Aici!" a strigat O’Connor.

S-au grăbit pe partea pe care era O’Connor, cum se aplecase și arăta spre ceva din apă. Acolo, înotând pe lângă navă, era o

insectă enormă, de un purpuriu luminos, lungă de peste trei metri, cu sute de picioare. Strălucea sub valuri, apoi s-a grăbit la suprafața apei. Cum a făcut-o, miile de mici aripioare au început să bâzâie și s-a ridicat chiar până deasupra apei. Apoi a revenit la a pluti la suprafață, apoi s-a scufundat dedesubt. Și apoi a repetat tot procesul.

Cum o priveau, brusc s-a ridicat mai sus în aer, la nivelul privirilor băieților, plutind, uitându-se la ei cu cei patru ochi verzi mari. A șuierat și toți au tresărit involuntar, ducând mâinile la săbii.

Elden a pășit înainte și a lovit spre ea. Dar până când sabia lui a ajuns în aer, ea era înapoi în apă.

Thor și ceilalți s-au prăbușit pe punte când, brusc, barca lor s-a oprit, înfingându-se în mal și zguduindu-i.

Inima lui Thor a bătut mai repede cum a privit sub bordaj. Sub ei era o plajă îngust,ă alcătuită din mii de pietre mici și tăioase de o culoare purpuriu aprins.

Pământ. Reușiseră.

Elden a fost primul la ancoră și toți au ridicat-o și i-au dat drumul peste bordaj. Fiecare a coborât pe lanț sărind de pe el și aterizând pe țărm, Thor dându-i-l pe Krohn lui Elden.

Thor a oftat când picioarele i-au atins solul. Se simțea așa de bine să simtă pământ uscat și stabil sub picioare. Ar fi în regulă dacă nu ar mai călători vreodată cu o corabie.

Toți au apucat funiile și au tras corabia cât de mult au putut pe țărm.

"Crezi că mareea o s-o miște?" a întrebat Reece, privind în sus la corabie.

Thor s-a uitat la ea; părea sigură pe nisip.

"Nu cu acea ancoră," a spus Elden.

"Mareea nu o să o ia," a spus O'Connor. "Problema e dacă o să o ia altcineva."

Thor s-a uitat pentru ultima data lung la corabie și și-a dat seama că prietenul său avea dreptate. Chiar dacă găseau sabia, era foarte posibil să se întoarcă la un țărm pustiu.

"Și atunci cum ne întoarcem?" a întrebat Conval?

Thor nu putea să nu simtă că la fiecare pas își ardeau punțile.

"Vom găsi un mod," a spus Thor, "Până la urmă, trebuie să fie și alte corăbii în Imperiu, nu?"

Thor a încercat să pară autoritar să își reasigure prietenii. Dar în interior nu era nici el atât de sigur. Această întreagă călătorie începea să se simtă tot mai periculoasă.

Ca unul, s-au întors și s-au uitat la junglă. Era un perete de frunze, cu doar întuneric în spatele său. Sunetele animalelor se ridicau într-o cacofonie peste tot în jurul său, atât de tare încât Thor abia se putea auzi gândind. Părea ca și cum fiecare animal din Imperiu țipa ca să îi întâmpine.

Sau ca să îi avertizeze.

*

Thor și ceilalți mergeau unul lângă altul, atenți, prin jungle tropicală deasă. Era dificil pentru Thor să se audă gândind, așa de persistente erau țipetele și urletele orchestrei de insecte și animale din jurul lor. Totuși, când privea în întunecimea frunzi;ului, nu le putea observa.

Krohn mergea lângă el, mârâind, cu blana ridicată pe spate. Thor nu-l văzuse niciodată atât de atent. S-a uitat la frații săi de arme și a văzut ca fiecare, ca și el, ținea o mână pe mânerul sabiei, toți foarte încordați.

Mergeau de ore întreg,i tot mai adânc în jungl[, cu aerul devenind mai gros și mai fierbinte, mai umed, mai dificil de respirat. Urmaseră pista a ceea ce părea a fi o potecă, câteva ramuri rupte indicând spre poteca pe care grupul de oameni care sosise aici ar fi putut să o ia. Thor spera doar că era urma grupului care furase sabia.

A privit în sus uimit de natură: totul creștea enorm, la proporții epice, fiecare frunză la fel de mare care el. Se simțea ca o insectă într-o țară de giganți. A văzut ceva făcându-și drum pe sub unele dintre frunze, dar n-a putut să-și dea seama exact ce era. Avea un presentiment neplăcut că erau priviți.

Poteca din fața lor s-a terminat brusc într-un zid solid de frunze. Toți s-au oprit și s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

"Dar o potecă nu poate pur și simplu să dispară!" a spus O’Connor cu exasperare.

"Nu a făcut-o," a spus Reece, examinând frunzele. "Jungla pur și simplu a crescut înapoi."

"Deci acum încotro?" a întrebat Conval?

Thor s-a întors și a privit în jur, întrebându-se același lucru. În fiecare direcție erau doar mai mult frunziș și nu părea să existe

un alt drum. Thor începea să aibă o senzație neplăcută și s-a simțit tot mai pierdut.

Apoi a avut o idee.

"Krohn," a spus el, îngenunchind și șoptind în urechea lui, "Urcă-te în copacul acela. Uită-te pentru noi. Spune-ne în ce direcție să mergem."

Krohn s-a uitat în sus la el cu ochii săi blânzi și Thor a simțit că a înțeles.

Krohn a sprintat spre un copac enorm, cu trunchiul la fel de lat ca zece bărbați și, fără să ezite, a sărit pe el și și-a înfipt ghearele, urcând spre vârf. A urcat direct în sus, apoi a sărit pe una dintre cele mai înalte ramuri. S-a dus până la vârful ei și a privit în jur cu urechile ciulite. Thor a simțit întotdeauna că l-a înțeles, și acum simțea cu siguranță că o face.

Krohn s-a aplecat înapoi și a emis un sunet strani,u ca un tors din spatele gâtului, apoi s-a grăbit înapoi pe trunchi în jos și a zbughit-o într-o direcție. Băieții au schimbat o privire curioasă, apoi toți s-au întors și l-au urmat pe Krohn, îndreptându-se în acea parte a jungle, împingând din drum frunzele dese ca să poată merge.

După câteva minute, Thor a fost ușurat să vadă din nou cărarea, semnele de ramuri rupte și frunze desprinse arătând în ce direcție a mers grupul. Thor s-a aplecat și l-a mângâiat pe Krohn, sărutându-l pe cap.

"Nu știu ce am fi făcut fără el," a spus Reece.

"Nici eu," a răspuns Thor.

Krohn a tors, satisfăcut, mândru.

Cum au continuat mai departe în adâncul jungle, cotind și făcându-și loc, au ajuns la o porțiune cu frunze noi, cu flori peste tot în jurul lor, enorme, de dimensiunea lui Thor, izbucnind în toate culorile. Alți copaci aveau fructe de dimensiunea unor bolovani atârnând de ramuri.

Toți s-au oprit uimiți cum Conval a mers către unul dintre fructele care străluceau roșu și a atins mâna să-l atingă.

Brusc, s-a auzit un mârâit jos.

Conval a dat înapoi și a apucat sabia, și ceilalți s-au uitat unul la altul, temători.

"Ce a fost asta?" a întrebat Conval?

"A venit dintr-acolo," a spus Reece, arătând cu mâna înspre o altă parte a junglei.

Toți s-au întors și s-au uitat. Dar Thor nu putea vedea decât frunze. Krohn a mârâit înapoi la sursa sunetului.

Sunetul s-a auzit mai tare, mai persistent și, în final, crengile au început să se miște. Thor și ceilalți au făcut un pas înapoi, trăgându-și săbiile, așteptându-se la ce era mai rău.

Ce a pășit înainte din junglă depășea chiar și cele mai rele așteptări ale lui Thor. Stând acolo în fața lor era o insectă enormă, de cinci ori de dimensiunea lui Thor, semănând cu o călugăriță, două picioare din spate, două picioare din față mai mici care atârnau în aer și gheare mari la capetele lor. Corpul ei era un verde fosforescent, acoperit cu solzi, și avea mici aripi care bâzâiau și vibrau. Avea doi ochi deasupra capului și un al treilea pe vârful nasului. S-a întins și a revelat mai multe gheare ascunse sub gât, care vibrau ca și cum încercau să muște.

A stat acolo mult deasupra lor și o altă gheară a ieșit din stomacul ei, un braț lung și subțire ieșind în afară. Brusc, mai repede decât ar fi putut reacționa oricare dintre ei, s-a întins și l-a apucat pe O'Connor, cele trei gheare extinzându-se și înconjurându-i talia. L-a ridicat sus în aer ca și cum era o frunză.

O'Connor a încercat să lovească cu sabia, dar nu era suficient de rapid. Bestia l-a scuturat de câteva ori și apoi, brusc, a deschis gura, revelând rând după rând de dinți ascuțiți. L-a întors pe O'Connor pe o parte și a început să coboare capul spre el.

O'Connor a țipat la prezența unei morți instantanee și dureroase.

Thor a reacționat. Fără să se gândească, a pus o piatră în praștie a țintit și a trimis-o drept spre cel de-al treilea ochi al bestiei, cel din vârful nasului.

A fost o lovitură directă. Bestia a țipat, un zgomot infernal, suficient de tare să le spargă timpanele, apoi i-a dat drumul lui O'Connor care a căzut de-a berbeleacul și a aterizat cu o bufnitură pe solul moale al junglei.

Bestia înfuriată și-a îndreptat privirea spre Thor.

Thor știa că a sta și a lupta cu această creatură ar fi fără rost. Cel puțin unul dintre frații săi ar fi fost ucis și, probabil, și Krohn, și le-ar epuiza energia prețioasă. S-a gândit că probabil îi încălcaseră teritoriul și ca dacă ar fi plecat de acolo suficient de repede, ar fi putut să-i lase în pace.

"ALERGAȚI!" a strigat Thor.

S-au întors și au fugit - și bestia a început să-i urmărească.

Thor putea să audă zgomotul unghiilor ei înfingându-se prin frunzele dese chiar în spatele lor, tăind aerul, ratându-i capul cu doar câțiva pași. Frunze sfâșiate au zburat în aer și au aterizat înapoi pe ei. Toți fugeau ca unul și Thor a simțit că, dacă puteau câștiga suficientă distanță, puteau găsi un mod de a se adăposti. Dacă nu, atunci trebuiau să se lupte.

Dar Reece a alunecat brusc lângă el, împiedicându-se de o ramură, căzând cu fața înainte în frunziș, și Thor a știut că nu se va ridica la timp. Thor s-a oprit lângă el, și-a tras sabia și a stat între el și bestie.

"CONTINUAȚI SĂ ALRGAȚI!" a strigat Thor peste umăr celorlalți, cum a stat acolo gata să-l apere pe Reece.

Bestia s-a repezit la el țipând și și-a îndreptat ghearele spre fața lui Thor. El s-a ferit și, în același timp, a lovit cu sabia, iar animalul a scos un sunet oribil, cum Thor i-a tăiat una din gheare. Un lichid verde a curs peste Thor și el a privit cu groază cum bestia și-a crescut din nou gheara, la fel de repede cum o pierduse. Era ca și cum Thor nu o rănise vreodată.

Thor a înghițit greu. Acesta era un animal imposibil de ucis. Și acum îl supărase.

Bestia a lovit în jos cu încă un braț care a apărut de undeva din altă parte de pe corpul său și l-a lovit pe Thor tare în coaste, trimițându-l la pământ într-un grup de copaci. Apoi a coborât o altă gheară spre el, și Thor știa că avea probleme.

Elden, O'Connor și gemenii s-au grăbit înainte și, cum bestia își cobora gheara spre Thor, O'Connor i-a tras o săgeată în gură, care i s-a înfipt în spatele gâtului, făcând-o să țipe. Elden și-a luat toporul de două mâini și l-a adus în jos pe spinarea ei, în timp ce Conven și Conval au aruncat fiecare câte o suliță, înfingându-i-o de fiecare parte a gâtului. Reece s-a ridicat din nou în picioare și și-a înfipt sabia în pântecul bestiei. Thor a sărit în sus și a lovit cu sabia în altul dintre brațele ei, tăindu-l. Și Krohn li s-a alăturat, înfingându-și dinții în gâtul ei.

Bestia țipa întruna, cum îi produseseră mai multe răni decât Thor credea că era posibil. Pentru Thor era incredibil că stătea încă în picioare iar aripile continuau să bată. Pur și simplu animalul nu vroia să moară.

Toți au privit îngroziți cum, una după alta, bestia s-a întins și a scos sulițele și săbiile și toporul înfipte ea și, cum a făcut-o, rănile sale s-au vindecat sub ochii lor.

Această bestie era imposibil de înfrânt.

S-a lăsat pe spate și a urlat și toți frații de Legiune ai lui Thor au privit șocați. Făcuseră tot ce se putuse și nici măcar nu o răniseră.

S-a pregătit să-i atace din nou, cu dinții ascuțiți ca niște lame și Thor și-a dat seama că nu mai aveau ce să facă, toți aveau să moară.

"DAȚI-VĂ DIN DRUM!" s-a auzit un țipăt brusc.

Vocea a venit din spatele lui Thor, și suna tânără. Thor s-a întors și a văzut un băiat, poate de unsprezece ani, alergând în spatele lor, transportând ce părea a fi o cană de apă. Băiatul a aruncat apa în sus peste fața animalului.

Bestia s-a lăsat pe spate și a țipat, cu aburi ridicându-i-se din față, ducându-și ghearele și sfâșiindu-și obrazul, ochii, capul. A țipat iar și iar, sunetul atât de tare încât Thor trebuia să-și țină mâinile peste urechi.

În final, bestia s-a întors și a fugit înapoi în junglă, pierzându-se în frunziș.

Toți s-au întors și s-au uitat la băiat cu un nou simțământ de uimire și apreciere. Îmbrăcat în zdrențe, cu păr șaten destul de lug și ochi inteligenți, verzi strălucitori, băiatul era acoperit de mizerie și arătă, judecând după picioarele goale și mâinile murdare, ca și cum ar fi locuit aici.

Thor nu fusese niciodată mai recunoscător cuiva.

"Armele nu vor răni bestia Gator," a spus băiatul, dând ochii peste cap. "Noroc pentru voi că am auzit țipetele și eram pe aproape. Dacă nu, ați fi fost morți până acum. Nu știți că nu trebuie să te confrunți niciodată cu o bestie Gator?"

Thor s-a uitat la prietenii săi, toți rămași fără cuvinte.

"Nu ne-am luptat cu ea," a spus Elden. "Ea s-a luptat cu noi."

"Ele nu se luptă cu tine," a spus băiatul, "decât dacă le încalci tu teritoriul.

"Ce-ar fi trebuit să facem?" a întrebat Reece.

"Ei bine, niciodată să nu le privești în ochi în primul rând," a spus băiatul. "Și dacă atacă, întinde-te cu fața în jos până te lasă în pace. Și, cel mai mult, nu încerca niciodată să fugi."

Thor a pășit înainte și a pus o mână pe umărul băiatului.

"Ne-ai salvat viețile," a spus el. "Îți datorăm mult."

Băiatul a dat din umeri.

"Nu arătați ca trupe Imperiale," a spus el. "Arătați ca și cum ați veni din altă parte de pe lume. Deci de ce nu v-aș ajuta? Păreți că semănați cu un grup care a trecut de la corabie acum câteva zile."

Thor și ceilalți au schimbat o privire și s-au întors spre băiat.

"Știi încotro s-a dus acest grup?" a întrebat Thor.

Băiatul a dat din umeri.

"Era un grup mare și căra o armă. Părea grea și era nevoie de toți ca să o care. I-am urmat zile întregi. Erau ușor de urmat. Se mișcau lent. Și erau neglijenți și, de asemenea, neatenți. Știu unde s-au dus, deși nu i-am urmărit mult dincolo de sat. Pot să vă duc acolo și să vă arăt direcția potrivită dacă vreți. Dar nu astăzi."

Ceilalți au schimbat o privire uimită.

"De ce nu?" a întrebat Thor.

"Noaptea se lasă în doar câteva ore. Nu puteți sta afară după lăsarea întunericului.doar

"Dar de ce?" a întrebat Reece.

Băiatul s-a uitat la el ca și cum era nebun.

"Gândacii etha," a spus el.

Thor a pășit înainte și s-a uitat la băiat. Îl plăcuse imediat. Era inteligent, cinstit, fără frică și avea o inimă bună.

"Știi un loc unde putem să ne adăpostim pentru noapte?"

Băiatul s-a uitat înapoi la Thor, apoi a dat din umeri, arătând nesigur. A stat acolo gândindu-se.

"Nu cred că ar trebui să o fac," a zis. "Bunicul o să se supere."

Krohn a ieșit brusc din spatele lui Thor și a mers spre băiat, iar ochii băiatului s-au aprins, încântați.

"Aaahh!" a exclamat băiatul.

Krohn l-a lins pe față iar și iar, și băiatul a chicotit încântat și a întins mâna și l-a mângâiat pe cap. Apoi băiatul a îngenuncheat, și-a coborât sulița și l-a îmbrățișat pe Krohn. Acesta părea să îl îmbrățișeze și el înapoi, iar băiatul a râs isteric.

"Care e numele lui?" a întrebat băiatul. "Ce este?"

"Numele lui este Krohn," a spus Thor zâmbind. "E un leopard alb, ceva rar. Vine de pe cealaltă parte a oceanului. Din Inel. De unde suntem noi. Îi place de tine."

Băiatul l-a sărutat pe Krohn de câteva ori și în final s-a ridicat și a privit spre Thor.

"Ei bine," a spus băiatul încercând să se hotărasca, "cred că pot să vă aduc la noi în sat. Sper că bunicul nu o să fie prea supărat. Dacă o face, aveți ghinion. Urmați-mă. Trebuie să ne grăbim. În curând va fi noapte."

Băiatul s-a întors și și-a făcut loc rapid prin junglă, iar Thor și ceilalți l-au urmat. Thor era uimit de dexteritatea băiatului, de cât de bine cunoștea jungla. Era greu să țină pasul cu el.

"Oamenii vin din când în când pe aici," a spus băiatul. "Oceanul, mareele, îi duc exact în golf. Unii oameni vin de pe mare și e o scurtătură în drum spre alte locuri. Majoritatea lor nu reușesc. Îi mănâncă câte ceva de prin junglă. Voi ați fost norocoși. Sunt lucruri mult mai rele aici decât bestia Gator."

Thor a înghițit greu.

"Mai rele decât asta? Cum ar fi?"

Băiatul a clatinat din cap, continuând să mearga

"Nu vrei să știi. Am văzut lucruri destul de oribile pe aici."

"De cât timp ești aici?" a întrebat Thor curios.

"Toată viața," a spus băiatul. "Bunicul ne-a mutat aici când eram mic."

"Dar de ce aici, în acest loc? Cu sigurnață trebuie să existe locuri mai ospitaliere."

"Nu cunoști Imperiul, nu-i așa?" a întrebat băiatul. "Soldații sunt peste tot. Nu-i așa de ușor să te dai din drumul lor. Dacă ne prind veodată, ne iau sclavi. Ei vin rareori aici totuși - nu atât de adânc în junglă."

Cum și-au făcut drum printr-un petec foarte des de frunziș, Thor a întins mâna să dea la o parte o frunză din drum, dar băiatul s-a întors și i-a împins mâna lui Thor, urlând:

"NU ATINGE AIA!"

Toți s-au oprit și Thor s-a uitat la frunza pe care aproape că o atinsese. Era mare și galbenă și părea destul de inocentă.

Băiatul a întins bățul și i-a întins ușor vârful. Cum a făcut-o, frunza s-a înfășurat brusc în jurul bățului, incredibil de rapid, și s-a auzit un șuierat cum vârful bățului s-a evaporat.

Thor era șocat.

"Asta e o frunză de rankle," a zis băiatul. "Otravă. Dacă o atingeai, acuma nu mai aveai mâna."

Thor a privit în jurul lor la tot frunzișul cu un nou respect. S-a minunat cât de norocoși au fost să îl întâlească pe acest băiat.

Și-au continuat drumul, Thor ținându-și mâinile aproape de corp, cum făceau și ceilalți. Încercau să fie mai atenți la fiecare loc unde pășeau.

"Stați aproape unul de altul și urmați-mi exact pașii," a spus băiatul. "Nu atingeți nimic. Nu încercați să mâncați aceste fructe. Și nici nu mirosiți acele flori - decât dacă vreți să leșinați."

"Hei, ce-i aia?" a întrebat O'Connor, întorcându-se și uitându-se la un fruct enorm care atârna de o creangă, lung și îngust, de un galben strălucitor. O'Connor a făcut un pas către el, întinzând mâna.

"Nu!" a urlat băiatul.

Dar era prea târziu. Cum a atins-o, pământul le-a fugit de sub picioare tuturor și Thor s-a simțit cum alunecă, căzând pe un deal plin de nămol și apă. Erau prinși într-o alunecare de teren și nu puteau să se oprească.

Toți au țipat cum au alunecat în nămol, sute de picioare, drept în adâncurile negre ale junglei.

CAPITOLUL ȘAPTE

Erec stătea pe cal, respirând greu, pregătindu-se să-i atace pe cei două sute de soldați din fața lui. Se luptase cu vitejie și reușise să doboare prima sută - dar acum umerii lui erau slăbiți și îi tremurau mâinile. Mintea lui era pregătită să lupte pentru totdeauna - și totuși, nu știa cât timp o va urma și corpul său. Totuși, va lupta din răsputeri, la fel cum o făcuse întreaga viață, și va lăsa ursita să ia acea decizie pentru el.

Erec a strigat și a îmboldit calul necunoscut pe care-l furase de la unul dintre oponenții săi și s-a repezit spre soldați.

Ei s-au repezit spre el, răspunzând strigătului său singuratic cu strigătele lor feroce. Mult sânge se vărsase deja pe acest câmp și, în mod clar, nimeni nu avea să plece fără ca cealaltă parte să fie moartă.

Cum a șarjat, Erec a scos de la brâu un cuțit de aruncat, a țintit și l-a aruncat spre soldatul din fruntea celorlalți. A fost o aruncare perfectă, înfigându-i-se în gât, iar soldatul și-a dus mâinile la gât, scăpând frâiele, și a căzut de pe cal. După cum sperase Erec, a căzut înaintea picioarelor celorlalți cai, făcându-i pe câțiva să se împiedice de el și trimițându-i grămadă la pământ.

Erec și-a ridicat cu o mână sulița, scutul cu cealaltă, și-a coborât apărătoarea coifului peste față și a șarjat din răsputeri. Va șarja această armată cât de repede și de puternic putea, va lua ce lovituri vor fi și va tăia o linie prin mijlocul ei.

Erec a urlat când a atacat grupul. Toți anii de lupte în turniruri l-au ajutat mult, și și-a folosit măiastru sulița lungă pentru a doborî un soldat după altul, trântindu-i pe toți la pământ. S-a ghemuit și, cu cealaltă mână, s-a acoperit cu scutul; a simțit o ploaie de lovituri căzând asupra lui, asupra scutului, asupra armurii, din toate direcțiile. Era lovit de săbii și topoare și măciuci, o furtună de metal, și Erec s-a rugat ca armura să-i reziste. Și-a ținut strâns sulița, eliminând cât de mulți soldați a putut pe când șarja, tăindu-și drum prin marele grup.

Erec n-a încetinit și, după circa un minut de călărit, a străpuns în final de cealaltă parte, la loc liber, după ce tăiase o

potecă de distrugere chiar prin mijlocul grupului de soldați. Doborâse cel puțin o duzină de soldați - dar suferise pentru asta. Respira greu, corpul îl durea, sunetul metalului lovit încă îi zăngănea în urechi. Se simțea ca și cum ar fi trecut printr-o mașină de tocat. S-a uitat în jos și a văzut că era acoperit cu sânge; din fericire, nu simțea nicio rană majoră. Păreau să fie zgârieturi și tăieturi minore.

Erec a călărit într-un cerc larg, venind înapoi, pregătindu-se să înfrunte din nou armata. Și ei se întorseseră, pregătindu-se să-l atace din nou. Erec era mândru de victoriile sale de până acum, dar începea să-i fie greu să-și recapete suflul, și știa că încă o trecere prin grup ar putea să-i fie fatală. Totuși, s-a pregătit să șarjeze din nou, nefiind niciodată dispus să dea înapoi de la luptă.

Un strigăt neobișnuit s-a ridicat brusc din spatele armatei, și la început Erec a fost confuz să vadă un contingent de soldați atacând din spate. Dar apoi a recunoscut armura, și inima i-a crescut în piept: era prietenul său apropiat din rândul Cavalerilor de Argint, Brandt, împreună cu Ducele și duzini dintre oamenii săi. Inima lui Erec s-a strâns când a observat-o pe Alistair printre ei. Îi ceruse să rămână în siguranța castelului, iar ea nu-l ascultase. Pentru asta, o iubea mai mult decât ar fi putut spune.

Oamenii Ducelui au atacat din spate cu un strigăt feroce de luptă, provocând haos. Jumătate din armată s-a întors să li se opună și s-au întâlnit cu un mare zăngănit de metal, Brandt conducându-i cu securea lui de două mâini. A îndreptat-o spre soldatul din frunte, tăindu-i capul, apoi și-a rotit securea în jur în aceeași mișcare și a înfipt-o în pieptul altui bărbat.

Erec, inspirat, și-a simțit forțele revenind: a profitat de haos și a șarjat spre cealaltă jumătate a armatei. Cum galopa, s-a aplecat și a ridicat o suliță înfiptă în pământ, s-a dat pe spate și a aruncat-o cu forța a zece bărbați. Sulița a trecut prin gâtul unui soldat și a continuat să zboare, înfigându-se în pieptul altuia.

Apoi Erec și-a ridicat sabia sus și a coborât-o asupra primului soldat pe care l-a întâlnit, tăindu-i în jumătate coada măciucii, apoi rotind-o și tăindu-i capul bărbatului.

Erec a continuat să lupte, aruncându-se în grupul de bărbați cu toată energia care-i rămăsese, împungând, blocând, parând, atacând toți soldații care-l copleșeau din toate părțile. Alternativ

ridica scutul, blocând lovitură după lovitură, și ataca; în câteva momente, toți soldații veneau spre el, duzini întregi, atacându-l din fiecare direcție.

A omorât mai mulți decât putea număra, dar erau pur și simplu prea mulți, chiar și cu oamenii Ducelui ținându-i ocupați pe cei din spate. Unul dintre ei a strecurat o lovitură cu măciuca prin apărarea lui Erec, lovindu-l în spinare, între omoplați; Erec a strigat de durere când bila de metal cu țepi i-a aterizat pe coloană. A căzut de pe cal, la pământ, impactul tăindu-i răsuflarea.

Dar nu s-a dat bătut. Instinctele lui au preluat controlul și a avut prezența de spirit să se rostogolească imediat, să-și ridice scutul și să blocheze o lovitură care venea spre capul său. Apoi a parat cu sabia, tăindu-i mâna bărbatului.

Un soldat a încercat să-i strivească lui Erec capul, dar el s-a rostogolit din calea loviturii, s-a răsucit și a tăiat picioarele calului, trimițându-l pe călăreț la pământ; apoi Erec s-a rostogolit și l-a înjunghiat pe bărbat în piept.

Tot mai mulți bărbați au venit spre Erec, și el s-a ridicat în genunchi și a blocat lovitură după lovitură, contraatacând când putea, copleșit. Umerii îi cedau. Un cavaler deosebit de masiv, cu o barbă lungă, dreaptă, a pășit înainte și a ridicat sus un topor. Erec și-a ridicat scutul să-l blocheze, dar un alt soldat i l-a dărâmat din mână și, înainte să poată reacționa, un al treilea soldat i-a pus piciorul pe piept, țintuindu-l la pământ. Erau pur și simplu prea mulți, iar Erec era prea obosit. Nu mai putea face nimic decât să privească cum enormul cavaler a început să-și aducă toporul în jos.

Brusc s-a întâmplat o busculadă și Erec a privit în sus și l-a văzut pe Brandt sosind, ridicându-și sus sabia cu un urlet feroce, rotind-o cu toată forța și, cu o singură lovitură, tăind în două coada toporului și capul masivului cavaler.

Era urmat de Duce și de alți câțiva, atacându-i pe toți soldații din jurul lui Erec, eliberând o cale pentru el. Erec s-a răsucit, a apucat piciorul soldatului care-l ținea la pământ și l-a zmucit la pământ; apoi s-a ridicat deasupra lui și i-a rupt gâtul cu mâinile goale.

Erec a apucat un pumnal de la brâul bărbatului mort, s-a răsucit și a înjunghiat un alt atacator în lateralul gâtului, înainte ca acesta să-l poată lovi. S-a ridicat în picioare, și-a apucat sabia

de pe câmpul de luptă însângerat și a simțit a treia oară că-și recapătă forțele.

Erec a atacat în toate direcțiile, învigorat să lupte din nou alături de prietenul său Brandt, sprijiniți de mai mulți dintre oamenii Ducelui. Curând au curățat o cale, omorând zeci dintre bărbații care se năpusteau spre ei.

Erec a găsit un cal și a încălecat din nou, și în curând era din nou în mijlocul luptei cu ceilalți. A evaluat situația: veniseră la el câteva duzini dintre oamenii Ducelui și împreună se confruntau cu ceea ce mai rămăsese din armata nobilului, cam o sută de oameni. Imediat a căutat-o pe Alistair și a găsit-o încălecată pe Warkfin la marginea câmpului de luptă, privind totul. Era în siguranță față de bătălie, iar Erec era ușurat.

Erec respira greu, Brandt alături de el la fel, și el acoperit de sânge.

„Ştiam că voi lupta din nou alături de tine", a spus Brandt. „Doar că nu credeam că va fi aşa de repede."

Erec zâmbi.

„Se pare că-ți datorez din nou viața", a spus el.

„Nu, nu mi-o datorezi," a spus Brandt. „Îți aduci aminte de Artania, acum zece ani? Acum suntem chit."

Cum se pregăteau cu toții să șarjeze contra celor o sută de bărbați rămași, brusc, un alt strigăt s-a ridicat din spatele grupului, și Erec s-a întors confuz, încercând să proceseze ce se întâmpla. Și-a mijit ochii și, în depărtare, i s-a părut că vede o bătălie în spatele liniilor. Nu putea să înțeleagă ce se întâmpla. Oare oamenii nobilului se luptau unul cu altul?

„Mai mulți dintre oamenii tăi?" l-a întrebat Erec pe Duce, indicând cu capul.

Dar ducele clătină din cap, și el nedumerit.

„Toți oamenii mei sunt cu mine. Nu știu cine îi atacă."

Erec a fost uimit când armata din fața lor a izbucnit în haos și când oamenii au început să se întoarcă și să fugă de pe câmpul de luptă.

Când agitația s-a apropiat, Erec a văzut în final ce era. I-a înghețat sângele în vine.

Armata nobilului era atacată din spate de un grup enorm de creaturi. Erau de două ori mai înalte ca orice bărbat, de două ori mai late, cu pielea strălucind galbenă, fiecare cu două capete și cu brațe lungi de doi metri și douăzeci. Erec le-a recunoscut

imediat. Covenies. Erau creaturi de poveste, despre care se știa că au o forță supraomenească, care puteau rupe un om în două cu o singură mână. Nu purtau arme - nu aveau nevoie să o facă.

În ciuda dorinței sale, inima lui Erec s-a umplut de frică.

„Nu este posibil", a spus Brandt. „Covenies trăiesc doar pe partea cealaltă a Canionului. Ce fac ei aici?"

„Singurul mod în care ar fi putut ajunge aici ar fi dacă ar fi găsit o breşă în Canion," a spus Ducele.

„Sau dacă Scutul a căzut," a spus Erec grav.

Cum Erec a rostit cuvintele, brusc a simțit că sunt adevărate, și inima i s-a umplut cu teamă adevărată. Scutul căzut. Inelul deschis pentru atac. Era mai mult decât putea pricepe. Nu-și făcea griji pentru el însuși, ci pentru soarta întregului Inel. Dacă scutul era căzut aici, putea fi căzut în întregul Inel. Puteau fi copleșiți. Și, mai rău, Imperiul putea invada.

Armata din fața lui Erec s-a împrăștiat, fugind să-și salveze viețile cum tot mai mulți Covenies apăreau, atacându-i din spate, ridicându-i cu o singură mână și mușcându-le capul de pe umeri.

„Retrageţi-vă spre Savaria!" a poruncit Ducele. „Trebuie să blocăm imediat porţile!"

Ca unul, toți s-au întors și au galopat de pe câmpul de luptă; Erec s-a oprit doar suficient cât să călărească alături de Alistair, să încalece pe Warkfin în spatele ei și să se îndepărteze cu ea. I-a simțit mâinile moi apucându-l strâns și, simțindu-i mâinile pe el, știind că erau împreună, că ea era în siguranță, făcea să fie totul în regulă în lume.

„Îți datorez viața", i-a spus Erec, cum călăreau împreună cu ceilalți.

„Și eu ți-o datorez pe a mea," a răspuns ea.

CAPITOLUL OPT

Kendrick stăteau în faţa zidului reconstruit al oraşului, admirându-și opera. El, împreună cu un mic grup de Cavaleri de Argint, fortificaseră acest zid de câteva zile, avându-și tabăra în acest mare oraş de pe graniţa de răsărit a Inelului care fusese afectat grav de raidul McCloud. Cum Legiunea fusese trimisă să repare satele mai mici din sud, Kendrick a considerat potrivit pentru Cavalerii de Argint să fortifice oraşele mai mari de la răsărit, teritoriul mai periculos de aproape de clanul McCloud. Era lucrul potrivit de făcut, condusul prin exemplu.

Eforturile lor de reconstrucţie au fost un succes şi timpul lor aici era pe sfârșite. Nu fusese acasă de câteva săptămâni, nu avusese nicio veste din lume, și îi lipsea foarte mult Curtea Regelui, sora lui, prietenul său apropiat Atme, toți frații săi Cavaleri de Argint - îi lipsea chiar și scutierul lui, Thor. Vroia să revină la Curtea Regelui cât de curând posibil, să se asigure că sora lui era în siguranță și să o ajute să-l detroneze pe Gareth. Fiindcă fusese întemnițat de el, Kendrick, mai mult decât majoritatea celorlalți, simțise atingerea mâniei sale și ardea să îndrepte lucrurile și să-și pună sora pe tron - de dragul tatălui său mort, de dragul Curții regelui și de dragul Inelului.

Cel de-al doilea soare deja cobora pe cer aproape de finalul unei alte zile de muncă grea, Kendrick supraveghind o sută dintre orășeni care cărau pietre enorme și tencuiau străvechiul zid. Kendrick și oamenii săi îi sfătuiseră care erau cele mai bune locuri de fortificat și de apărat, unde să construiască parapete și cum să construiască turnuri de piatră care să servească drept puncte de observație. Înainte de sosirea sa, deschiderile din fortificațiile acestui oraș fuseseră mult prea mari, nu existaseră deschizături în piatră pe unde să tragă arcașii, iar zidurile avuseseră doar vreo palmă grosime. Acum, zidurile de piatră aveau câțiva pași grosime, exista o singură intrare în oraș, iar aceasta era formată și clădită în așa fel încât putea fi bine păzită din interior, ținută de doar câțiva oameni. Fuseseră clădite noi parapete de unde orășenii să se poată apăra cu câteva ceaune de smoală și câteva arcuri.

Kendrick era satisfăcut. În acest loc nou, doar câteva sute de oameni bine antrenați puteau să se apere de câteva mii. Acești

oameni avuseseră o nevoie disperată de ochiul și munca soldaților profesioniști, și acum orașul era mult mai în siguranță.

Cum Kendrick stătea acolo, a simțit satisfacția unei zile de muncă grea, de a-și ajuta concetățenii - și totuși avea ceva în minte care-l deranja. Nu era sigur despre ce era vorba. Mai devreme de dimineață ar fi putut jura că a văzut-o pe Estopheles, zburând în cerc foarte sus, țipând într-un mod care l-a deranjat. Se simțea ca o avertizare. Mai rău, în noaptea precedentă, fusese treaz ore întregi din cauza unor vise tulburi ale orașului său arzând, a muncii sale făcute una cu pământul. Visase acel vis nu o dată ci de trei ori, cea de-a treia oară trezindu-l de tot, prea viu ca să-i permită să se culce din nou.

Nu înțelegea ce însemna. Nu mai avusese coșmaruri de când era copil, din noaptea de dinaintea morții bunicului său. Spera că nu era o prevestire a ceva rău.

„Domnul meu!" s-a auzit o voce urgentă.

Kendrick s-a întors și a văzut un mesager alergând spre el. Era băiatul care fusese numit în noua poziție de veghetor în nou-construitul turn de veghe.

„Vino repede! Am zărit ceva la orizont. Nu înțeleg ce este."

Kendrick s-a întors şi a fugit cu mesagerul, mai mulți dintre oamenii lui urmându-i. Au tăiat pe străzile întortocheate ale acestui oraș pe care Kendrick ajunsese să le cunoască pe dinafară, apoi au alergat la vale pe o potecă îngustă care cotea pe o mică ridicătură de la capătul îndepărtat al orașului, ducându-i pe vârful unui deal pe care construiseră noul turn de piatră. Era punctul cel mai înalt din oraș și locul unde Kendrick le ceruse să vegheze în permanență. Era prima dată când veghetorul observase ceva, iar Kendrick se gândea că era doar o alarmă falsă de la băiatul sperios.

Kendrick a ajuns în vârf şi stătea pe platforma îngustă, circulară, împreună cu ceilalți, urmărind degetul cercetașului cum acesta indica la orizont. Era o zi clară, albastră și galbenă, fără niciun nor cât vedeai cu ochii, cu vizibilitate perfectă. Kendrick putea vedea la kilometri întregi și a privit spre est, spre Ținuturile Înalte, spre granița McCloud. Cu toate că erau așa departe, în această zi, Kendrick putea vedea conturul estompat al Ținuturilor Înalte, culmile muntoase ca niște puncte la orizont, învăluite în ceață.

Cum a privit mai îndeaproape, Kendrick, spre propria surpiză, a văzut și el ceva.

„Acolo, Domnul meu," a spus cercetașul, arătând spre dreapta sa.

La început Kendrick nu a văzut exact despre ce vorbea cercetașul. Dar, cum a scrutat orizontul, a început să-l observe și el. Era un nor mic, slab, la capătul orizontului, părând doar o idee mai gros decât ceilalți și ușor mai jos lângă pământ. Cum Kendrick privea, părea să devină mai gros, mai întunecat.

„Arată ca fumul," a spus cercetașul. „Nu are niciun sens."

Kendrick a dat din cap. Avea dreptate: nu avea niciun sens. De ce ar exista un foc pe partea McCloud a Inelului? Niciunul din oamenii lui nu lansaseră vreun raid din câte ştia.

„Poate că e vreun incendiu întâmplător care a izbucnit într-unul din oraşele lor," a spus unul dintre oamenii lui Kendrick, stând alături de el.

Kendrick a dat din cap, gândindu-se. Deși era o posibilitate, el a simțit că nu era cazul. A simțit că ceva era în neregulă, că se întâmpla ceva mai mare. Ceva ce el nu înțelegea.

Kendrick a stat acolo, întrebându-se, dezbătând care ar trebui să fie următoarea sa mișcare. Începuse să se pregătească mental să plece din aceste ținuturi de graniță, să se întoarcă la Curtea Regelui; să conducă o expediție acum și să se ducă să investigheze ce se întâmpla ar dura aproape o zi întreagă de călărit în direcția opusă, mai aproape de Ținuturile Înalte. Nu era ceva ce ar fi vrut să facă fără un motiv foarte bun.

S-a auzit o agitație bruscă și Kendrick s-a întors să vadă un călăreț singuratic apropiindu-se de oraș de pe drumul lung ce ducea în direcția Curții Regelui. Inima lui a crescut când a recunoscut imediat călărețul: calul și armura îl dăduseră de gol. Era un bărbat pe care-l cunoscuse și cu care luptase de când începuse să meargă. Prietenul său apropiat dintre Cavalerii de Argint, Atme.

Îi încălzea inima să-l vadă; dar cum Kendrick l-a privit galopând spre poarta orașului, putea să citească senzația de urgență din postura lui, să vadă că ceva nu era în regulă. Asta nu era o vizită întâmplătoare. Atme avea treburi urgente, iar Kendrick simțea că erau vești rele.

S-a pregătit mental pe când Atme s-a repezit spre poarta orașului, l-a observat, a călărit spre el și a descălecat, urcând treptele spre Kendrick câte trei odată.

„Ultima data când te-am văzut alergând așa, fugeai de datorii," a spus Kendrick cu un zâmbet când vechiul său prieten a sosit, trăgîndu-și răsuflarea, şi s-au îmbrăţişat. Un servitor a venit repede și i-a dat lui Atme un vas cu apă, iar acesta a băut lung, apoi și-a vărsat restul în cap.

„Imperiul, Canionul," a bolborosit Atme, străduindu-se să-și tragă suflul. „A căzut Scutul."

Inima lui Kendrick s-a oprit la cuvintele lui. Venind de la oricine altcineva, în orice alt moment, el ar fi presupus că era o glumă. Dar nu venind de la Atme, şi nu în acest moment.

Kendrick abia putea procesa implicaţiile. Scutul era căzut. Nu era posibil. Nu cu Sabia Destinului în Curtea Regelui.

„Ce s-a întâmplat cu Sabia Destinului?" întrebă Kendrick.

Atme clătină grav din cap.

"Nu mai este", spuse el. „A dispărut. Furată."

Lui Kendrick i s-a tăiat respirația.

„Furată", şopti el. „Cum se poate una ca asta?"

„Un grup mare de bărbaţi a furat-o noaptea. Au traversat Canionul cu ea, au urcat la bordul unei nave şi au dus-o în Imperiu."

Totul părea ireal. Sabia Destinului, forţa vitală a regilor MacGil timp de secole, furată. În mâinile Imperiului. Inelul neprotejat. Cumva, a simțit că Gareth era în spatele situației.

Kendrick s-a întors și a studiat noul zid al orașului pe care tocmai îl construise și și-a dat seama că totul fusese în van. Fără scut, întregul Imperiu putea invada - și nimic, cu siguranță nu acest zid de oraș - nu putea opri asta.

Imediat, Kendrick s-a gândit la familia sa, la Gwendolyn, Reece, Godfrey. S-a gândit la Curtea Regelui, vulnerabilă la atac.

„Curtea Regelui trebuie să fie fortificată imediat," a spus Kendrick.

Din nou, Atme a clătinat amenințător din cap.

„S-a produs o ruptură. Sora ta a părăsit Curtea Regelui și a luat jumătate din oameni, cei de care ne pasă. Acum mărșăluiesc spre Silesia. Regatul MacGil e împărțit în două.

Curtea regelui e acum domeniul lui Gareth. Gwendolyn mi-a trimis după tine."

„Trebuie să mergem la sora mea atunci," a spus Kendrick. „Spre Silesia."

Kendrick s-a uitat la orășenii din jur.

„Fără scut, acești oameni vor fi lipsiți de apărare," a spus el. „Aceste fortificaţii sunt proiectate să reziste împotriva trupelor McCloud — nu împotriva armatei de un milion de oameni a lui Andronicus. Acești oameni nu vor supravieţui invaziei Imperiului."

Kendrick s-a întors spre Atme.

„Du-te la sora mea. Călărește înaintea mea. Spune-i că sosesc. Nu mă pot întoarce fără acești oameni."

Pe fața lui Atme s-a văzut îngrijorarea.

„Este nobil din partea ta", a spus el, "dar ei se vor mișca lent. Dacă aştepţi să-i însoţești, ai putea să nu ajungi în Silesia la timp."

„E un risc pe care trebuie să mi-l asum", a spus Kendrick.

Atme s-a uitat la vechiul său prieten și a dat lent din cap.

„Nu mă așteptam la mai puțin", spuse el. „E un risc pe care mi-l voi asuma cu tine. Voi fi alături de tine. Întotdeauna!”

„Domnul meu!" a venit vocea speriată a cercetașului, atingându-l pe Kendrick pe umăr.

Kendrick s-a întors şi i-a urmat încă o dată degetul care arăta la orizont. De această dată s-a văzut ceva diferit.

La început, Kendrick a clipit. Era ceva ce nu mai văzuse în viața lui. Ceva ce l-a lăsat fără suflare - chiar și pe el, un luptător călit.

Cum privea, întreg orizontul s-a transformat în negru. Arăta ca și cum o armată de furnici negre acoperea lent globul. Era ca și cum toată umanitatea se revărsase peste lume. Sute de mii de soldați, purtând negrul Imperiului, se întindeau pe fiecare centimetru al orizontului, venind spre ei ca un roi.

Andronicus.

Armata lui de un milion de oameni sosise.

CAPITOLUL NOUĂ

Gwendolyn era cucerită cum privea în sus la porțile înalte ale Silesiei, străvechea ei piatră sângerie ridicându-se spre cer într-o arcadă, porțile ei roșii, cu țepi de fier, masive și ascuțite, drumul său meticulos pavat cu piatră roșie, cu gărzi în formație perfectă, toți în poziție de drepți, toți purtând armura roșu-sângeriu a silesienilor. Era ca și cum ar fi intrat într-o altă lume.

Ceea ce-i dădea un caracter și mai ireal era fundalul: Canionul chiar în spate, fâșia fără sfârșit de cer deschis, cețurile mișcătoare. Orașul era cocoțat chiar pe marginea Canionului, ca și cum făcea echilibristică pe ea, jumătate de oraș clădit deasupra solului iar cealaltă jumătate dedesubt, chiar în culmile de granit ale Canionului. Era ca două orașe într-unul singur. Supraviețuise de secole, fusese întotdeauna cunoscut ca orașul inexpugnabil al Inelului - și tot ce auzise Gwen vreodată despre el tot nu era destul față de realitate. Să-l vadă acum, când era adultă, făcea să pălească chiar și amintirile ei din copilărie.

Zidurile de piatră ale Silesiei se ridicau la treizeci și cinci de metri, erau la fel de groase ca zee oameni și erau pline de deschizături pentru arcași, la fiecare trei metri, în spatele cărora stăteau o mulțime de soldați silesieni, cu arcurile pregătite. Deasupra, pe rândurile de parapete zimțate, erau alte sute de soldați, înarmați cu sulițe, bolovani mici și, la fiecare șapte metri, cazane enorme de fontă pline cu smoală topită. Existau chiar și mici catapulte pe ziduri, care să tragă în jos bile în flăcări către atacatori. Acesta era un oraș bine gândit.

Gwen era plină de recunoștință că Srog îi fusese loial tatălui ei toți acești ani: dacă nu, se întreba sincer dacă oamenii tatălui ei, chiar și Cavalerii de Argint, ar fi putut cuceri acest oraș. Cavalerii de Argint erau cei mai buni războinici din lume - și chiar și așa, era cu totul altă poveste dacă ar fi putut trece de aceste ziduri.

Cum Gwen a trecut printre porți, inima ei s-a umplut de speranță; a simțit cum îi crește optimismul, a simțit că poate, doar poate, ar putea face față unui atac aici, în spatele acestor ziduri groase, cocoțați aici pe marginea Canionului, că puteau face față unui atac aici, chiar și din partea armatei lui

Andronicus. Ar putea să nu câștige; dar ar putea să-i țină la distanță doar suficient de mult timp. Suficient pentru ce, nu știa. Adânc în inimă, spera dincolo de orice speranță că Thor se va întoarce cu sabia și-i va salva pe toți.

„Doamna mea," a spus Srog respectuos, mergând alături de ea printre porţi şi prin curtea enormă, "oraşul meu vă dorește bun venit."

Din toate colțurile imensei piețe, oameni îmbrăcați în roșu s-au grăbit spre ei și i-au acoperit pe Gwen și pe oamenii ei cu o mulțime de petale roșii de trandafir. Toți oamenii avea zâmbete primitoare, apropiindu-se de Gwen și atingându-i umărul, aplecându-se și sărutând-o pe obraz, unul după altul. Nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc; se simțea ca și cum ar fi fost îmbrățișată de ei toți.

„Ai crede că nu au nicio idee că războiul se apropie de aceste porţi", a spus Gwen, admirându-le felul de a fi lipsit de griji şi neînfricat.

„Ei știu", a spus Srog. „Dar silesienii sunt renumiți pentru a nu ceda în fața fricii. Oamenii mei ar putea-o simți - dar niciodată nu-i dau curs. Așa e felul nostru. Credem că persoana care se teme de moarte moare de multe ori, în timp ce cei care nu o fac mor doar o dată. Suntem un popor fericit, mulțumit cu ceea ce ne-a dat viața. Nu râvnim la nimic din ce au alții. Şi suntem fericiţi cu cine suntem."

Mai mult din mulțime a venit, toți zâmbind la Gwen și la anturajul ei, bătându-i pe spate, urând bun venit enormului contingent de soldați și de oameni, ca și cum ar fi fost frați de care se despărțiseră de mult. Gwen era șocată. Se așteptase ca acești oameni să fie nemulțumiți de prezența lor; până la urmă, aveau să se închidă pentru un asediu, și iată încă o mulțime de oameni care veneau să trăiască între zidurile lor, în spatele lucrărilor lor de apărare, și de pe urma rațiilor lor. Și totuși, din contra, silesienii păreau fericiți să-i aibă aici. Erau niște oameni forarte ospitalieri.

„E mai mult decât faptul că oamenii tăi nu se tem," a spus Gwen. „De asemenea, ei par cu adevărat fericiți. Chiar în faţa adversităţii care va veni."

„Suntem un popor fericit", a spus Srog. „Se spune că ni se trage de la aerul canionului și de la culoarea hainelor", a zâmbit

el. Apoi a devenit serios. “Dar e vorba de mai mult decât atât. Ei sunt fericiți și pentru că *vă* văd.”

"Dar de ce?" a întrebat Gwen, nedumerită.

„Curtea Regelui este un oraș-frate și vorba umblă," a explicat el. „Nimeni de aici nu a fost fericit cu domnia fratelui tău. Te văd ca pe moștenitoarea legitimă a tronului MacGil și sunt fericiți să aibă un adevărat conducător - nu un parvenit care și-a dat jos tatăl. Suntem un popor drept și cinstit, și vrem asta de la conducătorii noștri. Ei vor conducătorul pe care-l merită, și văd asta în tine. Nu le pasă cu adevărat dacă toți murim aici, dacă suntem toți striviți de Imperiu. Atât doar, cât trăiesc, vor să trăiască în mod cinstit și corect.”

Gwen și-a simțit inima crescând la cuvintele lui; s-a simțit, ca și cum, în ea, toată lumea vedea altceva. Pentru unii era o salvatoare; pentru alții, un profet; pentru alții, o fată tânără, implicată până peste cap; pentru alții, extensia tatălui ei. Începea să înțeleagă cât de mult însemna pentru alții faptul că ea domnea. Era copleșitor. Nu putea să fie totul pentru toată lumea. Îi creștea inima de mândrie, dar și de smerenie. Se simțea copleșită de faptul că ea reprezenta numele tatălui ei, onoarea și memoria lui. Și simțea povara și răspunderea de a acționa la nivelul acelei amintiri, de a fi o conducătoare la fel de bună pe cât fusese el. Tatăl ei fusese ca un zeu pentru ea. Ea nu știa cum să domnească; era hotărâtă să învețe, să încerce cât de tare putea să fie la fel de devotată și bună cu ei cum ei fuseseră cu ea.

Cum au continuat să avanseze în oraș, un grup mare de războinici a venit în față, purtând armuri roșii și decorați cu multe medalii. Gwen și-a dat seama imediat că aceștia alcătuiau elita lui Srog.

S-au oprit să o salute, iar cel din centru, un bărbat înalt și slab cu o barbă roșie și ochi verzi sclipitori, a pășit înainte, și-a plecat capul și i-a oferit, cu pamele întinse, o pelerină de mătase stacojie, foarte frumoasă, împăturită perfect.

"Doamna mea", a spus el încet. „Îți ofer această pelerină în numele armatei din Silesia. Este mantia fostei noastre stăpâne, și nu a mai fost purtată de ani de zile. Este însemnul celui mai mare respect pe care-l putem oferi. Ne-ai face o onoare dacă ai purta-o."

Fără cuvinte, Gwen a întins mâna și a acceptat grijulie mantia; era cea mai moale haină pe care o simțise vreodată, topindu-i-se parcă în mâini când a desfăcut-o. A fost surprinsă de croiala ei complicată, de catarama ei strălucitoare de aur. Și-a pus-o în jurul umerilor și a prins catarama la baza gâtului; se simțea natural. Se simțea cu adevărat ca o regină purtând-o.

S-a auzit un zgomot, ca un gângurit ușor, și Gwen a privit în sus, studiind zidurile uriașe, spirele care se ridicau o sută de metri în aer, și a văzut printre ele mici ferestre, cu oameni îmbrăcați în roșu scoțând capul prin ele, scoțând acel sunet. Cum au făcut-o, au ridicat trei degete la tâmpla dreaptă, apoi le-au retras lent.

„Ce fac acolo?" a întrebat Godfrey, lângă ea.

„Salutul silesienilor", a explicat Srog. „Este un gest de dragoste. Şi de respect."

Gwen abia știa ce să spună. Nu se simțise așa de iubită nicăieri în toată viața ei. De asemenea, nu simțise nici așa un sentiment de responsabilitate.

S-a auzit un zgomot de metal lovit, iar Gwen s-a întors și a văzut duzini de soldați, de ambele părți ale porților orașului, închizând barele de fier după ce ultimul venit de la Curtea Regelui a trecut printre ele. Gwen s-a cutremurat la auzul sunetului. Avea o senzație de finalitate. Acum erau în Silesia. Aceasta era noua lor casă. Se simțea bine să fie aici. Dar era de asemenea de rău augur. În acel sunet de metal lovit, putea auzi cum se oțeleau pe ei înșiși pentru război.

*

Gwendolyn stătea în camera frumoasă din castel, la înălțime deasupra Silesiei, și se bucura de liniște. Era prima dată când era singură în nu știa cât timp. Afară, în spatele ușii închise, oamenii lui Srog îi așteptau ordinele. Dar nu avea să-i cheme deocamdată. Vroia câteva minute pentru ea însăși.

Era o cameră frumoasă, această cameră care aparținuse fostei lui doamne, și Gwen s-a ridicat și s-a plimbat lent prin ea, observând totul. Săpați într-o splendidă piatră roșie, podeaua și pereții erau toți netezi, străvechi, uzați, tavanul ridicându-se în arcade dramatice. Cocoțată în vârful castelului, orientată spre apus, camera avea vedere peste Canion, priveliștile vaste inundând camera prin ferestrele late și înalte, arcuite.

Gwen a privit afară și a fost încântată de priveliștea măreață. Nu avusese niciodată un astfel de punct de vedere asupra Canionului, aflându-se literalmente pe marginea lui; de acolo părea că lumea întreagă este Canionul, o gaură masivă săpată în pământ, în interiorul căreia se mișcau cețuri de toate culorile. Era frumos și bântuit și pașnic și de rău augur, toate în același timp.

Gwen a privit dincolo de el, spre orizontul îndepărtat, și la cea mai mare distanță de dincolo de el, a văzut o mică sclipire a galbenului apei Mării Tartuvian. Gândurile ei s-au întors spre Thor, și inima ei s-a frânt. A închis ochii și s-a rugat din răsputeri pentru siguranța lui. Îl vroia alături de ea, acum mai mult ca niciodată. Îl vroia în viață. Vroia ca el să-și crească copilul împreună cu ea.

Gwen a coborât mâna și a pus-o pe stomac, simțindu-și bebelușul. Știa că era imposibil, atât de devreme, și totuși se simțea mai plină, mai ea însăși. Simțea puterea a doi oameni în interiorul ei.

Fusese o zi copleșitoare, iar Gwen era copleșită de emoții în conflict pe când studia peisajul minunat. A încercat să se pregătească mental să fie un lider, să se pregătească și reziste la ceea ce cu siguranță va fi cel mai groaznic asediu din istoria Inelului. În unele feluri, nu se putea abține să nu simtă că acest oraș îi va fi locul de odihnă veșnică.

A încercat să-și scoată gândurile sumbre din minte. A mers la o mică fântână de piatră, a luat o mână de apă rece și și-a stropit fața de câteva ori. Rafalele reci de vânt au năvălit în cameră și i-au mângâiat fața udă, usturând-o. Se simțea bine. Vroia să o usture. Trebuia să se trezească, să-și dea seama unde era, ce era pe cale să se întâmple. Trebuia să înceteze să se mai gândească la sine, să știe că era vremea să domnească, că oamenii se uitau la ea.

Gândul o copleșea. S-a gândit la tatăl ei, la ce ar face el, la cum ar gândi el. El o învățase să afișeze întotdeauna o aură de încredere, fie că o simțea sau nu. Să ia decizii îndrăznețe. Să nu arate nicio slăbiciune, nicio ezitare, nicio nesiguranță. Să dea oamenilor ceva în care să creadă.

Lui Gwen îi era dor să-l vadă iar pe tatăl ei, mai ales în momente ca acesta. Ar fi dat orice doar să-l aibă acolo pentru câteva momente, să o sfătuiască. Chiar și doar câteva propoziții.

O parte din ea îl simțea alături. A auzit un țipăt, a privit pe fereastră și a văzut o pasăre dispărând în ceață, și s-a întrebat.

Gwen a traversat camera spre scara de piatră în spirală care șerpuia și-și făcea drum spre parapeți. În câteva momente a ajuns pe acoperișul castelului.

Singură acolo sus, a simțit rafalele reci de vânt, privind peste Canion, și era chiar mai uimitor. S-a uitat în toate părțile după Estopheles, dar nu o putea vedea.

Gwen a mers până la marginea parapetului și a privit peste Silesia. A privit în jos peste marginea Canionului și a văzut jumătatea inferioară a orșului, unde nu mersese încă, clădită foarte jos, la sute de metri chiar în interiorul Canionului. Îi tăia respirația. Se întreba câți silesieni trăiau acolo jos, câți se uitau la ea ca să-i salveze. Spera că va fi capabilă să o facă.

„Te ascunzi din nou?" a venit o voce.

Gwen a simțit imediat repulsie la sunetul vocii. S-a întors lent, dar nu era nevoie să se întoarcă de tot ca să știe cine era. A recunoscut acea voce, și îi crea o gaură în stomac. Cum i-a văzut fața demnă de dispreț, i-a confirmat suspiciunile: Alton.

Nu-i venea să creadă. Iată-l aici, acest aristocrat demn de dispreț, această jalnică pastișă a unui bărbat, pe care îl ura mai mult decât pe oricine altcineva; aici era băiatul care încercase să o despartă de Thor, care-i umpluse capul cu minciuni, care îi făcuse probleme jumătate din viața ei. Cumva micul netrebnic îi urmase convoiul aici, și, cumva, reușise să-și facă drum cu limba-i unsuroasă pe lângă gărzi. Nu era surprinsă: era persistent, neobosit, și un foarte bun mincinos. Și era foarte bun la a-i convinge pe alții că era de viță regală.

Desigur, nu era. Era de sânge regal la a treia mână, în cel mai bun caz, un văr îndepărtat de-al părinților ei. Și totuși asta nu-l împiedica să creadă altfel. Nu întâlnise pe nimeni căruia să i se pară că i se cuvin mai multe.

S-a înroșit de furie. Cum de îndrăznise să apară aici, dintre toate locurile, dintre toate momentele? Venise aici sus și presupusese că putea pur și simplu să aibă o audiență cu ea oricând vroia, și că putea vorbi în termeni așa de informali - ca și cum refuza să recunoască noua ei poziție. Chiar prezența lui, așa de nerușinată, neanunțat, era ofensatoare pentru ea.

"Ce faci aici?", a întrebat ea rece.

„Am venit împreună cu jumătate din Curtea Regelui", a spus el. „Să fiu cu tine."

„De asta mă îndoiesc foarte mult", a spus ea, recunoscându-i minciunile. „Ai venit să-ți salvezi pielea."

Alton a ridicat din umeri.

„Poate că am avut un dublu scop. Într-adevăr, Gareth este dezechilibrat, iar Curtea Regelui este vulnerabilă. Ai putea spune că am fost tentat de o anume formă de auto-conservare."

A surâs și a făcut un pas înainte.

„Dar, de asemenea, am venit pentru tine", a spus el. „Să-ți mai dau o şansă."

Gwen a bufnit în râs, indignată de aroganţa lui.

„Să-mi dai *mie* o altă șansă?" a întrebat ea. „Nu recunoști nebunia din propriile cuvinte? Poți recunoaște nebunia în Gareth - dar nu și în tine însuți?"

Alton a ridicat din umeri, nedescurajat.

„Trecutul este trecut", a spus el. „Îți iert greșelile. Dar știm amândoi că ce s-a întâmplat între noi nu se aplică acum. Circumstanțele s-au schimbat. Iată-te acum - o regină fără rege, o conducătoare fără o curte. Fiecare regină are nevoie de un rege. Conducătorii sunt puternici în pereche. Chiar crezi că poți conduce acest oraș vast, să conduci aceste armate singură?"

Gwen a clătinat din cap. Nu-i venea să creadă cât de patetic era.

„Presupun că tu te crezi cel care vine să mă salveze, să fie partenerul meu la domnie?" a întrebat, batjocoritoare.

„Cine altcineva?" a răspuns el cu mândrie, zâmbetul lărgindu-i-se. „Tu și cu mine ne-am cunoscut de când am început să mergem. Ambii suntem de viță regală. Masele ne iubesc pe amândoi."

Gwen a râs din nou.

„Chiar așa?" a întrebat ea. „Nu aveam nicio idee că masele te iubesc pe tine. De fapt, nu știam nici măcar că au idee cine ești."

Era rândul lui Alton să se înroșească de jenă.

Înainte să poată deschide din nou gura, Gwen a ridicat o mână. Îi ajunsese. Nu avea timp de pierdut cu asta. Avea probleme mai presante de rezolvat.

„Nu vreau să mai aud niciun cuvânt", a spus ea. „Nu sunt interesată de tine. Nu am fost niciodată. Și cu siguranță nu voi conduce nimic împreună cu tine - nu că aș crede că ești capabil să conduci ceva. Nici măcar pe tine. Să nu mai spun că sunt promisă lui Thor, și el mie. Deci acum poți pleca."

Alton a râs, un râs batjocoritor, scurt.

„Deci asta e problema?" a întrebat el. „Asta stă între noi? Thor? Nu poți să fii serioasă cu privire la el. Te-a abondonat pentru mica lui misiune tembelă. E în mijlocul Imperiului acum, și știm amândoi că nu există nicio posibilitate de întoarcere."

A pășit mai aproape, pledând.

„Recunoaște, Gwen. Știi adevărul. Știi că el a plecat. Nu se va mai întoarce. Te-a lăsat singură. Deci, vezi, acum nu mai e nimic care să ne despartă. Acum a venit momentul să ne căsătorim. Dacă nu cu mine, atunci cu cine altcineva? Vei rămâne singură pe lume. Nu te teme. Poți recunoaște afecțiunea adevărată pe care mi-o porți."

Gwen clocotea.

"O să spun asta numai odată," a spus lent. „Ascultă cu atenţie acum, pentru că este ultima dată când vei auzi aceste cuvinte. Nu am niciun fel de dragoste pentru tine. Nu vreau să-ți văd fața. Nu vreau să-ți aud vocea. Dacă mai vii vreodată neanunțat în fața mea, te voi aresta. Acum lasă-mă."

Cu asta, Gwen i-a întors spatele și a făcut doi pași înainte, privind din nou peste parapet, studiind Canionul. Inima îi bătea tare în piept, și s-a rugat ca de această dată el să priceapă mesajul și să plece, și să nu-i mai vadă fața vreodată. Tremura de mânie din cauza impertinenței lui și nu vroia să facă nimic grăbit.

Gwen nu i-a auzit pașii retrăgându-se. Era gata să se întoarcă și să se uite când, deodată, a simțit o mână puternică acoperindu-i gura și o alta apucând-o de piept. Alton a ținut-o strâns, chiar și când ea a început să se zbată, și era surprinzător de puternic pentru un băiat slab și osos. A făcut câțiva pași înainte cu ea, aplecând-o peste marginea parapetului.

Inima lui Gwen s-a strâns când s-a uitat în jos și și-a dat seama cât de aproape era să fie împinsă peste margine.

„Vezi prăpastia din fața ta?" a strigat Alton. „Vezi ce pot face? Recunoaște-ți dragostea pentru mine. Recunoaște-o! Dacă nu o faci, eu - "

Gwen și-a amintit brusc tot ce o învățaseră luptătorii tatălui ei. Și-a amintit că purta cizme cu tocuri de lemn; a ridicat sus un picior și l-a trântit puternic peste degetele lui Alton.

El a țipat ca o fetișcană, dându-i drumul. Și-a eliberat un braț, l-a tras înainte și apoi l-a lovit cu cotul în plexul solar.

El a icnit și a căzut în genunchi, cu respirația tăiată.

Apoi s-a uitat la ea din nou, cu moartea în ochi, și s-a ridicat în picioare, pregătindu-se să atace din nou.

Gwen a dus mâna la pumnalul de la centură, pregătită să-l scoată.

Dar, brusc, Alton a țipat și a căzut în genunchi.

Gwen l-a văzut pe Steffen stând acolo și și-a dat seama că tocmai îl lovise pe Alton tare în rinichi. Steffen l-a apucat pe Alton de păr, i-a tras capul în sus spre cer, a scos un pumnal de la centură și l-a ținut ferm la gâtul lui.

„Dă-mi o poruncă, doamna mea," a spus Steffen, "şi acest gunoi va dispărea din analele clanului MacGil."

„Te rog, te rog!" a scâncit Alton. „Te rog, nu face asta! Nu am fost serios. Am vrut doar să fiu cu tine!"

Alton arăta patetic, îngenunchind acolo, scâncind, rugându-se să fie iertat.

„Ar trebui să-l pun să-ți taie gâtul imediat," a mârâit Gwendolyn, încă nerevenindu-și de la a fi împinsă peste margine în felul ăsta. O speria să se gândească cât de aproape fusese.

„Te rog!" a pledat Alton. „Nu mă poți ucide! Până la urmă, sunt de viță regală! Nu ai voie să mă atingi!"

S-a auzit zgomot și mai mulți oameni au țâșnit pe acoperiș. Srog îi conducea, împreună cu Kolk, Brom și câțiva Cavaleri de Argint. Toți au alergat la ea și câțiva soldați l-au apucat brutal pe Alton, trăgându-l în picioare și ținându-l în loc.

„Doamna mea", a spus Srog, respirînd greu, arătând jenat, "vă rog să acceptaţi scuzele mele cel mai umile. Cumva acest băiat s-a strecurat pe lângă gărzi. Le-a spus că e de viță regală, că este rudă cu voi."

Gwen încă tremura după cele întâmplate, dar nu îndrăznea să o arate.

„Vă mulțumesc pentru grija ce-mi purtația," a spus ea, încercând să-și folosească vocea regească, încercând să intre în rolul pe care-l așteptau de la ea. „Dar sunt bine. El este doar un băiat prost, iar Steffan a fost aici să mă ajute."

Srog și-a înclinat capul, recunoscător, către Steffen.

„Legea Silesiei cere ca orice persoană care îndrăznește să ridice mâna asupra unui rege sau unei regine să fie pedepsită cu moartea", a spus Srog.

"NU!" a țipat Alton, bâzâind ca un copil. ”Vă rog! Nu puteți!”

Gwen s-a uitat în jos la el, clătinând din cap. Oricât de patetic era, nu putea suporta gândul de a-l ucide - chiar dacă o merita.

„Domnul meu,” i-a răspuns Gwen lui Srog, "eu sunt nouă pe aici, asa că vă voi cere o favoare. De astă dată, vă voi ruga să îmblânziți un pic legea. În acest caz, nu doresc să fie ucis. Aş prefera mai degrabă o formă mai ușoară de judecată."

"Foarte bine, doamna mea", a spus el. „La ce te-ai gândit?"

Gwen s-a gândit, încercând să găsească un mod de a scăpa pentru totdeauna de Alton din viața ei.

„Ei bine, având în vedere că acest băiat susţine că e de viță regală, haideți să-i dăm dreptul regal de a lupta împreună cu soldaţii. Dați-i lui Alton armură și arme și trimiteți-l afară cu trupele de rând să lupte în prima linie.”

„Nu, doamna mea!" a țipat Alton. „Eu nu sunt un luptător!"

„Atunci va trebui să înveți," a declarat Gwen. „Poate că-ți vei folosi abilităţile marţiale pe duşmanul nostru, în loc de o femeie lipsită de apărare. Luați-l", a ordonat Gwendolyn.

Gărzile s-au repezit să-i asculte ordinul, trăgându-l pe Alton de acolo, în timp ce el continua să țipe și să protesteze.

„O decizie înţeleaptă, doamna mea,” a declarat Srog admirativ.

„Doamna mea, spre problemele mai importante,” a păşit Brom înainte. „Primim rapoarte despre mobilizarea armatei lui Andronicus. E greu să separăm adevărul de zvonuri. Dar dacă majoritatea rapoartelor sunt adevărate, am putea să nu avem atât timp să ne pregătim pe cât credeam. Trebuie să ne facem pregătirile finale și să închidem imediat orașul.”

„Acest oraș a fost construit cu un strat exterior de apărare", adaugă Srog, "pentru vremuri ca aceasta. Putem bloca și porțile exterioare - dar, odată ce o facem, ele nu mai pot fi deschise. Nimeni nu poate intra sau ieși.”

Gwen s-a gândit; știa că trebuiau să se pregătească, dar nu era încă gata să sigileze orașul.

„Fratele meu Kendrick este încă acolo afară," a spus ea. „Şi la fel este și Thorgrin şi alți curajoși membri ai Legiunii. Nu

vreau să sigilăm oraşul până când nu le-am dat o şansă să ajungă."

„Da, doamna mea," a spus Srog.

Gwendolyn spera, dincolo de orice speranță, că Thor putea să se întoarcă înainte de sigilarea porților orașului; și totuși știa, cu un fior de tristețe, că cel mai probabil era imposibil. Ura ideea de a-l închide afară.

„Doamna mea, mai este o chestiune," a adăugat Srog, dregându-și glasul, ezitând. „Acest oraş a fost construit cu niște tuneluri de evacuare, adânc sub suprafață. Dacă suntem în circumstanțe extreme, există un mod ca o mână dintre noi să iasă. Ca *tu* să ieși. Dacă suntem complet încercuiți și fortificațiile cedează, Andronicus ne va distruge pe toți. Putem să te ducem undeva în siguranță. Dincolo de ziduri. Departe de aici."

Gwendolyn a fost mișcată de ofertă, dar, lent, a clătinat din cap.

„Sunt profund recunoscătoare", a spus ea, "dar nu l-aș abandona niciodată pe vreunul dintre voi. Sau acest oraș. M-ați primit aici. O să-l tratez ca pe casa mea. Dacă Silesia cade, vom cădea cu toții împreună. Nu va fi nicio scăpare. Nu pentru mine."

Bărbații s-au uitat la ea cu un nou respect, și a putut vedea asta în ochii lor. Pentru prima dată, începea să se simtă ca o conducătoare. O adevărată conducătoare. Asta era ce însemna să conduci, a simțit ea. Să conduci prin exemplu.

Gwendolyn s-a întors și a privit peste Canion, la cețurile mișcătoare, iluminate de soarele la apus, și s-a gândit din nou la Thor.

Te rog, Thor, a cerut din răsputeri. Vino acasă la mine.

CAPITOLUL ZECE

Thor l-a urmat îndeaproape pe băiat, cu ceilalți lângă el, când au reușit în final să iasă din frunzișul des al junglei, cel de-al doilea soare coborât mult pe cer. Fusese o călătorie obositoare înapoi sus de pe fundul craterului unde îi dusese alunecarea de teren. Păruse ca și cum nu s-ar mai opri vreodată din alunecare, Thor și ceilalți fiind complet acoperiți în noroi cum au alunecat o sută de metri într-o groapă enormă plină de nămol. Au trebuit să-și facă cu greu drum înapoi în vârf, și a durat prea mult.

Acum era aproape întuneric, băiatul era mai îngrijorat ca niciodată, urmărind într-una cerul. Păruse enorm de ușurat când intraseră în poiana largă din junglă, prima pe care o văzuse Thor. Pentru o vreme fusese sigur că nu aveau să mai iasă la suprafață din acea groapă plină de nămol - și că nu vor mai ieși vreodată din junglă.

Thor fusese surprins să vadă o poiană mare în fața lor, poate treizeci și cinci de metri în fiecare direcție, iar în centrul ei, o căbănuță. De pe coș ieșea fum, ceea ce Thor putea înțelege, deoarece temperatura scăzuse brutal în ultima oră, de când începuse să se lase noaptea. Era straniu să vadă cabana aici, o locuință în mijlocul unei sălbăticii atât de vaste, mărginită de copaci ce ajungeau la cer. Thor și ceilalți au schimbat o privire de admirație. Cine ar putea trăi aici, se minuna Thor, în această casă singuratică din mijlocul pustietății? Era așa de neașteptat.

„Bunicul meu nu se înțelege cu majoritatea oamenilor", a spus băiatul, întorcându-se spre ei. „Așteptați aici, lăsați-mă să-i vorbesc. Să sperăm că-l voi găsi într-o dispoziție bună și că vă va permite să petreceți noaptea aici.”

„Mulțumim," a spus Thor, "dar nu trebuie să stăm aici peste noapte —"

Înainte să poată termina de vorbit, băiatul dispăruse, intrând în casa bunicului său.

Cum cerul se întuneca, păsări stranii de noapte au început să scoată tot felul de sunete. Thor s-a lăsat pe spate și a privit în sus spre copacii imenși, care ajungeau la cer; urcau atât de sus că abia le putea vedea vârfurile; se simțea copleșit de imensitatea naturii de aici.

Brusc s-au auzit strigăte din interiorul cabanei, iar Thor s-a uitat la ceilalți, schimbându-și greutatea, incomod, de pe un picior pe altul, și s-a întrebat ce să facă. Pe de o parte, nu vroia să stea aici peste noapte - vroia să continue să înainteze. Totuși, dorea să-l întâlnească pe acest bătrân și să afle dacă știa ceva despre Sabie înainte de a merge mai departe.

Ușa s-a deschis brusc și dinăuntru a ieșit un bărbat de vârstă mijlocie, aplecându-și capul la ieșirea pe ușă. Era chel, cu părul grizonat de ambele părți ale craniului, cu un nas mare, ochi căprui îngușți și bărbie dubă, și purta o robă zdrențuită, abia mai mult decât o zdreanță. S-a oprit în fața grupului și s-a uitat direct la Thor, în mod clar enervat.

„Cu ce drept l-ai presat pe nepotul meu să vă aducă aici?", i-a întrebat el, supărat.

„Nu l-am forțat pe nepotul dumneavoastră să facă nimic!" a protestat Thor. „El a oferit să ne ia —"

„Şi cum ar trebui să-mi dau seama că nu sunteți Imperiali?" a insistat bărbatul, coborând mâna pe mânerul sabiei care i se odihnea la brâu.

Thor și ceilalți au dus instinctiv mânile la arme, de asemenea, deoarece nu știau exact cât de beligerant devenise bărbatul.

„Hainele voastre par să arate că nu sunteți de aici", a spus bătrânul, "dar dacă este un truc? Dacă sunt spioni ai Imperiului?"

Thor a simțit că cel mai bun mod de a discuta cu el era cu bunătate, așa că și-a ridicat mâinile inocent și a făcut un pas înainte.

„Domnule, nu vrem să vă ofensăm," a spus el, în cel mai blând ton posibil. „Nu suntem spioni ai Imperiului. Am venit aici din Inel. Căutăm o anumită sabie care a fost furată din regatul nostru. Nu vă dorim răul. Și dacă doriți să ne spuneți în ce direcție a fost dusă, ne vom vedea de drum. Dacă nu vreți, atunci pur și simplu vom pleca acum și vă vom lăsa în pace. În orice caz, îi mulțumim nepotului dumneavoastră pentru bunătatea lui în a ne salva. Îi suntem datori."

Omul l-a privit pe Thor cu atenție în sus și-n jos pentru ceva timp, apoi în final mâna lui s-a relaxat; a dat drumul mânerului sabiei, și i s-a relaxat și fața.

„Aud asta în vocea ta", a spus omul. „Acel accent. Chiar ești din Inel. Au trecut ani, prea mulți ani, de când am fost acolo. Un loc frumos. Mi-e foarte dor de el."

Bărbatul i-a studiat pe toți, apoi, în final, și-a relaxat umerii.

„Iertați-mi graba în a vă acuza", a adăugat el. „Trăim singuri aici, şi nu poți fi niciodată prea sigur. Bun venit ! Vreau să rămâneți. Veniți repede acum," a spus el, gesticulând cu mâinile, privind la copaci ca și cum se temea că ceva ar putea să-i atace.

Thor s-a uitat la Reece și la ceilalți, care i-au întors privirea și au aprobat din cap și, ca unul, au intrat în cabana bărbatului; el i-a urmat și a închis ușa, blocând-o cu o bară mare de metal.

„Stați jos, vă rog," a spus omul, aranjând câteva lucruri.

Thor a studiat cabana confortabilă și a văzut că era destul de spațioasă pentru ei toți. Podelele erau acoperite cu blănuri, un foc jucăuș era aprins în vatră și mirosea a mâncare. Și Krohn trebuie să fi simțit mirosul, pentru că a început să scheaune.

Băiatul s-a grăbit să-și asculte bunicul, venind repede cu o farfurie de fructe pe care Thor nu le recunoștea. Thor și ceilalți au luat fiecare câte unul, și, cum Krohn scheuna, băiatul a luat o bucată de pe farfurie, s-a aplecat și i-a dat-o s-o mănânce. Krohn i-a luat-o rapid din mână, a înghițit-o cu poftă, a făcut o mutră amuzantă, și-a lins buzele de câteva ori și a scheuna pentru mai mult. Băiatul a râs.

Thor a examinat bucata de fruct. Arăta ca o smochină, dar era mult mai mare, de culoare roșie și acoperită cu un soi de mușchi.

„Ce este?" a întrebat Thor.

„Este un mooless", a spus băiatul.

„Încercaţi-l," a intervenit bunicul. "Este amar, dar, de asemenea, dulce. Vă va da energie după lunga voastră călătorie."

Thor a dus-o la nas și nu mirosea ca nimic din ce mai întâlnise - ca o ceapă combinată cu o lămâie. Putea simți cu vârfurile degetelor că i se lipea de mână; ca și ceilalți, l-a ridicat și a mușcat de test.

A fost uimit de gust: era delicios, și chiar și acea mică înghițitură i-a dat o mulțime de energie. L-a înfulecat și și-a lins degetele, simțindu-se deja ca nou.

Thor s-a așezat împreună cu ceilalți pe grămezile de blănuri de pe podea, întinși în jurul focului, iar Krohn a venit lângă el și și-a pus capul în poala lui. Thor era surprins de cât de bine se simțea să stea jos, durerea din picioare liniștindu-se. Nu-și dăduse seama cât de mult stătuseră în picioare, cât de tare îl dureau mușchii. Erau și plini de vânătăi de la întâlnirea cu acel animal. Blănurile acestea erau așa de moi și de confortabile, că Thor simțea că ar putea adormi în șezut.

Dar s-a gândit la Inel, care era atacat, știa că au treburi urgente de rezolvat și nu vroia să piardă vremea. S-a aplecat înainte.

„Vă suntem foarte recunoscători pentru ospitalitate," i-a spus Thor bătrânului, "dar mă tem că nu avem mult timp. Suntem într-o călătorie urgentă. Trebuie să găsim Sabia. Te rugăm, spune-ne unde a fost dusă ca să ne putem vedea de drum."

Bărbatul s-a așezat, întinzându-se pe o blană de cealaltă parte a focului, lângă băiat. S-a uitat înapoi la ei și a clătinat din cap.

„Nu puteți ieși înapoi acolo", a spus el. „Nu acum. Nu ați văzut? Cel de-al doilea soare e pe cale să apună."

„Le-am spus, papa!" a spus băiatul.

„Vă apreciem avertizarea," a spus Thor "dar, aşa cum am spus, avem afaceri urgente, şi nu ne temem de insecte."

Bărbatul a râs puțin.

"Nu înțelegeți", a spus el. „Nimeni nu poate sta afară pe timp de noapte. *Nimeni*. Nu ați rezista nicio oră. După lăsarea nopții, cândva în timp ce răsare prima lună, vin ploile. Nimeni nu poate supravieţui afară în timpul ploilor."

„Şi de ce nu ar putea supravieţui cineva unei ploi?" a insistat Reece.

Bărbatul s-a întors și și-a îngustat ochii la el.

„Pentru că nu este o ploaie obișnuită", a spus el. „Nu apă cade din cer, ci gândaci Etha".

„Gândaci Etha?" a întrebat Elden.

„Un fel de păianjen, dar mai mare şi mai periculos. În această parte a Imperiului, ei plouă din cer, în fiecare noapte. O să îi auzi cum cad pe acoperișul cabanei. O să dureze cam o oră, apoi mișună în drumul lor. Dar dacă ești afară în acea perioadă de timp, fără adăpost, ești terminat. Am văzut un elefant adult

devorat în cinci minute de aceste creaturi. Nu, o să stați aici. Puteți pleca la prima geană de lumină.”

Thor și ceilalți au schimbat o privire uimită, și s-a minunat de cât de diferit era acest loc față de Inel. Cum s-a gândit la asta, și-a dat seama că era epuizat și, deși mintea lui era plină de graba de a avansa, corpul său nu era. Și prietenii lui arătau epuizați, și nu-i învinovățea. Thor și-a dat seama că a fi un bun conducător uneori însemna să-și inspire oamenii să meargă mai departe - dar uneori însemna și să-i lase să se odihnească. Și dacă acest bătrân nu exagera - și Thor suspecta că nu o făcea - atunci era recunoscător că găsiseră adăpost și că aveau ospitalitatea bărbatului. Nu dorea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost afară în acest timp.

„Atunci vă suntem foarte recunoscători pentru avertizare, precum şi pentru ospitalitatea dumneavoastră", a declarat Thor. „Vă mulţumim pentru că ne-ați primit."

Bătrânul a ridicat din umeri.

„Este plăcut să ai companie din când în când. Mai ales din Inel. Mi-am petrecut o bună parte a tinereții acolo. Un loc minunat.”

Ochii lui Thor s-au deschis larg, surprins; acest om fusese în Inel?

„Atunci ce faceți aici?" a întrebat O'Connor.

Bărbatul s-a uitat în jos, a așteptat câteva secunde, și a tăcut.

„Îmi pare rău", a spus O'Connor. „Nu am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala."

Bătrânul a rămas tăcut pentru încă o vreme, apoi, în cele din urmă, a inspirat adânc.

„Eram tânăr, și am avut o tragedie în viață. Am considerat că cel mai bun lucru pe care-l pot face e să o iau de la capăt undeva nou. M-am gândit să mă duc spre vest, dincolo de Canion, să traversez Marea Tartuvian spre Imperiu, să mă îndrept spre sălbăticie. Cred că la momentul respectiv o parte din mine spera să fiu ucis. Problemele mă copleșeau, și am căutat o cale ușoară de ieșire.

"Dar nu s-a dovedit a fi așa. Cumva am supraviețuit. Și apoi a început să-mi placă să supraviețuiesc. Am trăit aici singur, toți acești ani - până la sosirea nepotului meu. Acum am ceva pentru care să trăiesc. Și, în ciuda tuturor acestor animale, a

ajuns să-mi placă aici. Am călătorit prin întregul Imperiu, am văzut locuri și lucruri pe care cu greu vi le puteți imagina. Este un teritoriu vast, față de care Inelul este nimic. Nu ai trăit până nu l-ai văzut pe tot. Nu doar Imperiul în sine, și nu doar insulele. Ci și Tărâmul dragonilor. Și Tărâmul druizilor."

"Tărâmul druizilor?" a întrebat Thor, ridicându-se în picioare, dând la o parte somnolența. "Ai fost acolo?"

Bărbatul a aprobat din cap.

"Cât de aproape poți ajunge. Este un loc magic. Există multe locuri magice în Imperiu. Totul a fost distrus de Andronicus, de armata lui, care este peste tot. Patrulele lui sunt omniprezente, de aceea am venit atât de departe în adâncul junglei. Oricine e prins de ei e capturat și luat fie ca soldat, fie ca sclav. Armata lui de sclavi e de fapt mai mare ca armata de soldați. El simte nevoia să domine totul, până la ultimul suflet."

Bătrânul a oftat.

"Am ajuns destul de bun la a mă ascunde de oamenii lui. Nu m-au prins niciodată - și nici nu o vor face. Sau pe nepotul meu. Vreau ca lucrurile să stea așa. De aceea sunt precaut față de vizitatori, cum sunteți voi. Nu vreau ca cineva să mă dea de gol."

Thor și ceilalți s-au uitat unul la altul, întristați de povestea bărbatului.

"Poți să ne spui ce știi despre Sabie?" a întrebat Thor.

Bărbatul s-a uitat lung la Thor, apoi, în final, a privit în altă parte.

"Am văzut o duzină de bărbați zilele trecute. Tot din Inel. Se mișcau împleticit prin junglă. Erau însoțiți de mai mulți războinici, o forță formidabilă. Au lăsat o urmă serioasă. Ușor de urmat. Deși, desigur, jungla se consumă pe sine în fiecare zi, așa că, dacă o urmă nu este proaspătă, va dispărea. Dar i-am urmărit. Știu unde s-au dus."

"Și unde a fost asta?" a întrebat Reece.

Lui Thor i s-a părut că a văzut ceva în ochii bărbatului.

„ Au luat-o pe calea spre Orașul Sclavilor."

"Orașul Sclavilor?" a întrebat Elden.

Bătrânul a aprobat din cap.

"Cam la cincisprezece kilometri vest de aici. Noi ne aflăm la marginea junglei. Există un singur drum. Dar vă avertizez: Orașul Sclavilor își merită numele. Sunt sute de mii acolo. Toți

șerbi, toți servindu-l pe Andronicus. Și la fel de mulți paznici. Aventurați-vă înăuntru și nu veți mai ieși de acolo."

"Dar de ce ar duce Sabia acolo?" a întrebat Conval.

"Nu am zis că ar duce-o acolo", a spus el. "Am spus că mergeau pe acel drum. S-ar putea duce oriunde."

"Atunci îi vom urma la prima geană de lumină", a spus Thor.

Bătrânul a clătinat din cap.

"A intra în Orașul Sclavilor înseamnă a vă preda, a fi capturați. Mai ales cu o forță de luptă așa mică precum e a voastră. Este sinucidere."

"Nu avem de ales", a insistat Thor. "Am venit să găsim Sabia. Și trebuie să o urmăm, oriunde e dusă."

Bărbatul și-a coborât capul și l-a clătinat, trist.

"Ne vei arăta drumul? a întrebat Thor. "Dimineață?"

„E moartea voastră", a spus bătrânul. "Vă pot arăta cum să ajungeți oriunde."

Satisfăcut, Thor s-a întins din nou pe blănuri - dar, cum își întindea brațul, l-a simțit brusc ars, și l-a tras rapid înapoi, strigând de durere.

S-a întors și s-a uitat, așteptâdu-se să vadă un foc, dar nu a văzut niciunul. S-a întrebat ce s-a întâmplat, cum de fusese rănit.

"Băiete, ți-am spus să închizi obloanele!” a strigat bătrânul.

Băiatul a alergat la Thor și a închis rapid obloanele de lemn de lângă el. Privind mai atent, Thor și-a dat seama că stătuse lângă o fereastră deschisă. Thor era nedumerit și și-a privit brațul, care avea pe el un semn mic de arsură.

"Ce mi-a ars brațul?” a întrebat el.

"Lumina lunii", a răspuns băiatul.

"Lumina lunii?" a întrebat Thor, șocat.

"E puternică în părțile acestea. Nu te pune niciodată direct în lumina ei. Te arde."

"Doar prima lună te arde,” a adăugat bătrânul. "Se va liniști în câteva ore, după ce pleacă păianjenii. E în regulă să mergi sub lumina celei de-a doua."

Thor și-a frecat brațul și s-a minunat de acest loc. Se simțea la un milion de kilometri de casă. O parte din el simțea că nu se va mai întoarce niciodată.

"Adu carnea", a cerut bătrânul. Băiatul a traversat cabana și s-a întors cu o farfurie plină, dând pe din-afară de carne.

Thor și ceilalți - mai ales Krohn - s-au ridicat imediat, deschizând ochii somnoroși și aplecându-se înainte. Thor nu a îndrăznit să întrebe ce fel de carne era, neștiind oricum numele niciunui animal de pe aici. Dar mirosea delicios și, cum băiatul a adus-o mai aproape, Krohn și-a lins buzele și a scheunat. Băiatul a râs și l-a servit pe Krohn primul, rupând o halcă și aruncându-i-o prin aer; a râs și mai tare când Krohn a prins-o. Krohn a dat din coadă transportând-o într-un colț și mestecând.

Thor a surâs cum el și ceilalți au folosit bețele pentru a ridica câte o bucată de pe farfurie. Băiatul și bătrânul au făcut la fel, și toți s-au liniștit, mâncând mulțumiți lângă foc. Thor a mușcat o bucată și a fost uimit de cât de aromată era - și de cât de tare era. Și-a simțit energia revenind pe când mesteca.

Apoi băiatul a adus un burduf de vin și pahare, împărțindu-le și umplându-le. Thor a băut, iar lichidul tare i s-a urcat direct la cap.

Cu pântecul plin, cu vinul tare și focul cald relaxându-l, Thor a simțit cum devine somnoros. Dar nu a lăsat să se întâmple asta. Era liderul acestui grup și nu-și putea permite să doarmă încă. Vroia să fie sigur că toți ceilalți adorm mai întâi.

Cum toți stăteau de jur împrejur, în cameră s-a așternut o tăcere confortabilă. În curând, se auzeau sforăiturile bătrânului; băiatul a chicotit. Krohn a revenit lângă Thor, și-a odihnit capul în poala lui și a închis ochii și s-a culcat și el.

Thor și frații săi au rămas treji, cu ochii mari, privind focul. Văzuseră prea multe astăzi și, cu toții, în ciuda epuizării, erau foarte agitați. Între ei s-a lăsat o tăcere sumbră, nemenționată, ca și cum toți știau că se află într-o călătorie ce-i conduce la moarte.

"Te gândești vreodată la cât de diferită era viața înainte să ne alăturăm Legiunii?" a întrebat O'Connor.

"Ce rost are să mă gândesc acum la asta?" a întrebat Elden.

O'Connor a ridicat din umeri.

"Uneori mă gândesc la ce am lăsat în urmă", a spus O'Connor. "Nu că aș regreta. Doar mă întreb. Cum viața ar fi fost diferită. Uneori îmi e dor de satul meu. Familia mea, știi? Cred că cel mai dor mi-e de sora mea. E cu doi ani mai mică decât mine. Acum, cu scutul căzut și cu Imperiul care invadează, mă gândesc la ea, singură acolo. Nu știu dacă o voi mai vedea vreodată."

"Dacă reușim să ne întoarcem la timp", a spus Thor, „o vom salva."

O'Connor stătea trist, părând neconvins.

"Vroiam să mă fac fierar", a spus Elden. "Tatăl meu, el m-a împins spre Legiune. A participat și el la selecție, când era tânăr, și nu a fost primit. Vroia ca eu să fac ceea ce el nu a reușit. Sunt bucuros că am făcut-o. Viața mea ar fi fost mult mai măruntă dacă nu o făceam. Nu aș fi văzut nici jumătate din lucrurile pe care le-am văzut."

"Noi aveam mirese care ne așteptau în sat", a spus Conval. „Amândoi eram logodiți. O nuntă dublă. Legiunea a schimbat asta. Au spus că o să ne aștepte."

"Dar ne îndoim că o vor face," a spus Conven.

Thor s-a gândit și și-a dat seama că lui nu-i era dor de nimeni și nimic din satul său. Legiunea era viața lui, întreaga sa viață. Și putea vedea în ochii celorlalți că era și viața lor. Deveniseră mai mult decât prieteni - deveniseră adevărați frați. Erau tot ce avea fiecare.

"Eu nu mai vorbesc cu familia mea", a spus Elden.

"Nici eu", a spus O'Connor.

"Suntem familie unul pentru altul acum," a spus Reece.

Thor și-a dat seama că era adevărat.

S-a auzit un zgomot brusc pe acoperiș, ca grindina. A devenit mai zgomotos, iar Thor și ceilalți s-au uitat alarmați la acoperiș, care părea că ar putea să cadă peste ei. Bătrânul și băiatul s-au trezit și s-au uitat și ei.

"Ploile", a spus bătrânul.

Sunetul era terifiant, le atrăgea toată atenția; suna ca și cum din cer cădeau mici pietre. Făcând lucrurile și mai rele, sunetul era însoțit de zgomotul oribil al țipetelor a mii de insecte. Suna ca și cum animalele rodeau acoperișul și încercau să intre înăuntru. Thor a privit în sus și a fost recunoscător pentru bariera care îi proteja din afară, foarte recunoscător că acest om nu i-a făcut să petreacă noaptea în junglă.

După ceea ce părea a fi ore, în cele din urmă zgomotul a încetat și șuieratul a dispărut treptat. Băiatul a sărit în picioare, a traversat cabana, a deschis ușa și s-a uitat afară.

„E sigur acum", a spus el.

Toți au sărit în picioare ca unul, s-au grăbit la ușă și au privit afară.

În depărtarem Thor putea vedea mii de insecte negre enorme îndepărtându-se de ei, îndreptându-se spre junglă.

"Și lumina lunii e sigură acum", a spus băiatul. "Vedeți - e a doua lună. Poți să-ți dai seama după lumina purpurie."

Thor a pășit afară, respirând aerul rece al nopții, jungla plină de zgomote mărunte, și a studiat cu uimire întunecimea.

"Este sigur pentru moment, dar nu sta afară prea mult", a spus băiatul.

Reece a ieșit și i s-a alăturat lui Thor, iar băiatul a intrat repede înăuntru și a închis ușa cabanei după ei. Amândoi stăteau acolo afară, uitându-se în sus la cer, la luna purpurie enormă și la stelele roșii sclipitoare. Acest loc era mai fantastic chiar decât își imaginase Thor.

"Am putea să murim mâine", a spus Reece, privind în sus spre cer.

"Știu," a spus Thor. Se gândise exact la același lucru. Riscurile cu care se confruntau păreau imposibile.

"Dacă se întâmplă asta, vreau să știi că ești fratele meu", i-a spus Reece. „*Adevăratul* meu frate."

Reece l-a privit cu intenție, iar Thor a întins mâna și i-a strâns antebrațul.

"Cum și tu ești al meu", a spus Thor.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Hafold se mișca rapid prin camera reginei, pregătindu-i micul dejun, la fel cum făcuse în fiecare zi pentru ultimii treizeci și cinci de ani petrecuți în serviciul reginei. Hafold era foarte ordonată și se ținea de program foarte exact, traversând camera de piatră în timp ce prepara poridge pentru regină.

Astăzi, totuși, pășea de două ori mai repede. Pentru prima dată în toți anii săi de serviciu, era în întârziere. Se întorsese de pe o parte pe alta toată noaptea, pradă unor vise obscure, amenințătoare, primele coșmaruri din viața ei. Văzuse Curtea Regelui cuprinsă de flăcări, oameni arși de vii, țipete peste tot în jurul ei.

Până când se trezise, primul soare era deja sus pe cer, iar Hafold sărise din pat, rușinată. Se simțea îngrozitor la gândul că își făcea regina să o aștepte, că sosea atât de târziu. De obicei Hafold sosea prima, urmată de a doua servitoare a reginei, care aducea ceaiul de dimineața târziu. Acum Hafold va avea rușinea de a sosi ca a doua servitoare. Hafold nu suferea incompetența în alții; o detesta în sine însăși.

Și-a aplecat capul, a dublat viteza și a ținut ferm tava în mâinile tremurânde, sperând că Regina nu va fi supărată pe ea. Desigur, având în vedere starea catatonică a Reginei, aceasta nu era prea capabilă să-și exprime plăcerea sau neplăcerea. Dar Hafold putea simți cele mai mici mișcări ale Reginei. După atâția ani, Regina era pentru ea ca o mamă, soră și fiică, toate într-una. Simțea pentru ea mai multe sentimente protective decât pentru oricine din Curtea Regelui - mai mult decât pentru oricine din propria familie.

Hafold a dat colțul, gândindu-se la moduri în care ar putea să-și răscumpere greșala și, pe când a ridicat capul, a văzut-o la distanță, stând pe scaunul ei de lângă fereastră, privind în gol, cum făcea deja de multe săptămâni. Acolo, lângă ea, stătea cea de-a doua servitoare, cu ceaiul în mâini, exact la timp; era o fată tânără, nouă la Curtea Regelui, care turna meticulos ceaiul într-o ceașcă aurie strălucitoare.

Hafold nu dorea să le deranjeze, așa că a pășit în liniște, apropiindu-se fără vreun sunet din spatele lor, ciorapii ei moi amortizându-i pașii pe podeaua de piatră. Cum se apropia și se

pregătea să-și anunțe prezența, s-a oprit brusc. Ceva nu era în regulă.

Hafold a observat cum servitoarea a dus repede mâna în interiorul vestei, a scos o punguță, a vărsat o pudră albă în ceaiul reginei, apoi a vârât-o înapoi în buzunar. Apoi i-a dat ceașca reginei, susținând-o în mâna fără vlagă a acesteia și ghidând-o să o bea, ca întotdeauna.

Inima lui Hafold s-a umplut de groază; a lăsat să cadă tava de argint, farfuriile delicate sfărâmându-se pe podea, și s-a repezit spre Regină. A întins mâna și a lovit ceașca, îndepărtându-i-o de la gură. Exact la timp, a trimis porțelanul delicat să se sfărâme de podea.

Servitoarea a tresărit, privind-o pe Hafold cu ochii măriți, iar Hafold a sărit pe ea, apucând-o brutal de cămașă, smucindu-i vesta și scoțând punguța plină de pudră. A mirosit-o, a atins-o cu vârful degetului și a gustat-o. A mârâit la fată, care părea îngrozită.

„Rădăcină de niam," a spus Hafold, înțelegând. „De ce îi dai asta Reginei? Ştii ce face asta unei persoane?"

Fata se holba prostește la ea, tremurând.

Furia lui Hafold a crescut. Era o otavă, una care ucidea lent creierul. De ce i-o dădea această servitoare? Văzând cât de tânără și de proastă arăta, Hafold și-a dat seama că era altcineva în spatele situației.

„Cine te-a pus să faci asta?" a insistat Hafold, apucând-o mai bine. „Cine te-a făcut să o otrăvești pe Regină? De când durează asta? RĂSPUNDE-MI!"a strigat, pălmuind-o pe fată cu toată puterea.

Fata a țipat, corpul tremurându-i și, printre suspine, a spus: "Regele! Regele m-a făcut să o fac! M-a amenințat. Sunt ordinele lui. Îmi pare rău!"

Hafold tremura de furie. Gareth. Propriul fiu al Reginei. Otrăvindu-și mama. Gândul îi întorcea stomacul pe dos.

"De cât timp?" A întrebat Hafold, brusc întrebându-se cât din starea reginei chiar avea de-a face cu infarctul ei.

Fata plângea.

„De la moartea soțului ei. Îmi pare rău. Nu am știut. El a spus că era pentru sănătatea ei."

„Fată proastă," a urlat Hafold, și a îmbrâncit-o de-a curmezișul camerei. Fata a țipat, s-a împleticit și a fugit din cameră, suspinând.

Hafold a îngenunchiat lângă Regina sa și a examinat-o într-o nouă lumină. Din toți anii cât fusese îngrijitoare, Hafold știa exact ce putea face rădăcina de niam - și știa și cum să îi vindece efectele. Efectul nu era permanent, dacă era descoperit la timp.

Hafold s-a uitat sub pleoapele reginei, a văzut culoarea gălbuie și a confirmat că fusese otrăvită. Era sigură că acesta era motivul pentru care era catatonică. Nu era pentru că-și plângea fostul soț - era pentru că era otrăvită de fiul său.

Trebuia să recunoască șiretenia lui Gareth: alesese momentul perfect să o otrăvească, să facă lumea să creadă că mama lui era doar în doliu. Era chiar mai prefăcut decât crezuse.

Hafold a traversat camera, a scotocit prin fiecare sertar al cufărului său de medicamente și a găsit lichidul galben de care avea nevoie. Cu mâinile tremurânde, a amestecat o picătură într-o cană cu apă, apoi s-a grăbit înapoi și a dus-o la gura reginei, forțând-o să o bea.

Regina a tot băut, dând din cap, încercând să se oprească, dar Hafold a forțat-o să consume tot amestecul.

După ce regina, protestând, a golit ceașca, în final a dat din cap și a întins mâna, dându-i deoparte mâna lui Hafold.

Hafold era șocată și încântată. Era prima dată în câteva săptămâni când regina ridica mâna.

„Ce mă faci să beau?” a întrebat-o Regina.

Hafold a sărit în sus de bucurie la sunetul vocii ei, primele ei cuvinte, dându-și seama că se întorsese. A întins mâinile și a îmbrățișat-o - prima dată când a îmbrățișat-o în cei treizeci și cinci de ani de când o servea.

Regina, care-și revenise în fire, indignată, a pufnit, rigidă.

„Regina mea, regina mea!" a strigat Hafold. „Te-ai întors la mine!"

Regina a împins-o pe Hafold, cu firea ei trecută, mândră.

„Despre ce vorbești?" a întrebat-o hotărâtă. „M-am întors unde?"

„Ați fost otrăvită", a explicat Hafold. „Gareth v-a otrăvit!"

Ochii reginei s-au lărgit lent, recunoscând situația și, brusc, a înțeles.

„Du-mă la el," a poruncit regina.

*

Regina MacGil mergea rapid pe coridoarele Curţii regelui, coridoare pe care le cunoștea prea bine, cu Hafold alături de ea, simțindu-se din nou ea însăși. Pentru prima dată în nu știa cât timp, se simțea conștientă, plină de energie. De asemenea, era plină de mânie și abia aștepta să-și confrunte fiul.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, cu cât își revenea mai mult, cu atât înțelegea mai bine exact ce se întâmplase, rolul pe care-l jucase fiul ei. Îi făcea rău și o parte din ea încă nu dorea să creadă. Ce ar fi putut greși pentru a crește un asemenea monstru?

„Regina mea, asta nu este o idee prea bună", a spus Hafold, mergând alături de ea. „Ar trebui să părăsim imediat acest loc, să fugim cât mai putem. Cine știe cum ar putea reacționa Gareth - ar putea să pună să fii ucisă. Trebuie să plecăm departe de acest loc. Trebuie să mergem în Silesia, la Gwendolyn. Acolo vor avea grijă de tine."

„Nu înainte să vorbesc cu fiul meu," a spus ea.

Nimic nu o va opri pe regină să afle adevărul, să audă cuvintele chiar din gura lui Gareth. Regina MacGil nu fugise niciodată de o confruntare și nu avea să înceapă acum - și mai ales nu una cu propriul fiu.

Regina a trântit ușa familiară a biroului fostului ei soț, indignată că fiul ei credea că îl putea ocupa. A icnit stând în pragul camerei, oripilată de cum arăta locul, sulurile și cărțile prețioase ale fostului său soț împrăștiate și rupte pe podea, camera vraiște, distrusă.

Acolo, în cealaltă parte a camerei, stând gârbovit pe un scaun, privind-o cu un zâmbet de nepătruns, era fiul ei.

Gareth stătea în centrul a toate acestea, holbându-se la ea cu ochi negri, lipsiți de suflet. Putea simți mirosul slab de opiu din aer. Nu se bărbierise de mai multe zile, avea pungi negre sub ochi, hainele îi erau murare și arăta ca și cum înnebunise. Nu arăta deloc ca fiul de care avusese grijă, băiatul pe care-l crescuse. Regalitatea îl îmbătrânise cu douăzeci de ani, iar ea aproape că nu-l mai recunoștea.

„Mamă," a spus el plat, nepărând foarte surprins să o vadă. „În cele din urmă ai venit să mă vezi."

Regina s-a încruntat la el.

„Ce ai făcut cu biroul soțului meu?" l-a întrebat ea.

Gareth a râs.

„Nu cred că va avea nevoie de el acum", a spus Gareth ", dar mie mi se pare o îmbunătăţire, ție nu?"

Regina s-a repezit înainte.

„M-ai otrăvit?" a întrebat ea.

Gareth a privit-o înapoi, fără expresie.

„Am gasit praful, astăzi, la tânăra servitoare, Domnul meu," a intervenit Hafold. „Ea a spus că tu i-ai poruncit să o facă."

„Este adevărat?" a întrebat încet Regina, sperând că nu era așa.

Gareth a clătinat încet din cap.

„Mamă, mamă, mamă", a spus el. „De ce ar trebui să te interesezi brusc de mine acum, după toţi aceşti ani? Când eram mic, ți-ai păstrat toată dragostea pentru Reece. Kendrick era cel mai bun dintre noi toți, dar nu te-ai putut face să-l iubești pentru că era bastardul soțului tău. Godfrey te-a dezamăgit prin taverne. Luanda era pe picior de plecare și nu era o amenințare pentru tine. Și Gwendolyn - ei, ea era o fată, și erai prea amenințată ca să o iubești.

„Așa că, Reece a găsit dragostea ta. Iar noi ceilalți am fost trecuți cu vederea. Eu nu am existat pentru tine. A trebuit să fac toate astea ca tu să mă bagi în final în seamă."

Încruntarea reginei a crescut; nu avea dispoziția necesară pentru sofismele lui Gareth.

„Este adevărat?", a repetat ea.

Gareth chicoti.

„Adevărul are mai multe straturi, nu-i aşa?", a spus el. „De ce ar conta dacă ai fost otrăvită? Viața ta a cotit, te îndreptai încet spre mormânt. O regină fără rege. Nu mă pot gândi la nimic mai inutil."

Regina MacGil s-a simțit fierbând de mânie. Simțea greață în stomac.

„Ești un monstru de fiu," i-a scuipat înapoi. „O urâciune de ființă umană. Imi pare rău că te-am născut."

„Ştiu, mamă," a spus el calm. „Am știut asta din ziua în care m-ai făcut. Dar vezi, nu ai ce face în privința asta. Deoarece, în

final, sunt liber de influența ta, de influența lui tata. Acum, eu îți poruncesc ție," a spus el tare, în picioare, faţa devenindu-i roșie de furie. „Acum, tu ești supusa *mea*. Și, pocnind din degete, pot pune un servitor să te ucidă. Viata ta este la cheremul meu."

„Fă-o atunci" a mârâit ea înapoi, fără frică, la fel de hotărâtă. „Nu fi băiatul laş care ai fost întotdeauna. Fii un *bărbat*, cum a fost tatăl tău, și ucide-mă față în față. Mai bine, trage sabia și fă-o chiar tu."

Gareth a stat acolo, tremurând.

„Nu o poți face, nu-i așa?" întrebă ea. „Nu. În loc de asta, îți pui servitorii să se fofileze și să mă ucidă lent. Ești un laș. Întotdeauna ai fost. Ești o rușine pentru memoria tatălui tău."

Brusc, Gareth a dus mâna la centură, a scos un pumnal, l-a ridicat sus și s-a repezit, cu un strigăt oribil, spre mama lui. Pe măsură ce se apropia, a adus lama în jos, spre fața ei.

Dar regina MacGil era fiica unui rege și soția altuia. Trăise cu violența alături toată viața, fusese antrenată de garda regală de când fusese în stare să meargă. Cum Gareth s-a repezit, ea a întins calm mâna, a apucat un bust de piatră al soțului ei, a așteptat până când s-a apropiat, apoi a pășit la o parte și l-a trimis spre capul lui Gareth.

L-a lovit perfect, ferindu-se de lama lui și lovindu-i craniul, trimițându-l prăbușindu-se înapoi într-o masă de lemn, dărâmând-o când a căzut și prelingându-se lângă perete.

Gareth a zăcut acolo, respirând greu, cu capul sângerându-i, și a clipit de mai multe ori. A încercat să se ridice, amețit, și să-și șteargă sângele de la gură. Cel puțin îi șterse zâmbetul de pe față.

„Am terminat cu tine," i-a spus Regina cu răceală. „Din această zi înainte, tu nu mai ești fiul meu. Vreau să știi asta. Nu mai ești nici măcar un străin. Nu ești nimic pentru mine. Voi pleca din acest loc și nu mă voi întoarce niciodată atât timp cât tu domnești. Știu acum, cu siguranță, că tu ești cel care mi-a luat soțul. Și, pentru asta, vei putrezi în iad. Să nu crezi că nu vei plăti. Mi s-a spus că scutul a căzut. În curând oamenii Imperiului vor invada acest loc și-l vor arde din temelii - și tu o să arzi cu el."

Gareth a râs brusc, cu sângele curgându-i din gură.

„Mă îndoiesc de asta, mamă," a spus el. „Mulţi oameni au încercat să mă omoare. Dar nu reușesc. În această dimineață

degustătorul regal a murit sub ochii mei - un alt atentat nereușit la viața mea. Și ieri am aflat că cei mai apropiați mie vor veni să mă ucidă mâine în zori. Nu am niciun aliat. Dar am spioni. Și îl am pe diavol de partea mea. Vezi tu, nimeni nu a fost vreodată capabil să mă ucidă, mamă. Și nimeni nu va fi. Sunt mereu cu un pas înaintea lor, mamă. Acesta este lucrul pe care nu l-ai înțeles niciodată despre mine. Sunt mereu un pas înainte."

Gareth a râs, tremurând, dar reginei MacGil îi ajunsese.

S-a întors și a ieșit val-vârtej din cameră, cu Hafold lângă ea, trântind ușa în urma ei, auzind râsul fiului ei creând ecouri și știind că era ultima oară când punea piciorul în Curtea Regelui.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gwendolyn sălta printr-un câmp de vară plin de flori, plin de culoare, tatăl ei, tânăr şi vibrant şi sănătos, alături de ea. Era mică, avea poate zece ani, și el o arunca sus în aer și o legăna pe când se plimbau. Ea râdea isteric, încântată să fie aici cu el. El râdea înapoi, fără griji, un sunet profund, reconfortant. Se simțea așa de în siguranță, atât de în regulă, ca și cum nimic pe lume nu s-ar fi putut schimba.

Câmpul era inundat de soare, mai strălucitor decât văzuse vreodată, și, cum se uita la el, tatăl ei arăta mai tânăr și mai fericit decât îl văzuse vreodată.

„Sunt atât de mândru de tine, copila mea," i-a spus el.

Zâmbind larg, s-a aplecat și a apucat-o de brațe, ridicând-o sus în aer, la fel cum făcea când era un bebeluș. Ea a râs, încântată.

Dar, când a pus-o jos și picioarele i-au atins solul, ea a privit în jos și și-a dat seama că totul s-a schimbat. Înainte, pământul fusese acoperit cu flori - acum era țărână neagră; înainte, cerul era senin și luminos - acum era întunecat și plin de nori; înainte, fuseseră flori - acum erau înlocuite de un câmp de mărăcini.

Și, cel mai rău, tatăl ei lipsea și ea era singură.

Gwendolyn a auzit un strigăt ascuţit, cel al unui copil; s-a întors și, în depărtare, pe culmea unui mic deal, a văzut un leagăn, prins într-un tufiș plin de ghimpi. Țipetele s-au auzit mai tare și ea s-a apropiat nesigură, știind cumva că era fiul ei.

Un băiat.

A ajuns la leagăn și s-a aplecat și s-a uitat în el - și a fost copleșită de frumusețea copilului. Lumina strălucea din el, și nu putea să nu se abțină să creadă că arăta exact ca ea.

S-a aplecat să ridice copilul, dar, brusc, leagănul s-a mișcat. Un curent puternic de apă a trecut peste ea, ducând leagănul în jos pe o cărare șerpuită de munte.

Gwen a alergat după el, dar nu era de niciun folos. Leagănul plutea prea repede, și în curând peisajul din fața ei s-a schimbat într-o mare întinsă.

Gwen s-a trezit stând pe o coastă stâncoasă, privind la o furtună născândă.

„NU!" a strigat, întinzându-se după copilul ei, intrând cu greu în apă.

Dar nu era de niciun folos. Bebelușul era deja departe pe mare, purtat de maree, plângând în leagănul său. Gwendolyn s-a simţit mai neputincioasă ca niciodată. Vroia ca oceanul să o ia și pe ea.

A început să observe o bolboroseală puternică, la suprafața apei, și, câteva clipe mai târziu, a ieșit un animal gigantic, urlând.

Un dragon.

Dragonul s-a ridicat mai sus și mai sus, lucrul cel mai mare pe care-l văzuse vreodată, ca un zid în fața ei, blocând cerul. Acesta și-a dat capul pe spate și a urlat, și sunetul a fost cel mai înfricoșător pe care ea îl auzise vreodată.

În spatele lui, un val mareic a apărut brusc, înalt de cincisprezece metri, năvălind spre ea.

A încercat să fugă, dar era prea târziu.

Valul a năvălit înainte, ducând dragonul cu el, gata să se spargă și să o ucidă.

Gwendolyn s-a trezit, ridicându-se în șezut într-un pat pe care nu-l recunoștea, într-o cameră necunoscută, respirând greu și privind în jur, încercând să-și amintească unde era. Lumina primului soare care răsărea începea să intre pe fereastră. A sărit în picioare, a traversat camera, s-a îmbrăcat repede și și-a dat pe față cu apă rece dintr-un mic bol de piatră din celălalt colț al camerei. Și-a trecut apa rece peste scalp, prin păr. A clătinat din cap, încercând să se scuture de viziunile oribile, încercând să revină la normal. Realitatea era deja destul de întunecată - nu avea nevoie de un coșmar să o facă mai rea.

Visul păruse prea real. Tatăl ei; bebelușul; oceanul; dragonul; lumea care devenea atât de întunecată. Nu se putea abține să nu simtă că era o prevestire a unor lucruri îngrozitoare ce aveau să vină.

Gwendolyn stătea lângă fereastra mare, deschisă și privea în jos spre strălucitorul oraș Silesia; deja, atât de devreme în zi, oamenii erau afară, pregătindu-și bunurile pentru vânzare. Cum se uita la cetățeni, a observat și mișcare, îi putea vedea adunându-se înspre poarta orașului. Le-a urmat direcția și a observat la orizont un mic nor de praf, îndreptându-se lent spre Silesia, și și-a dat seama că era un călăreț, venind în această

direcție. Doi călăreți. Și în spatele lor un grup de poate o sută de orășeni.

Gwen s-a relaxat, dându-și seama că nu era armata lui Andronicus; totuși, s-a întrebat cine putea fi. Un corn a sunat în depărtare și Gwen a văzut că paznicul porții s-a îndreptat și a sunat din el iar și iar.

Cum Gwen l-a examinat pe călărețul din frunte, ale cărui trăsături începeau să se poată distinge, i-a recunoscut armura, calul.

S-a auzit un ciocănit ușor la ușă și Gwen s-a întors și a traversat camera, deschizând ușa și văzând un servitor stând acolo, aplecându-se în prezența ei.

„Regina mea, îmi pare rău să vă deranjez,", a spus el. „Dar oamenii noştri au reperat doi călăreți care se apropie de porţile noastre, cu un anturaj de oameni. Să închidem porţile?"

Ea clătină din cap.

"Nu", a spus. „Nu este un călăreț obişnuit."

Inima ei s-a umplut de bucurie pe când s-a pregătit să iasă din castel.

„Acela," a spus ea, "este fratele meu."

*

Gwendolyn a coborât scările câte trei odată, veselă, făcându-și drum pe scara de piatră în spirală a castelului, pe coridoare și afară pe ușa din față. S-a repezit de-a curmezișul curții, spre intrarea principală, unde l-a văzut sosind pe Kendrick, cu Atme alături de el. Inima i s-a umplut de ușurare. Era ca și cum o bucată din ea era înapoi acasă. Cu familia ei atât de sfărâmată, atât de disfuncțională, să-l aibă pe Kendrick aici îi aducea înapoi un pic de normalitate.

Era ironic: Kendrick îi era frate doar pe jumătate, dar era mai mult familia ei decât frații ei buni. Știa că va trebui să ia niște decizii grele ca regină, dar nu știuse cum va fi posibil să ordone închiderea și sigilarea porților știind că el era încă acolo afară. O salvase de o decizie care i-ar fi sfărâmat inima.

Cum alerga spre porți, Kendrick a observat-o, a descălecat și a alergat spre ea, îmbrățișând-o. Era așa de fericită să-l vadă din nou. O parte din ea simțea că, dacă Kendrick a reușit să se întoarcă, poate că și Thor o putea face.

„Eşti în viaţă," i-a spus peste umăr, cu o lacrimă curgându-i pe obraz. „Sunt atât de fericită că ești în viaţă."

El a strâns-o tare, rânjind larg; se simțea așa de bine să vadă un alt membru viu al familiei sale, aici în acest oraș străin. El era de asemenea bucățică ruptă din tatăl ei, și când îl vedea se simțea ca și cum ar fi avut din nou o părticică din tatăl ei.

"Sunt", a spus el. „Întotdeauna. Mi s-a spus că ai călătorit spre acest loc, tot ce s-a întâmplat. Sunt așa de mândru de tine că i-ai condus pe acești oameni. Nu ar fi putut alege un conducător mai bun."

Ea a zâmbit, roșie de mândrie. Venind de la Kendrick, pe care toată lumea îl respecta, care era cel mai calificat să fie următorul rege, era într-adevăr o laudă serioasă.

„Acești oameni nu trebuie să-mi mulțumească mie pentru siguranța lor", a răspuns ea cu modestie. „Sunt sigură că ar fi găsit un mod de a fi în siguranță, oricum."

Kendrick clătină din cap.

„Au nevoie de un lider. Cineva care să-i îndrume. Tu ai deschis calea. Mulţi oameni vor trăi pentru că tu ai făcut-o."

„Și văd și acești oameni care te-au urmat pe tine,", a spus ea, dînd din cap peste umărul lui cum sutele de orășeni care-i urmaseră pe Kendrick şi Atme îi ajunseseră din urmă şi începuseră să intra pe porţi.

Fața lui Kendrick s-a întunecat, cu îngrijorare.

„Mi-e teamă că aduc vești proaste", a spus el. „Am zărit armata lui Andronicus. Ei mărșăluiesc spre noi."

Ochii lui Gwen s-au deschis, alarmați.

„Eşti sigur de asta?" întrebă ea.

"Cât se poate de sigur," a venit o voce.

Gwen s-a întors și l-a văzut pe Atme venind lângă Kendrick, privind înapoi îngrijorat. S-a aplecat și i-a luat mâna, sărutându-i degetele. „Doamna mea", a adăugat el. „Mi-am îndeplinit misiunea."

Gwen zâmbi.

„L-ai adus pe fratele meu înapoi în viaţă," a spus ea. „Pentru asta, îți voi fi întotdeauna îndatorată. Ştiu către cine mă voi întoarce data viitoare când am o misiune de maximă urgenţă."

„Ai încredere în mine cu cea mai sacră misiune, cu viața familiei tale, şi pentru asta îți voi fi întotdeauna recunoscător," a răspuns Atme, aplecându-și capul.

S-a auzit agitație și Gwen s-a întors și i-a văzut pe Srog, Brom și Kolk apropiindu-se, flancați de câțiva Cavaleri de Argint.

Fețele tuturor s-au luminat la vederea lui Kendrick, s-au grăbit spre el și l-au îmbrățișat.

„Kendrick," a spus Brom, apucându-i antebraţul. „Servești bine Cavalerii de Argint în tot ceea ce faci."

„Domnul meu", a replicat Kendrick.

"Aduci multă onoare memoriei tatălui tău", a spus Brom.

Kendrick l-a îmbrățișat.

„Este o onoare să avem un cavaler cu reputația ta în Silesia," a spus Srog, dând ferm mâna cu el.

„Onoarea este a mea, domnii mei," a răspuns Kendrick. „De fapt, vă sunt dator pentru că ați acordat adăpost pentru sora mea și jumătate din Curtea Regelui."

„Datoria este a mea", a spus Srog. „Este tot ce port pentru a-l onora pe tatăl tău, care a fost întotdeauna bun cu noi. Ar fi putut să ne taxeze cu mult mai mult decât a făcut-o, şi a ales să nu o facă."

Kendrick și-a aplecat pe jumătate capul cu apreciere, apoi și-a încruntat sprâncenele, îngrijorat.

„Mi-e teamă că aduc știri grave," a spus, dregându-și glasul. „Oamenii lui Andronicus ne urmează la o distanță nu prea mare."

„Am văzut forțele lor cu ochii noștri", a adăugat Atme.

S-a auzit un icnet dintre oameni. Gwen a simțit un gol în stomac.

„Cât timp?" întrebă Brom.

„Ar putea fi o zi. Ar putea fi mai multe. Este un zid de distrugere, şi nimic nu îi va opri."

Ceilalți s-au uitat unul la altul, sumbri.

„I-am salvat pe acești orăşeni," a spus Kendrick, arătând spre oamenii care intrau pe porţi, "dar alte orașe nu vor fi atât de norocoase. Nu există timp pentru a-i salva pe toți. Trebuie să ne pregătim, dacă e să existe vreo speranță să apărăm acest loc."

„*Există* vreo speranţă?" a întrebat Gwen, urmărindu-i îndeaproape fața.

El s-a uitat sumbru la ea, iar ea i-a văzut răspunsul în ochi. Inima ei s-a strâns mai tare.

„Trebuie să facem ce putem mai bine," a răspuns el. „Suntem la mila sorții".

„Atunci e mai puţin timp decât ne-am gândit," a spus Kolk.

„Trebuie să fortificăm imediat oraşul", a spus Srog.

„Acum că ești în siguranţă în interiorul zidurilor,” a adăugat Brom: "putem începe să sigilăm zidurile exterioare."

„Te așteptam pe tine", a explicat Gwen.

Kendrick s-a uitat inapoi la ea, şi putea vedea că el era mișcat.

„Atunci îți datorez mult", a replicat el.

„Sunați cornul," a poruncit Gwen, preluând comanda. „Nu avem timp de pierdut". S-a întors spre Srog. „Poruncește-le oamenilor tăi să înceapă fortificaţiile."

Srog a strigat la un soldat, sus pe ziduri, care apoi s-a întors și a sunat la alți câțiva. Câțiva și-au ridicat cornul și au suflat, sunetul creând ecouri în Silesia. Soldații au început să iasă din cazarmă și să se îndrepte de-a lungul zidului spre fortificațiile exterioare.

„Doamna mea", a spus Srog, întorcându-se spre Gwendolyn. „Aţi văzut din Silesia doar oraşul de sus. Oamenii noștri de jos, din Silesia inferioară, care trăiesc între zidurile Canionului, vă așteaptă vizita. În aceste vremuri tulburi i-ar reconforta să vă întâlnească. Pot să vă invit să inspectăm împreună orașul?"

„Aş fi onorată," a răspuns Gwen.

Gwen s-a întors și i-a însoțit pe Srog și pe ceilalți cum bărbații s-au aliniat în urma lor, grupul mare, în creștere, mergând pe străzile din Silesia, îndreptându-se spre orașul inferior. Cum mergeau, toți soldații vorbind unul cu altul, incitați dar și agitați, Gwen a păşit lângă Kendrick. Era natural să meargă lângă el, cum făcuseră de când erau copii la Curtea Regelui, totuși Gwen avea ceva presant în minte ce dorea să discute cu el.

„Mă simt vinovată să fiu eu conducătoarea," a spus ea încet, când nu erau auziți de ceilalți. „Da, era ce a vrut tata. Dar tu eşti întâiul său născut. Şi tu eşti bărbat. Și, cu Erec plecat, ești acum conducătorul Cavalerilor de Argint. Toţi soldaţii te respectă. Ai luptat cot la cot cu fiecare dintre ei. Și eu? Ce am făcut eu? Mă simt ca și cum nu aș fi făcut nimic să merit toate astea. Tot ce am făcut vreodată e să fiu fiica tatei. Şi nici măcar fiica lui întâi născută."

Kendrick clătină din cap.

„Nu-ți vezi propriile virtuţi", a spus el. „Ești mult mai mult decât atât. Tata nu se arunca cu capul înainte. Și nu era prost. Toate deciziile lui erau luate cu înțelepciune. Și a te alege pe

tine a fost cea mai înțeleaptă dintre toate. Nu forța sau abilitatea militară fac un conducător mare. Un soldat mare, poate - dar nu un conducător mare. Nu e vorba de abilitatea cuiva de a mânui o sabie, sau chiar despre cum ceilalți oameni te apreciază. Asta ar putea face un conducător bun - dar nu unul măreț.

„Un conducător mare este clădit din înţelepciune. Cunoaștere. Cumpătare. Compasiune. Înțelegerea lucrurilor. Și tu ești cea care posedă toate aceste calități. *Asta* este ceea ce tata a văzut în tine. De aceea te-a ales pe tine. Și trebuie să fiu de acord cu el. Nu te subestima. Și nu te simți vinovată. Eu sunt mulțumit cu starea mea. Tu o meriți, și nu-mi doresc nimic mai mult decât să te servesc, fie că ești sau nu sora mea mai mică."

Gwen a simțit cum se umple de dragoste pentru el, cum i se întâmplase dintotdeauna. El știa mereu exact ce să spună, de pe când erau copii.

„Îți apreciez bunatatea, frate," a spus ea. „Dar încă simt că s-a trecut peste tine. Și nu mi se pare corect. Dacă e să domnesc, vreau să mă ajuți să o fac. Vreau să ai o poziție importantă. Aș vrea să te numesc conducătorul forțelor noastre armate. Vreau ca toate - Cavalerii de Argint, Legiunea, Oamenii Regelui - să răspundă în fața ta. Până la urmă, nu mai e nimeni în care să am mai multă încredere, și nimeni nu e mai potrivit. Și tu eşti un MacGil, şi oamenii vor aprecia că ești la curtea mea."

„Nu este ceva ce trebuie să faci, sora mea," a spus el încet, modest. „Eu te iubesc la fel, indiferent de situație."

„Ştiu că nu trebuie să o fac", a spus ea. „Eu *vreau* să o fac."

Înainte ca el să mai poată spune ceva, ea s-a întors spre Srog.

„Srog!" l-a strigat.

„Da, doamna mea," a spus el, grăbindu-se spre ea, cu Brom şi Kolk alături de el.

„Îl numesc pe fratele meu Kendrick în postul de conducător al forțelor armate", a spus ea formal. „Le voi cere tuturor generalilor tuturor forţelor adunate aici să răspundă în fața lui. Desigur, |Domnia voastră vă veți controla oamenii, iar Kolk și Brom, voi îi veți conduce pe ai voștri, dar Kendrick va prelua controlul direct al Cavalerilor de Argint, și toți veți răspunde în fața lui. Îmi dau seama că fratele meu este mult mai tânăr în ani

decât voi. Dar știu, de asemenea, că este ceea ce ar fi vrut tatăl meu, şi nu mă pot gândi la nimeni care să o merite mai mult."

„Doamna mea, este o alegere înteleaptă", a spus Srog. „Te admir pentru că împarți puterea. Vom răspunde bucuros în fața lui Kendrick care, la urma urmei, este cel mai viteaz și mai bun războinic al nostru."

„Și noi la fel," au răspuns din inimă Kolk şi Brom.

„Atunci problema este rezolvată," a spus Gwen. „Kendrick, te felicit pentru noua ta funcție."

Kendrick a privit în jos.

„Sunt copleșit de onoare", a spus el. „Te voi servi cu viața mea."

„Cum ai făcut-o întotdeauna," a spus Brom, pășind înainte și bătându-l pe umăr.

Și-au făcut drum pe străzile strălucitoare, pietruite cu piatră roșie, care reflecta lumina începutului de dimineață, și s-au apropiat de o intrare de alee îngustă și adâncă, săpată în piatră, lată doar destul ca doi oameni să treacă odată prin ea. La capătul ei îndepărtat, poate la cincizeci de metri, strălucea lumina Canionului. Mai mulți soldați erau de gardă, trecând în poziția de drepți la apropierea lor.

„Intrarea în Silesia Inferioară, doamna mea," a spus Srog.

Gwen a intrat împreună cu ceilalți, toți mergând prin întunecimea tunelului, singura lumină cea a Canionului de la capătul îndepărtat, pașii și șoaptele lor creând ecouri de pe pereți. Era o senzație stranie, mersul prin acest tunel lung; Gwen se simțea ca și cum intrau printr-un portal într-o altă lume.

„Suntem aceiaşi oameni și deasupra și dedesubt", a explicat Srog, "totuși în unele moduri, părţile superioară şi inferioară ale Silesiei sunt ca două orașe diferite. Cei de deasupra solului coboară rar, iar cei de dedesubt, agățați de marginea Canionului, preferă să stea acolo. Cei cărora le e frică de înălțime nu o duc bine acolo jos; se referă cu umor la cei din Silesia inferioară ca la capre de munte. Și totuși cei care respiră aerul Canionului sunt mulțumiți unde sunt și nu văd nicio nevoie să vină la 'câmpie,' cum o numesc ei."

Gwen zâmbi.

„Altfel", a continuat el, "suntem în mod clar un singur popor. Să nu vă înșelați: dacă Andronicus va ataca, ne vom apăra cu

toții, ca un singur oraș. Și dacă orașul superior e invadat, ne putem retrage în orașul inferior. Acesta este punctul forte al Silesiei. De aceea nu a fost cucerită în o mie de ani."

Au ajuns la capătul tunelului și Gwen a stat pe un mic palier. O rafală rece de vânt i-a lovit fața, și s-a uitat în jos la râpa din fața ei. A amețit. Era ca și cum stătea la marginea cerului, nimic înaintea ei decât întinderea vastă a Canionului. Se simțea ca și cum era chiar în interiorul Canionului: încă un pas și ar cădea spre propria moarte.

Sub ea, clădită în pereții Canionului, a văzut pentru prima dată Silesia inferioară. Clădită de asemenea din străveche piatră roșie, arhitectura ei avea o frumusețe care îți tăia respirația, orașul inferior plin de spirale și parapete și locuințe, toate clădite chiar în marginea peretelui, ieșind cam 15 metri buni în afara peretelui Canionului. Exista activitate dedesubt, oameni mișunând de colo-colo, animale, copii jucându-se, toți văzându-și de viețile lor obișnuite ca și cum ar fi trăit într-un oraș normal, și nu ar fi atârnat de marginea unui munte cu o râpă dedesubt care i-ar trimite la moarte la un singur pas greșit.

Gwendolyn s-a tras înapoi, simțindu-se amețită, întrebându-se cum puteau acești oameni să trăiască astfel.

„Nu vă faceţi griji, toată lumea reacţionează la fel prima dată," a zâmbit Srog. „Este nevoie de ceva vreme ca să te obișnuiești. După un timp, nici nu mai observi înălţimea."

Srog i-a condus pe o scară de piatră îngustă și șerpuită, sculpatată în marginea peretelui. Gwendolyn s-a ținut strânsă de balustradă, cu încheieturile albindu-i-se, pe când coborau, încercând să nu se uite peste margine când a venit o altă rafală de vânt, atât de puternică încât a dezechilibrat-o. Nu-i era frică de înălțimi de obicei, dar coborârea era atât de abruptă, și atât de aproape de prăpastie, că acum o simțea. Nu putea înțelege cum se descurcau oamenii - mai ales cum de-și puteau lăsa copiii să se joace, cu atâta lipsă de griji. A presupus că toți se de-sensibilizaseră.

După mai multe nivele au ajuns la un palier larg, lat de cincisprezece metri, cu o balustradă înaltă, și în final Gwen s-a relaxat din nou. Acolo îi așteptau să-i întâmpine la coborâre câteva duzini dintre locuitorii Silesiei inferioare, venind în grupuri de pe aleile laterale, părând să iasă direct din stâncă. La fel ca silesienii de deasupra, erau un popor cald și prietenos, toți

zâmbind de bun venit, și toți privind-o pe Gwen cu adorație. Era clar că, la fel ca cei de deasupra, toți o priveau ca pe conducătoarea lor.

Gwen era copleșită. Pentru ea era o senzație ireală, ca toți acești oameni să se uite la ea pentru sfaturi, și din nou s-a simțit nesigură că poate susține sarcina de a fi conducătoarea de care aveau nevoie. Faptul că fusese fiică de rege o maturizase mai repede decât pe alții, și totuși, avea doar șaisprezece ani, abia era adultă. Se minuna cum de acești oameni își puneau credința în ea. Știa, adânc în interior, că totul se datora tatălui ei. În mod clar, îl iubiseră. Pentru asta, și ea îi iubea. Oricine fusese loial tatălui ei câștigase dragostea și aprecierea ei.

„Concetățeni Silesieni," s-a auzit vocea tunătoare a lui Srog. „Este onoarea mea să o prezint pe nobila doamnă Gwendolyn, fiica regelui MacGil, noua domnitoare a Regatului de Apus al Inelului."

S-au auzit strigăte și urale și mulțimea s-a repezit înainte, mai multe femei bătând-o pe umăr, unele îmbrățișând-o, altele sărutându-i mâna. Altele și-au trecut palmele peste obrajii ei, iar copiii i-au pipăit părul lung. Au ridicat trei degete la tâmpla dreaptă, apoi le-a retras lent, salutând-o.

Gwen și-a dres glasul.

„Sunt aici pentru a vă servi în orice fel pot," le-a spus, ridicând vocea ca să fie auzită peste vâjâitul vântului. „Sper că zeii îmi vor da puterea de a vă servi bine."

„Ați făcut-o deja, doamna mea!" a strigat o femeie din mulţime, şi alţii au răspuns cu urale.

Gwendolyn s-a încruntat, îngrijorată.

„Este drept să ştiți ce se află înaintea noastră", a continuat ea. „După cum ştiţi, scutul este căzut. După cum poate nu știți, Andronicus și oamenii lui au invadat deja Inelul. Nu va mai dura mult până când ei vor ajunge la orașul nostru. Suntem depășiți numeric foarte mult. Vom face tot ce putem mai bine pentru a apăra orașul. Dar trebuie să vă pregătiți pentru război, şi pentru un asediu."

„Doamna mea, orașul nostru măreț a fost atacat de mai multe ori," a strigat un alt cetăţean. „Nu ne temem de moarte. Nici măcar din partea lui Andronicus. Dacă vom cădea, va fi ca bărbați și femei libere. Nu vrem nimic mai mult!"

Din mulțime s-au auzit alte urale, apoi silesienii au început să se împrăștie, să continue să fortifice orașul inferior, acoperind ferestrele cu scânduri și întărind porțile.

„Să continuăm?" a întrebat Srog.

Și-au continuat turul orașului inferior, mergând printr-o serie de străzi și alei șerpuite, trecând de fortificații impresionante, toate construite în acest oraș uimitor cocoțat pe marginea Canionului.

Srog i-a condus pe sub arcada unei porți de piatră de-a lungul unui deget de piatră care țâșnea 6 metri în interiorul Canionului.

„Punctul Canionului," a spus Srog.

Au mers până la capătul lui, vântul bătând și mai tare acolo, rafalele reci făcându-i ochii lui Gwen să lăcrimeze. A privit în jos și și-a văzut picioarele înfășurate în ceața care era adusă de briză. Apoi a privit în sus, spre vastul perete. Se simțea mică în fața enormității acestui punct de pe lume.

„Stai în punctul cel mai de apus al Inelului", a spus Srog. „Folosim aceasta platforma ca punct de veghe atunci când cețurile nu sunt prea puternice. De aici, puteţi vedea cam toată Silesia Inferioară."

Srog s-a întors cu fața spre peretele Canionului și Gwen s-a întors cu el. A icnit, uimită de cât de impresionantă era Silesia inferioară. A văzut mii de oameni care-și vedeau de viețile lor, un etaj deasupra altuia, ca și cum niciunul nu știa ce se întâmpla deasupra sau dedesubtul său. Putea vedea de ce acest loc rezistase mii de ani. Era de netrecut.

„Doamna mea", a spus Srog. „În numele poporului meu, înainte de a începe lupta, am dori să vă cunoaștem poziţia privind capitularea."

Gwen s-a întors și a văzut cum fețele tuturor bărbaților se întunecau.

„Cred că toți putem fi de acord că aceasta este o situaţie unică în viaţă", a spus Srog. „Avem câteva mii de războinici pregătiţi să lupte până la moarte — dar vor lupta împotriva a un milion de oameni. Chiar și cei mai buni războinici au o limită. Putem să-i ținem pe loc, poate. Dar pentru cât timp?"

„Poate suficient de mult pentru ca Thor şi ceilalți să se întoarcă cu sabia?" a spus Gwen.

Ceilalți s-au uitat sceptici unul la altul.

„Desigur, doamna mea,” a spus Brom, "noi toţi îl iubim pe Thor ca pe un fiu. Și toți avem multă încredere în curajul lui. Dar cu oricât de mult respect am avea pentru ei, cu toții știm că șansele ca ei să se întoarcă sunt aproape inexistente. Și, fiind războinici pragmatici, trebuie să facem planuri alternative.”

„Doamna mea, vom sta alături de tine orice ai alege,” a spus Srog, "dar trebuie să ştim. Dorești la vreun moment să predai orașul lui Andronicus?"

„Asta ar fi naiv," a intervenit Kendrick. „Cunoaștem cu toții reputaţia lui Andronicus. El omoară pe toată lumea. A ne preda înseamnă a ne oferi pentru măcel. Sau, în cel mai bun caz, pentru a fi sclavii lui. Şi el este nemilos."

„Și totuși,” a spus Kolk, "dacă-i vom permite să controleze acest oraş şi Regatul de Apus, el ar putea face o înțelegere. Şi dacă nu ne predăm, am putea oricum să ajungem morți sau sclavi."

Cum Gwen le asculta argumentele, s-a simțit copleșită de greutatea deciziei din fața ei. Nu vroia să ia decizia greșită. Și totuși se părea că, nu conta ce făcea, nu putea să o facă bine. În orice caz, oamenii puteau să moară.

„Srog," a spus ea, întorcându-se spre el, "aceasta este Curtea tatălui meu, dar Silesia este oraşul *vostru*. Aceștia sunt oamenii voștri. Ai trăit cu ei, și ai luptat cu ei, toată viața. Vreau mai întâi să știu ce crezi. Ce cred ei. Ce părere au silesienii despre capitulare?"

Srog a privit în jos, grav, și și-a mângâiat barba.

„Silesienii sunt un popor foarte cald şi prietenos. Dar sunt și un popor foarte mândru. Nu ne-am predat niciodată, nici măcar o dată în istoria Inelului. Ei nu ştiu ce înseamnă capitularea."

El a oftat.

„Ei te vor urma, doamna mea, orice ai alege. Dar nu ar vrea să capitulezi pentru ei. Ei apreciază viața. Dar apreciază mai mult onoarea."

„Şi Kendrick,", a spus ea, întorcându-se spre el. "Tu ce crezi?"

Kendrick s-a încruntat, privind peste Canion.

„O decizie dificilă", a spus el. „Pe de o parte, neînfricarea este preţuită. Și totuși, nu ai vrea să fii conducătorul care nu face compromisuri și-și trimite toți oamenii la moarte din cauza mândriei. Amintește-ți ce ți-am spus: a fi conducător e diferit de a fi soldat.”

„Ce ar fi făcut tata?" a întrebat Gwen.

Kendrick clătină lent din cap.

„Tata a fost un om încăpăţânat, mândru. Era mai mult luptător decât rege. Decizia cu care te confrunți nu este o decizie pentru un războinic. Este o decizie pentru un domnitor. Ceea ce conteaza acum este ceea ce *tu* ai face."

Gwendolyn a simțit greutatea cuvintelor sale. S-a întors dinspre ceilalți, a făcut câțiva pași spre în afară, spre vîrful degetului de piatră și a privit peste Canion.

Gwen a stat acolo, gândindu-se. Cuvintele lui Kendrick îi răsunau în cap. Erau adevărate. După un anumit punct, trebuia să nu se mai îngrijoreze și să nu se mai gândească la ce credeau alții, la ce ar decide alții. Trebuia să nu mai simtă ca și cum nu era calificată să ia o decizie. S-a gândit la toți anii de studiu, în Casa Învățaților. S-a gândit la toate războaiele pe care le-a studiat, la toate asediile despre care fusese chestionată. S-a gândit la Analele clanului MacGil, la istoria Inelului. Și-a amintit toate povestirile despre capitulări, despre asedii prelungite. Și-a amintit că citise despre câteva capitulări care merseseră bine; dar și-a amintit mult mai multe care merseseră prost. Și niciunul dintre invadatori nu fusese așa de nemilos cum era Andronicus.

Gwendolyn și-a amintit de asemenea de conducătorii despre care citise, și de cei care au avut succes și de cei care nu au avut. Simțea că a fi un bun conducător nu era întotdeauna despre a lua decizia cea mai logică, ci uneori era despre a lua decizia care era cea mai nobilă, cea mai onorabilă pentru oameni. A stat acolo și a închis ochii, vrând ca tatăl ei să o ajute să facă alegerea corectă.

Cum a făcut-o, a simțit brusc o putere și o claritatea care o copleșeau. A simțit că nu era singură: sângele a șase regi MacGil curgea prin ea. Ea era o MacGil, exact la fel ca toți ceilalți. Doar pentru că era femei, asta nu o făcea inferioară.

S-a întors cu fața spre ceilalți, ochii strălucindu-i cu o hotărâre aprigă.

„Am putea muri toți aici împreună," a spus ea, cu vocea radiindu-i încredere. „Dar nu ne vom preda. Nu ne vom preda niciodată. Asta este cine suntem. Si cine suntem e mai importanta decât cum vom muri."

Toți bărbații s-au uitat la ea, cu ochii mărindu-li-se cu un nou respect, chiar o privire plină de venerație. Toți au aprobat din

cap, gravi, și putea să vadă că erau de acord. De asemenea, putea vedea în ochii lor că, în final, își găsiseră adevăratul conducător.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Thor și ceilalți membri ai Legiunii mărșăluiau, cum o făcuseră de ore întregi, pe cărarea îngustă care ieșea din junglă și îi conducea într-un climat deșertic, cu Krohn alături, urmându-l pe băiat. Thor fusese surprins să vadă schimbarea șocantă de teren, de la un zid de junglă la o pustietate aridă, doar cerul deschis deasupra lor, dominați de un soare arzător. Plecaseră înainte de prima geană de lumină la îndemnul bunicului băiatului, care nu dorea ca ei să fie reperați de Imperiu. Băiatul fusese destul de generos ca să-i însoțească tot drumul, în ciuda faptului că bunicul său îi ceruse să nu o facă. El insistase să-i conducă, să-i ducă la drumul cel bun.

În final, după ore de marș, au ajus la o răscruce de drumuri, unde cărarea se ămpărțea în trei.

„Vedeți, de asta a trebuit să vin", a spus băiatul, cum stăteau cu toții acolo, respirând greu. “Aceasta este a patra oară când s-a bifurcat drumul. De fiecare dată devine mai complicat. Nu am vrut să ajungeți pe drumul greșit. Dacă o făceați, până acum erați morți. Există niște monștri pe care nici nu vi-i puteți imagina în această cîmpie deșertică.“

Băiatul a oftat.

„Dar acum că am ajuns la bifurcația finală, mă pot întoarce înapoi iar voi puteți să vă vedeți de drum. Doar mergeți pe cărarea din dreapta aici, și vă va duce la Orașul Scavilor. Vă doresc noroc.“

Toți s-au îngrămădit, recunoscători, în jurul băiatului, iar Thor i-a pus o mână pe umăr.

„Îți rămânem profund îndatorați pentru bunătatea pe care ne-ai arătat-o", a spus Thor. „Ne-ai salvat viețile ieri, viețile unor străini, aducându-ne la cabana bunicului tau. Și acum, iar, conducându-ne la drumul bun. Cum te putem răsplăti pentru ajutorul acordat?“

Băiatul a ridicat din umeri, modest.

"Nu trebuie să mă răsplătiți", a spus el. “Îmi place să am companie. Devine singuratic pe aici. Și, pe lângă asta, urăsc Imperiul și aș vrea să vă văd că-i înfrângeți și ne eliberați din această viață. Urăsc să trăiesc ascuns. Vreau să fiu liber.“

“Toți ne străduim să facem asta, și mai mult,“ a spus Thor, “dar cu siguranță trebuie să fie ceva ce putem face pentru tine? Orice?“

Băiatul a privit în jos, spre pământ.

„Ei bine, există un lucru", a spus el, ezitant. “Am visat mereu să mă alătur Legiunii. Știu că sunt prea tânăr acum. Și prea mic. Dar dacă supraviețuiți la toate astea, dacă Inelul supraviețuiește, poate, într-o zi, vă pot găsi și-mi puteți permite să încerc să mă alătur ei. Este tot ce vă cer. Știu că sunt mic, dar pot să arunc o suliță mai bine decât orice altă persoană pe care o cunosc.“

Thor i-a zâmbit.

“Ai o inimă mare,“ a spus el. “Și nu de mult eram de dimensiunea ta - și, în ciuda acestei situații, m-am alăturat Legiunii. Nu văd de ce n-ai pute să o faci și tu. Nu-i așa, fraților?“ a întrebat Thor, întorcându-se spre ceilalți.

Toți au aprobat, entuziași.

„El are mai mult suflet decât jumătate de Legiune", a spus Reece.

“Ne vom asigura că te iau în serios“, a spus O'Connor. “Măcar atât putem face.“

Băiatul a rânjit fericit.

“Spune-mi, băiete“, a spus Thor, “cum te numești? Nu ne-ai spus niciodată.“

Băiatul a privit în sus, încruntat.

“Nu am unul,“ a răspuns el. “Aici în Imperiu nu există obiceiul de a da nume. Suntem cu toții sclavii marelui Andronicus. A da cuiva un nume se pedepsește cu moartea. Unii dintre noi ne luăm singuri nume. Nume secrete, pe care le ținem în interior. Dar nu trebuie să le divulgăm nimănui.“

“Poți să ni-l spui pe al tău“, a spus Thor. “Noi jurăm să-l păstrăm secret.“

Băiatul s-a uitat la toate fețele lor, ezitând, și Thor îi putea vedea frica înscrisă pe față. În final, și-a dres glasul și a spus:

“Ario“.

Băiatul a întins repede mâna, i-a strâns antebrațul lui Thor, apoi s-a întors și a plecat rapid, săltând înapoi pe drumul spre junglă.

“Amintiți-vă,“ le-a strigat, “Nu ieșiți de pe cărare. Orașul va apărea rapid. Aveți grijă.“

Cu asta, băiatul s-a întors și a fugit, dispărând pe drum.

Thor s-a întors și s-a uitat la ceilalți, și cu toții au urmat îndeaproape poteca.

Orele au trecut și cel de-al doilea soare s-a ridicat și a devenit insuportabil de cald cum înaintau tot mai adânc în pustietate. Cum mărșăluia, rămas singur cu monotonia gândurilor sale, Thor sa întrebat unde aveau să se termine toate astea. A văzut înaintea sa urmele pașilor celor care trebuie să fi furat Sabia, amprentele lor adânci. Băiatul le urma urmele tot drumul, iar Thor începea să se simtă încrezător că erau aproape pe urma lor. Spera că puteau ajunge la timp în oraș, prinde hoții înainte de sosirea acestora, și, cumva, să ia Sabia și să se întoarcă acasă, nedetectați de Imperiu, înainte să fie prea târziu.

Cum au continuat să înainteze, picioarele lui Thor tremurând și devenind tot mai obosite, în final au cotit, terenul a coborât în pantă în fața lor și au putut vedea Orașul Sclavilor de sus. Iată-l acolo, întins la orizont, cel mai mare oraș pe care-l văzuse Thor vreodată, jos, plat, întinzându-se pe kilometri întregi, părând fără sfârșit. Avea un aspect cenușiu, industrial, cu mii de strcuturi clădite una lângă alta.

Printre structuri munceau mii de sclavi, înghesuți pe străzi, mișunând ca furnicile. Chiar și de aici, Tor putea vedea că erau legați cu lanțuri unul de celălalt, și printre ei erau mii de supraveghetori imperiali, biciuindu-i. Din loc în loc în oraș se vedeau lumini, iar Thor a văzut focuri ieșind din pământ. Orașul se pierdea în întinderea deșertică, iar Thor a fost surprins să vadă că nu era închis.

“Nicio poartă, niciun zid“, a observat Thor.

“Se pare că nu le este teamă că sclavii ar putea fugi“, a spus Reece.

“Unde ar putea fugi, în acest loc uitat de Dumnezeu?" a întrebat Elden.

“Nu au nevoie de ele“, a spus Conval. “Cu toții sunt înlănțuiți unul de altul. Nu ar avea cum să fugă nici dacă ar încerca.“

„Ca să nu mai vorbim de soldați", a spus Conven. “Sunt la fel de mulți ca sclavii.“

“În plus, nu au nevoie de ziduri care să-l apere“, a spus O'Connor, “pentru că nimeni nu ar fi atât de tembel să-i atace.

Există mii de imperiali aici. Și nu e nimic în jurul acesti loc, pe kilometri întregi.“

“De ce ar aduce hoții Sabia aici?“ a întrebat Elden.

Thor a studiat solul și a văzut urme conducând în acea direcție.

“Nu are sens,“ a adăugat Reece.

Thor ridică din umeri.

“Cum a spus și băiatul, poate e doar o oprire pentru ei, pe drum spre altundeva.“

Ca unul, toți au mărșălui pe cărarea spre oraș, fiecare încordându-se, cu mâinile pe mânerul săbiilor.

“Nu mai e mult până când vom fi observați“, a spus Reece. “Vezi vârful acela de stâncă? Ar trebui să ne îndreptăm spre el și să stăm aproape de muchia sa, în umbră. Altfel ne vor vedea.“

“Dar băiatul a spus să nu ieșim de pe potecă“, a spus O'Connor.

Reece a ridicat din umeri.

“Nu o să ieșim *mult* de pe potecă. Și aș prefera să-mi asum riscul cu orice o fi aici afară decât cu Imperiul.“

Thor le putea simți privirile, așteptându-l să ia decizia finală. Putea să înțeleagă ambele puncte de vedere și nu era o decizie ușoară.

În final, a aprobat din cap.

“Cărarea este moarte garantată“, a spus Thor. “Stânca nu este. Haideți să mergem la stâncă.“

Ca unul, toți au ieșit rapid de pe potecă, rămânând aproape de enorma stâncă, pentru a nu fi detectați. S-au apropiat lent de oraș. La abia o sută de metri distanță, începeau să audă țipetele și gemetele sclavilor, suferind abuzurile soldaților Imperiului. Orașul era plin de sunetul bicelor plesnind și al flăcărilor ridicându-se spre cer, peste tot.

Cum s-au apropiat, Thor a văzut structuri de metal clădite din pământ de care atârna un soi de aparat minier; sclavii, legați cu cătușe groase de fier, le ghidau la găuri enorme, lovind iar și iar în pământ. Cum săpau mai adânc în găuri, flăcările se ridicau în interiorul structurii.

„Ce fac acolo?" a întrebat Conval.

“Par că sapă după ceva“, a spus Elden.

“Dar ce?“

Toți au ridicat din umeri, neînțelegând.

Înainte să poată face un alt pas, brusc O'Connor a țipat - și toți s-au oprit și s-au întors. Thor a privit în jos și a văzut mâna lungă, scheletică, a unei creaturi ieșind din nisip și apucându-l pe O'Connor de gambă. Și-a înfășurat ghearele în jurul lui și l-a smucit pe O'Connor, trăgându-l în jos, scufundându-se în nisip.

Thor a fost primul care a reacționat, pășind înainte cu sabia și tăind încheietura creaturii. S-a auzit un țipăt îndepărtat de undeva de sub nisipuri, iar brațul creaturii a căzut înapoi pe sol. Dar mâna, tăiată, continua să se țină de gamba lui O'Connor, care continua să țipe. Krohn, mârâind, a sărit și a mușcat-o; mâna a dat drumul și a mișunat pe nisip, apoi înapoi jos sub suprafața acestuia.

Băieții s-au uitat uimiți unul la celălalt.

Dar nu au avut timp să înțeleagă, pentru că, brusc, duzini de brațe ale creaturii au început să iasă din nisip, peste tot în jurul lor. Thor a înțeles în final de ce băiatul le-a spus să nu iasă de pe potecă.

Thor a sărit din drum cum o mână s-a repezit spre piciorul său - a sărit peste ea și a strivit-o cu bocancul. Dar apoi a ieșit o alta și i-a zgâriat glezna.

"Fugiți!" a spus Thor. "Înapoi la potecă!"

Toți au fugit ca unul, lovind în jos cu săbiile, încercând din răsputeri să evite ghearele. Picioarele lui Thor îl înțepau de durere, fiind într-una apucat și zgâriat. Krohn mârâia și sărea în fugă, clămpănind la mâinile care ieșeau din nisip.

Au sprintat ca să-și salveze viețile, mai mult săltând decât alergând și, în final, au ajuns înapoi la potecă, la doar câțiva pași în afara orașului.

Au continuat cu toții să alerge, încercând să intre în oraș suficient de repede ca să nu fie văzuți. Thor i-a condus în oraș și în jos pe o alee îngustă dintre două clădiri, unde păreau să fie mai puțini soldați imperiali, dar care era plină de sclavi.

Sclavii s-au oprit din lucru, sunetul dălților lor încetinind, și s-au întors și s-au uitat uimiți la ei. Aveau ochii deschiși larg: în mod clar nu mai văzuseră oameni liberi pe stradă.

"Cine sunteți voi?” a întrebat unul dintre ei.

Thor s-a întors și a văzut un bărbat masiv, cu fața murdară, aplecându-se pe târnăcopul său, studiindu-le grupul. S-au mai adunat câteva duzini de sclavi.

"Am venit din Inel", a spus Thor. "Suntem într-o misiune să găsim ceva ce ne-a fost furat. Căutăm o duzină de bărbați, cărând o sabie. Ni s-a spus că au venit aici în oraș. I-ați văzut?"

Sclavul masiv a clătinat din cap.

"Ați făcut o mare greșeală venind aici", a spus el cu vocea scăzută, în timp ce se adunau tot mai mulți oameni. "Nu veți mai pleca vii. Nimeni nu pleacă viu. Soldații imperiali sunt peste tot. Nu există scăpare."

"Eliberați-ne!" a strigat un alt sclav.

"Da, eliberați-ne!, a strigat un altul, ridicându-și lanțurile, disperat. "Sau le vom spune gărzilor că sunteți aici!"

Thor și-a tras sabia, cum au făcut-o și ceilalți.

"Nu o să faceți asta", i-a avertizat Reece.

"Vă vom elibera dacă ne spuneți unde s-au dus bărbații cu Sabia", a spus Thor.

"Nu ne temem de voi", a spus sclavul masiv, privind în jos, încruntându-se la ei. "Știți ce aducem la suprafață aici? Foc!"

"Foc?" a întrebat Thor, nedumerit.

Sclavul s-a întors cu târnăcopul și a lovit solul, iar și iar. După câteva secunde, în aer s-a ridicat o flacără, iar enorma structură metalică a strălucit portocaliu, absorbind flăcările.

"Acestea sunt minele de foc", a spus un alt sclav, pășind înainte provocator. "Unul dintre cele mai rele locuri unde poți fi trimis în Imperiu. Nu există nimic ce voi sau săbiile voastre ne puteți face ce ei nu ne-au făcut deja. Deci acum eliberați-ne. Asta vă este ultima șansă. Dacă nu, vom chema gărzile!"

Thor a stat acolo, gândindu-se.

"Nu o face," a spus Elden.

"Dacă-i eliberezi", a spus Reece, "vor provoca agitație, și asta ne va da de gol."

"Eliberați-ne", a urlat grupul de sclavi, tot mai tare.

Thor și ceilalți au privit nervoși în jur, și în depărtare au văzut câțiva gardieni întorcându-se în direcția lor.

"GĂRZI!", a urlat un sclav.

"GĂRZI!," l-au imitat și ceilalți.

"Fugiți!" a spus Thor, nedorind o confruntare. "În direcția asta!"

Cu toții au alergat pe o alee, cotind și făcundu-și drum mai adânc în Orașul Sclavilor, pe lângă rânduri de sclavi, care cu toții se opreau și se uitau după ei. Thor a privit înapoi peste

umăr, și a simțit o gaură în stomac la ce a văzut; duzini de soldați imperiali veneau după ei.

S-a auzit un corn sunând și alte duzini de soldați li s-au alăturat, venind din toate direcțiile.

În curând erau înconjurați, cu soldați repezindu-se la ei din toate direcțiile. Nu aveau unde să se ducă.

"Aici!" s-a auzit o voce.

Thor s-a întors și a văzut o sclavă singură, legată cu lanțuri de un stâlp, gesticulând frenetic spre ei. Cu un păr lung, negru și sălbatic și o față drăguță și murdară, avea ochi negri, sclipitori, disperați. A ridicat de la pământ o ușă ascunsă enormă, metalică, și le-a făcut semn să alerge spre ea.

"Repede, înăuntru!", le-a strigat. "O să vă ascund!"

Thor s-a uitat la ceilalți, care erau sceptici; dar când s-au întors și au văzut toți soldații venind spre ei, și-au dat seama că nu aveau multe alegeri. Nu voia să se lupte cu mii de soldați imperiali, și cu siguranță nu aici, în acest spațiu restrâns, într-un loc pe care nu-l cunoștea. Va trebui să aibă încredere în ea.

Thor a aprobat din cap și toți s-au întors și au alergat spre compartimentul deschis, aruncându-se înăuntru cu capul înainte, cu Krohn alături de ei. Thor s-a aruncat în gaura puțin adâncă din pământ, cu ceilalți aterizând deasupra lui, înghesuiți ca sardelele, iar fata a trântit capacul deasupra lor - umplându-le lumea de beznă.

Krohn s-a cuibărit lângă Thor, și era greu de respirat acolo. Inima lui Thor bătea tare și nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu erau păcăliți, dacă totul nu era decât o capcană. S-a întrebat dacă nu cumva fusese o prostie să intre aici jos, să aibă încredere în ea.

Sunetele de deasupra lor se auzeau stins, iar Thor a auzit-o pe fată pășind pe capacul de metal, apoi a auzit pașii a zeci de soldați alergând mai departe. După câteva secunde, terenul de deasupra s-a liniștit, iar fata a ridicat capacul.

Ușa de metal s-a deschis lent, o lumină puternic intrând înăuntru, iar Thor a văzut fața fetei, gesticulând rapid să iasă afară. Toți s-au repezit să iasă și ea i-a dus la o zonă umbrită a peretelui, stând lângă ei, având cătușe grele de fier la încheieturi.

"Eliberați-mă", a spus, cu ochii sălbatici, disperată. "Tăiați-mi cătușele"

Thor a examinat-o: era înaltă și solidă și cu oase mari, aproape la fel de înaltă ca Elden, cu trăsături neremarcabile și ochi mari și negri. Era foarte murdară și avea o privire sălbatică, înebunită, și, de asemenea, o duritate pe care Thor rareori o văzuse la o fată. De asemenea, avea și un aer ascuns, răutăcios, iar Thor nu simțea că ar putea să aibă deplină încredere în ea. Cu siguranță, era o supraviețuitoare.

"Și de ce am face-o?" a întrebat Elden ferm, pășind aproape de ea.

Ea a privit în sus spre Elden, examinându-l, și el a privit-o îndeaproape.

"Pentru că vă pot conduce afară de aici!" a spus ea. "Nimeni altcineva nu cunoaște acest oraș cum îl cunosc eu. Dacă nu mă urmați, cu siguranță veți fi prinși de gărzi și făcuți sclavi. Dar eu știu o cale de ieșire. Nu avem mult timp. Vrei să ai încredere în mine?"

Thor a clătinat din cap.

"Îți apreciem oferta, dar nu am venit în acest oraș ca să fugim", a spus el. "Am venit să găsim o sabie, și grupul de bărbați care o transportă".

"Știu unde s-au dus", a spus ea.

Toți s-au uitat la ea, cu ochii mari.

"Și cum de știi tu asta?" a întrebat Conval.

"Pentru că sunt hoți", a spus ea. "Și la fel sunt și eu. Hoții știu întotdeauna unde se duc ai lor."

Toți băieții s-au uitat unii la alții, uimiți de faptul că o recunoscuse.

"Pot să vă duc pe urmele lor", a adăugat ea. "Duc afară din oraș. Ei nu sunt aici."

Elden și-a îngustat ochii, neîncrezător.

"De ce nu ne spui pur și simplu încotro să mergem, și ne vom vedea de drum", a spus el.

Thor putea vedea ceva nou în expresia lui Elden: părea mai mult decât doar curios. Părea interesat de fată.

Ea clătină din cap.

"Nu așa stă afacerea", a spus ea. "Fie merg cu tine, sau nu vă duceți nicăieri."

"De ce vrei să vii cu noi?” a întrebat-o el.

"Și eu vreau să plec de aici", a spus ea, „și asta e șansa mea."

"Și cum putem avea încredere în tine - o hoață?" a intervenit Reece.

"Nu puteți", a răspuns ea. "Dar trebuie să aveți încredere în cineva. Eliberați-mă acum!", le-a cerut ea, privind în ambele părți ale aleii cum un soldat a trecut în fugă pe acolo, "sau altfel mă voi mulțumi să văd cum muriți aici!"

Elden s-a uitat atent și serios la ea.

"Eu zic să-i dăm drumul", a spus el.

"Și să ne încredințăm viețile unei sclave?" a strigat O'Connor. "Acestei hoațe? Ar putea să ne conducă într-o capcană."

"Ar putea să nu aibă habar unde este Sabia", a adăugat Conval.

"Și ce alternativă avem?" a întrebat Reece.

Toți au privit spre Thor.

Acesta și-a dres glasul.

„Cum văd eu lucrurile," a spus Thor, „ ea ne-a salvat deja o dată viețile. Nu trebuia să o facă. Trebuie să găsim Sabia, și ea spune că știe unde este. E mai mult decât avem acum, ceea ce e nimic. Hoață sau nu, sclavă sau nu, eu zic să avem încredere în ea."

Thor a pășit în față, aproape de ea, și a ridicat sabia.

"Dacă ne conduci la un loc sigur, și pe urmele hoților", a spus Thor, "Îți promit să te protejez. Dacă ne trădezi, îți promit să te ucid."

"Nu am nevoie de protecția ea, a pufnit ea, disprețuitoare. "Acum taci din gură și scapă-mă de aici!"

Elden a pășit înainte, și-a ridicat sabia și a lovit curat, din prima. Cu un clinchet clar, i-a tăiat lanțul.

"Urmați-mă!" a spus ea, nepierzând nicio clipă și începând să alerge, cotind și strecurându-se pe aleile înguste ale oraului.

Thor și ceilalți nu au mai zăbovit; au alergat după ea, cotind și țâșnind pe alei, ducându-i tot mai adânc în Orașul Sclavilor. Grupuri de sclavi, legați cu lanțuri unul de altul, s-au întors și au întins mâinile și au strigat la ei pe drum, încercând să-i apuce, să-i oprească. Dar ei alergau prea repede.

Fata era incredibilă, ca o hartă vie. În mod clar cunoștea fiecare centimetru al orașului și cotea brusc prin alei înguste, cum Thor nici nu-și putea imagina. Toți șase au stat aproape unul de altul, cu Krohn lângă Thor, cum ea-și croia drum spre exteriorul orașului, îndreptându-se în mod clar spre celălalt

capăt. Cum alergau, aerul era fierbinte și plin de praf, iar străzile pline de sunetul bicelor și de țipete și de sunetele mașinăriilor, și începuseră să se umple și de altceva: sunetele sclavilor ridicându-se, privind spre ei și dând de știre.

Brusc, un supraveghetor imperial a pășit înainte cu un bici și a lovit-o pe fată puternic peste spinare.

Ea a țipat de durere și s-a împleticit, căzând cu fața înainte.

"Treci înapoi la muncă, sclavo!," a urlat el.

Elden, roșu de furie, nici măcar nu a micșorat pasul, și-a ridicat sabia și a lovit spre supraveghetor. Acesta s-a întors și l-a văzut pe Elden cu coada ochiului, și ochii i s-au făcut mari de frică; dar nu mai avea timp să reacționeze.

Elden i-a tăiat capul și a continuat să alerge, fără măcar să încetinească. A dus mâna în jos, a apucat-o pe fată de braț și a tras-o în picioare, ajutând-o să-și revină, să alerge cu ei.

Thor s-a întors și a văzut încă alte zeci de soldați adunându-se, urmărindu-i. A privit înainte și a văzut în fața lor limita orașului, o deschidere vastă, un câmp deschis care avea să-i lase vulnerabili odată ce ieșeau - mai ales cu contingentul enorm care-i urmărea.

El a alergat lângă fată, încercând să-și recapete suflul.

"Ne conduci afară din oraș, în câmp deschis!" a strigat Thor. "Vom fi expuși! Cum o să fugim de ei în câmp?"

"Acela nu e un câmp deschis", a spus ea, răsuflând greu. "Ai încredere în mine."

Toți alergau ca unul, năvălind în câmp; Thor nu înțelegea ce vroia ea să spună, dar știa că nu aveau de ales: trebuiau să aibă încredere în ea.

Au urmat-o afară în câmp, cu Thor întrebându-se ce as avea în mânecă, cum, brusc, o flacără enormă a izbucnit din pământ, chiar lângă Thor, pârlindu-i mâneca. A sărit înapoi, abia evitând-o, și a continuat să alerge.

"Ce a fost asta?" a strigat el.

"Câmpurile de foc!" i-a strigat ea înapoi. „Privește în urma ta. Vezi trupele imperiale?"

Thor a întors capul din alergare și a văzut că zecile de soldați imperiali se opriseră, stând la marginea orașului, ezitând, nesiguri dacă să-i urmeze.

"Nu sunt suficient de nebuni să ne urmărească aici!" a strigat ea.

Înainte să-și poată termina propoziția, o altă flacără enormă a țâșnit în aer, lângă O Connor, care a țipat când flacăra i-a ars antebrațul. L-a bătut cu cealaltă mână, stingând focul.

"Unde ne-ai dus?” a urlat la ea.

"E singura noastră șansă de libertate!", i-a replicat ea. "Și este calea pe care au luat-o hoții!"

Thor s-a uitat din nou peste umăr și a văzut o mână de soldați despărțindu-se de grup și decizând să-i urmărească. Cum privea, unul dintre ei a alergat direct într-o flacără enormă - urlând, s-a prăbușit la pământ, mort.

Cum înaintau, flăcările apăreau pe lângă ei mai des; Thor s-a ferit în stânga și-n dreapta, sperând și rugându-se să supraviețuiască acestui câmp minat de flăcări. Peste tot în jurul său frații săi făceau la fel ca el, iar Krohn scheuna și mârâia, clămpănindu-și dinții la flăcări. O flacără i-a pârlit un picior și el a scheunat și a sărit, dar a continuat să alerge.

"Când se termină asta?" a strigat Thor la fată.

A auzit un țipăt și a văzut un alt soldat imperial ars, muribund, urlând.

"Acolo!", a strigat fata, arătând. "Vezi acolo, în depărtare?"

Thor s-a uitat și a început să vadă un râu spumegând apărând înaintea lor.

"Aceea este calea noastră de scăpare!” a strigat ea. "Dacă reușim să ajungem!"

"Calea noastră de scăpare?" a întrebat Thor, nevenindu-i să creadă.

Planul era mai nebunesc decât crezuse: apele râului erau tumultuoase și spumegânde, și nu vedea cum ar fi fost mai sigure decât acest câmp minat.

Totuși, nu aveau altă alternativă. Fata a mărit viteza și la fel au făcut și ei. Thor s-a rugat din tot sufletul ca o flacără să nu-l consume înainte să poată ajunge la apă. A încercat să alerge cât de rapid și ușor putea.

Fața lui era neagră de funingine când s-au apropiat de râu, abia la trei metri distanță, sunetul apelor repezi asurzitor - când, brusc, o flacără a erupt în fața lui. Nu avea timp să încetinească.

Thor și-a ridicat mânile pentru a-și proteja fața, cum întregul corp îi era consumat de foc. A țipat cum a început să ia foc, alergând din răsputeri și sărind, arzând, în curentul tumultuos.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Nobilul Kultin mergea hotărât pe coridoarele de piatră ale Curții Regelui, cu duzinile sale de soldați după el, abia așteptând să-l trădeze pe Gareth, să-i taie gâtul și să ia tronul pentru el.

Kultin își așteptase momentul de prea multă vreme, acceptând tâmpeniile lui Gareth doar pentru că plata era bună și Scutul era ridicat și, pentru o vreme, păruse că Gareth va domni pentru totdeauna. Dar odată ce Andronicus străpunsese Inelul, Kultin știa că zilele lui Gareth erau numărate și că sosise momentul. La început Kultin plănuia doar să-l abandoneze pe Gareth; dar apoi, când a văzut ce rege slab și patetic era, i s-a făcut greață. El însuși putea fi un rege mai bun, și exact de asta avea nevoie acum Curtea Regelui. Nu Gareth, nu sora lui și nici alți MacGil - ci mai degrabă el, nobilul Kultin, un bărbat *adevărat*, un mercenar care putea lua tronul cu *forța*. Timp de secole, așa se făcuseră regii, iar Kultin simțea că era momentul să reinstaureze vechile datini. Până la urmă, cine merita mai mult să fie rege decât cel care prelua tronul nu prin drept, ci prin puterea sa?

Kultin a mărit pasul, abia așteptând să vadă expresia lui Gareth când avea să intre în camera micului netrebnic și avea să-i conteste ordinele, când avea să-l dărâme de pe tron și să-l ucidă pe loc. Ar putea să-i permită lui Gareth să se roage de el pentru ceva vreme. Dar nu conta ce avea să spună, până la urmă, va face ceea ce dorea toată lumea de la Curtea Regelui: îl va ucide pe rege.

Kultin a respirat adânc, savurând deja senzația de putere pe care avea să o simtă. El avea să fie rege. El. Rege. Și apoi va schimba lucrurile pentru Curtea Regelui. Va aduna toți soldații, care vor fi încântați să aibă un soldat adevărat la conducere, și va închide porțile Curții regelui și va crea o adevărată apărare contra lui Andronicus. Îl va da afară din Inel și atunci el, Kultin, va fi conducătorul suprem al întregului Inel.

Kultin a trântit de perete ușile înalte, arcuite, care duceau la camerele private ale Regelui, așteptându-se să-l găsească pe Gareth stând acolo, pe tronul lui, cum făcea întotdeauna - excitat la ideea de a-i vedea expresia de surpriză și groază.

Dar când a intrat în cameră, și-a dat seama imediat că ceva era în neregulă. Nu se putea să fie așa.

Era goală.

Era imposibil. Kultin sigilase toate ieșirile ca să împiedice fuga lui Gareth. Nu avea cum să fi dispărut pur și simplu. Și nu înțelegea cum de Gareth a știut că el venea.

Kultin a cercetat temeinic camera și, apoi, l-a văzut: șemineul. În interiorul lui era o ușă ascunsă, crăpată.

Kultin s-a aplecat pe spate, înroșindu-se. Gareth scăpase. Găsise o ieșire dosnică a castelului. A știut de venirea lui. Fusese mai isteț ca el.

Kultin a urlat de frustrare, știind că Gareth era deja departe, în afara sferei lui de influență. Cum s-a întors spre fereastră, a început să-și simtă visele fiind sfărâmate.

Dar, cum privea prin fereastra înaltă, a observat ceva ce i-a adus mult mai multe griji. A tresărit, la început nevenindu-i să creadă. Dar, cum s-a uitat atent, i s-a strâns inima să-și dea seama că era adevărat. Pentru prima dată în viața lui, a știut ce înseamnă să simți frică. Frică adevărată.

De jos s-au auzit strigăte puternice, cum armata lui Andronicus a năvălit brusc pe porțile Curții regelui, măcelărind pe oricine prindeau. Se scurgeau înăuntru, cu miile, ca dintr-un baraj spart, un val masiv de distrugere.

În spatele lor, umplând orizontul, erau un milion de oameni, acoperind pământul ca furnicile.

Înainte ca Kultin să poată procesa ce se întâmpla, înainte chiar să se poată întoarce pentru a da un ordin oamenilor săi, sau a-și scoate sabia, brusc un soldat a privit în sus, l-a ochit prin fereastră și și-a aruncat sulița.

A zburat prin aer și s-a înfipt în gâtul lui Kultin, intrând printr-o parte și ieșind prin cealaltă.

Kultin a stat acolo, cu ochii deschiși larg, apucându-și gâtul cum sângele i s-a scurs printre degete. Și apoi s-a prăbușit, căzând prin fereastra deschisă.

S-a rostogolit prin aer, îndreptându-se spre pământ, și cu ultimele gânduri, s-a întrebat, dintre toate lucrurile, cum de scăpase Gareth.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Erec a trecut în trombă pe porțile Savariei, cu Alistair ținându-se strâns de el pe spinarea lui Warkfin, cu Ducele, Brandt și alți câțiva cavaleri alături de ei. Nu se opriseră din galop de când întâlniseră acei monștri pe câmpul de luptă și, cum Erec a aruncat o privire peste umăr, a văzut că erau în continuare urmăriți, dușmanii aproape la fel de rapizi precum caii, deși erau pe jos.

„SĂ SUNE CORNUL!" a strigat Ducele. „ÎNCHIDEȚI PORŢILE!"

Imediat ce au trecut, țepii de fier s-au trântit în spatele lor, lovind pământul cu un bufnet puternic, creând ecouri.

Cum intrau în oraș, s-a pornit panica, un corn după altul sunând și cetățenii alergând pe străzi, grăbindu-se spre case, ferecând ușile și ferestrele. Soldații veneau de peste tot, preluându-și posturile de-a lungul zidurilor, sus pe parapete, în spatele porților principale ale orașului. Ducele urla comenzi către ei toți.

Erec a călărit cu Alistair de cealaltă parte a pieței către castelul Ducelui, oprindu-se doar cât să o ajute să descalece. S-a uitat cu seriozitate în jos la ea, ținând-o de mână.

„Mi-ai salvat viața", a spus el. „Acum eu o voi salva pe a ta. Te implor: stai în interiorul zidurilor acestui castel până când se sfârșește acest conflict. Dacă nu vom câștiga, servitorii Ducelui îți vor arăta un tunel secret pe unde să fugi. Te rog, ascultă-mă. Aceste creaturi sunt sălbatice."

Cu asta, Erec s-a întors și și-a îmboldit calul galopând înapoi prin piață, alăturându-se prietenului său Brandt pe când mergeau să ajute forțele Ducelui de lângă poarta orașului.

Toți stăteau în linie, pe cai, duzini de soldați, așteptând, în fața țepușelor de metal, și, în spatele acestora, a străvechilor uși de stejar închise. Erec a privit în sus și a văzut sute de soldați luându-și pozițiile pe parapete în tot orașul. Dar sute dintre creaturi șarjau chiar acum spre oraș, iar el știa că va fi greu de apărat.

„Cât timp credezi că vor ține porţile?" întrebă Brandt.

Erec ridică din umeri, studiind lemnul străvechi. Dacă ar fi fost adversari obișnuiți, umani, ar fi putut spune ușor. Dar cu creaturile acestea, nu aveai cum să știi.

„Aceste porţi au trecut testul timpului," a declarat cu mândrie Ducele.

Înainte să-și poată termina cuvintele, toți au fost șocați să audă un huruit, ca niște elefanți atacând, apoi un sunet de lemn crăpând: lui Erec nu-i venea să-și creadă ochilor cum, chiar în fața lui, porțile enorme de stejar - groase de un metru și jumătate, înalte de zece metri - au fost smulse din balamale, lăsând între ei și creaturi doar poarta din țepușe de fier.

Creaturile au ridicat porțile de lemn ca și cum ar fi fost jucării și le-au trântit la pământ. Apoi s-au concentrat pe barele de metal.

Sute dintre ele s-au repezit la metal, împingându-și fețele hidoase în ele și mârâind, băgându-și ghearele printre bare, care începuseră deja să se îndoaie.

„Ce ziceai?" l-a întrebat Brandt pe Duce, a cărui față era roșie, gura deschisă în șoc.

„ARCAŞII!" a strigat Ducele.

Erec nu a așteptat o poruncă. Deja trăsese trei săgeți până când strigase Ducele, și lovise trei dintre creaturi direct în cap pe când apucau porțile. Toate trei au căzut.

Peste tot în jurul lui Erec, zeci dintre oamenii Ducelui au tras. Primul rând de creaturi a căzut, dar rapid au apărut alte duzini din spate. Părea să fie o armată de asemenea bestii eliberate de pe cealaltă parte a Canionului, ca și cum ar fi așteptat toți acești ani să provoace dezastre în Inel imediat ce Scutul cădea.

Metalul porților a început să se îndoaie mai mult, iar Erec și-a dat seama că săgețile nu-i vor mai ține la distanță mult timp.

„SMOALĂ!" a strigat Ducele.

Sus, deasupra lor, pe parapete, duzini de soldați au întors lent cazanele fumegânde de smoală.

Cum le-au vărsat peste tot de-a lungul zidurilor, s-au auzit urletele creaturilor, acoperite de lichidul arzând. A omorât pe loc duzini întregi. Corpurile creaturilor se adunau într-o movilă în fața porții.

Totuși Erec a văzut în spatele lor alte sute, care încă atacau. Știa că era doar o chestiune de timp până când porțile cedau, până când rămâneau fără săgeți și smoală să le țină pe loc. Știa

că aveau nevoie de o strategie, înainte ca porțile să se prăbușească.

„Există o cale de ieşire din oraş prin spate?" întrebă Erec.

Ducele se uită la el, nedumerit.

„Dacă mă pot furişa în spatele lor, le pot ataca din flanc," a spus Erec. „Să mai creez un front și să le atrag atenția de la porți. Este singura cale. Trebuie să le divizăm armata. Dacă atacă aceste porți ca o forță unită, în curând le vor dărâma."

Ducele aprobă din cap, înțelegând.

„Ești un suflet curajos", a spus el. „Traversează piața şi ia-o pe a treia poartă din dreapta. Vei găsi, chiar după ea, o mică ușă arcuită fără clanță, ascunsă de piatră. Aceea este. Fie ca zeii să fie cu tine."

Erec s-a întors și a galopat prin oraș, urmărindu-i instrucțiunile. A auzit un cal galopând în urma sa și s-a întors să-l vadă pe Brandt surâzând pe când a venit lângă el.

„Credeai că te voi lăsa să te distrezi singur?" întrebă Brandt.

Erec fusese pregătit să se lupte singur cu o armată, dar era fericit să-și vadă vechiul prieten alături.

S-au aplecat pe sub o arcadă de piatră, apoi au urmat indicațiile Ducelui până când au găsit ușa ascunsă. Ascunsă de o fațadă de piatră, ușa era greu de văzut; cum au descălecat, Erec s-a lăsat pe spate și a lovit-o cu piciorul de câteva ori, până când a cedat. A încălecat din nou și s-a aplecat mult pe când a trecut prin ea, cu Brandt urmându-l, și a trântit ușa care s-a închis după ei.

După ce au trecut printr-un tunel lung, cei doi au ieșit prin spatele zidurilor orașului; au așteptat până când au ajuns la o distanță sigură, apoi au călărit pe lângă marginea orașului într-un cerc larg pentru a crea o ambuscadă din spate pentru creaturi.

În final au încheiat cercul și au călărit direct spre ariergarda acestora. Au atacat, lovindu-le pe când se adunau la porți. Fierul se îndoia de tot - Erec și Brandt ajunseseră chiar la timp.

Erec și-a ridicat sabia și a scos un strigăt aprig de luptă, vrând să le atragă atenția de la poartă, iar Brandt i s-a alăturat.

A funcționat. Jumătate din armata creaturilor s-a întors și s-a repezit spre ei. Covenii erau creaturi hidoase, atât de înalte că fețele lor erau aproape la același nivel cu ei călare; trupurile lor erau foarte musculoase, pielea le strălucea galben, degetele

terminându-se în gheare lungi și galbene, fiecare având două capete și brațe lungi de doi metri patruzeci. Nu purtau arme; nu aveau nevoie de ele.

Au țipat, și strigătele lor de luptă erau chiar mai asurzitoare decât al lui Erec.

Dar Erec era netemător. Toată viața, se antrenase pentru asemenea zile; își știa cauza a fi dreaptă și nobilă și se simțea mai viu ca niciodată.

Erec și-a ridicat sabia sus și, cum prima bestie a sărit în aer, ridicându-și ghearele ca să-i scoată ochii, Erec s-a ferit, a lovit puternic și i-a tăiat torsul în două.

Erec a continuat să atace, înjunghiind în inimă o altă creatură. Cu cealaltă mână a ridicat un îmblăciu lung, cu țepi, l-a rotit sus deasupra capului și a tăiat trei capete deodată.

Dar apoi a simțit o durere arzătoare într-o parte cum una dintre creaturi a sărit și l-a dărâmat de pe cal la pământ. Bestia își ridicase sus mâinile, pregătindu-se să-și înfigă ghearele în fața lui Erec - dar Warkfin a nechezat, s-a lăsat pe spate și a lovit creatura tare în piept, sfărâmându-i coastele și trimițând-o zburând la pământ, moartă.

Erec s-a rostogolit din calea unei alte bestii care lovise cu pumnul spre capul lui, ratându-l de puțin; a sărit și a reușit să se ridice în picioare, și-a apucat sabia și a tăiat-o, ucigând-o.

Dar bestiile erau prea rapide, și erau prea multe. Erec s-a simți lovit tare din spate, și s-a prăbușit la pământ cu fața înainte.

S-a rotit și a văzut creatura întinzându-și ghearele și pregătindu-se să-i sfâșie gâtul. Nu putea reacționa la timp. S-a oțelit, pregătindu-se să moară.

Dar, pe când zăcea acolo, o lance a străpuns pieptul creaturii. A apărut Brandt, înjunghiind creatura în aer, înainte să-l poată răni pe Erec.

Erec a revenit în picioare, recunoscător ca întotdeauna prietenului său; a observat creatura sărind spre Brandt și și-a apucat îmblăciul, l-a rotit și a lovit cu bila cu țepi capul bestiei, chiar înainte să-l dărâme pe Brandt la pământ.

O altă creatură s-a aruncat și l-a dărâmat pe Brandt de pe cal, căzând la pământ aproape de Erec. El s-a rotit și a înjunghiat-o în gât.

Acum Erec și Brandt stăteau spate în spate, cu săbiile trase, parând și apărându-se de multele lovituri date de bestiile care îi încercuiau. Grupul de creaturi se mărea cu fiecare clipă, iar ei doi erau copleșiți numeric. Brațele lui Erec începeau să obosească, iar o creatură a sărit din spate și i-a smuls îmblăciul din mâini.

Înainte să se poată întoarce, o altă creatură l-a lovit în spate, între omoplați, zburându-i sabia din mână. O a treia bestie l-a izbit tare în spatele genunchiului, trimițându-l la pământ.

Erec zăcea la pământ privind cum prietenul său Brandt era lovit în piept și cădea și el la pământ, inconștient.

A privit în sus și a văzut că era înconjurat. Zăcând acolo, singur, fără apărare, nu mai avea nimic altceva de făcut decât să privească neajutorat cum toate, ca una, se pregăteau să-l ucidă.

Până la urma, Erec știa, venise momentul să moară.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Selese mergea de colo-colo prin căsuţa ei, degetele ei făcându-și de lucru cu niște ierburi, privind pe fereastră la satul ei mic şi gândindu-se numai la Reece. De când el plecase din sat, ea nu putuse să se gândească la nimic altceva. Numele lui îi suna în cap ca o mantră. Reece.

Reece.

Fiul regelui. Cel pe care l-a respins. Cel pe care l-a salvat. Fusese atât de proastă să fie atât de rece cu el, să-l facă să plece așa.

Nu pentru că era fiul unui Rege.

Ci pentru că, în ciuda a ce-i spusese, și ea îl iubise.

Prinsă cu garda jos de avansurile lui, de sentimentele ei pentru el, Selese pusese în scenă un spectacol bun, acţionând ca și cum ar fi crezut că era nebun — iraţional — să-și mărturisească dragostea pentru ea atât de repede. Dar adânc în interior, ea îi împărtășea iubirea — poate chiar mai mult decât o iubea el. Era ceva cu personalitatea lui, pasiunea lui, onestitatea lui, care o atrăsese ca un magnet. Doar că nu putuse să o exprime. Îi fusese frică să o recunoască. Teamă că el o va crede nebună.

Fusese atât de proastă, de defensivă, de juvenilă. Nu a avut curajul să fie sinceră, cum a făcut el. Deoarece îi fusese și frică. Frică să creadă că este adevărat - și frică să nu dispară la fel de repede cum apăruse.

Acum că el plecase, și era plecat de mai multe zile, Selese simțea în inimă un sentiment persistent care o înconjura ca un nor, și știa că fusese ceva real. Știa după durerea din stomac, după durerea din piept, că nu se putea opri să nu se gândească la el, nu putea să nu-i revadă fața, să-i audă vocea în fiecare moment în care era trează. Știa că dragostea ei pentru el era mai reală decât orice altceva simțise toată viața ei.

Selese rămăsese trează de două nopți, torturându-se singură cu cum ar fi putut face lucrurile diferit. Și cum putea îndrepta lucrurile.

Stătea acolo, privind pe fereastră, făcându-și de lucru cu ierburile, alegând ce avea să ia cu ea și ce avea să lase. Lângă ea era un sac umplut cu lucrurile ei. Era gata să părăsească

acest loc și să nu se mai întoarcă. Era hotărâtă să-l caute pe Reece și să înceapă o viață cu el.

De orice era nevoie, avea să-l găsească. Îi va da o a doua șansă - și va cere pentru ea o a doua șansă. Poate, doar poate, spera şi se ruga ea, el va spune da. Nu pentru că dorea să plece din sat; ea își iubea satul. Nu pentru că el era fiul unui rege; nu i-ar fi păsat nici dacă era un cerşetor. Ci din cauza a ceva din ochii lui, din vocea lui, acel ceva dintre ei. Din cauza a cât de mult o iubea. Pentru modul în care vorbea cu ea.

Cum stătea acolo, urmărind apariția zorilor, se pregătea mental să-și ia la revedere de la acest loc. A închis ochii și a spus o rugăciune către fiecare zeu pe care-l cunoștea, rugându-se să-l găsească și ca el să nu o respingă. Cu ochii închişi, a memorat felul în care arăta căsuţa, cum erau împrăștiate poțiunile ei, cum atârnau ierburile. Spera că într-o zi va putea trăi împreună cu Reece într-un loc ca acesta.

Atunci a auzit zgomotul. Era un zgomot neobișnuit, unul pe care nu-l mai auzise de ani de zile, și la început a crezut că urechile o înșeală. Dar a ascultat mai atent și a știut că era adevărat. Era sunetul insectelor, împrăștiindu-se pe solul ars al deșertului. Mii de insecte; milioane. Era un zgomot frenetic. Vibrația lui i-a trecut prin corp.

O nație de insecte nu fugea, știa Selese, decât dacă ceva era în neregulă. Foarte, foarte în neregulă.

S-a întors și a ieșit în fugă din căsuță, a stat afară și a privit deșertul. Previzibil, le-a văzut: o coloană de insecte, îndepărtându-se în viteză, ca și cum ar fi fugit de un dezastru.

Sau de o armată.

Selese, cu inima bătând să-i spargă pieptul, s-a întors lent, temându-se de ceea ce avea să descopere. S-a uitat înapoi în cealaltă direcție, direcția din care fugeau insectele, și i s-a uscat gâtul: orizontul era negru de oameni. Părea să fie o întreagă planetă care mărșăluia spre satul ei, o enormă forță a distrugerii. Insectele erau înțelepte; ele știau când era vremea să fugă.

Satul ei, încă adormit, era direct în calea lor. Și Selese era singura trează.

Ea a sprintat prin piața centrală, s-a repezit în sus pe scări și a sunat clopotul orașului, iar și iar, trăgând de funia aspră cu

toată forța. Încet, orașul s-a trezit, oamenii ieșind din case, pe jumătate adormiți, uitându-se la ea ca și cum ar fi fost nebună.

Ea a arătat spre orizont.

„O armată!" a strigat.

În cele din urmă locuitorii oraşului s-au întors și s-au uitat, şi expresiile lor îngrozite au arătat că și ei văzuseră ce se apropia. S-au auzit țipete îngrozite, și tot mai mulți dintre ei au ieșit din case. O stare de panică a inundat orașul, pe când au început să fugă din el.

Inima Selesei bătea să-i spargă pieptul văzând armata apropiindu-se de ei, prinzând viteză. Primul ei instinct era să se întoarcă și să fugă cu ceilalți. Dar mai întâi s-a forțat să alerge la casă după casă și să se asigure că toată lumea era trează și că nu lipsea nimeni. A trezit mai multe familii, i-a ajutat pe copii să-și ia lucrurile și a salvat mai multe vieți decât putea număra.

În final, când toată lumea era aranjată, s-a pregătit și ea să fugă. A început să se întoarcă spre căsuța ei să-și ia sacul - dar apoi și-a dat seama că nu mai era vreme. Va trebui să-și lase lucrurile în urmă dacă vroia să supraviețuiască.

Selese s-a întors și a fugit pe porțile satului împreună cu ceilalți, alăturându-se exodului în masă. S-au repezit peste deșertul pustiu, sub un soare ocru, îndreptându-se undeva spre nord. Undeva către Silesia.

Și undeva, s-a rugat, către Reece.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Godfrey stătea cocoșat peste o masă într-o tavernă prăpădită dintr-un colț uitat la Silesiei, flancat de Akorth și Fulton, pe când lua o înghițitură zdravănă și aprecia berea tare a orașului. A golit-o, punând jos a patra halbă de bere roșie spumoasă, și i s-a urcat direct la cap. Se simțea copleșit de culorile locului: totul în oraș era roșu, de la costumația roșie a barmanului, la mese și scaune - chiar și berea. Începea să-i dea amețeli. Fie asta, fie berea.

Dar asta nu era ceva prea important pentru Godfrey; cum își lăsa capul să cadă pe bar împreună cu compatrioții săi, încerca să-și uite problemele, să uite de războiul iminent. Cel mai mult, Godfrey se ura pe sine însuși. Știa că ar trebui să fie acolo, afară, susținându-și sora și fratele, acolo cu ceilalți, încercând din răsputeri să ajute la apărarea acestui oraș. Dar pur și simplu nu se putea convinge să o facă. Așa fusese el dintotdeauna, din tinerețe: când venea vremuri dificile, nu era capabil să le facă față. În loc de asta, se ducea la berărie și își îneca amarul.

Pur și simplu el nu era făcut ca ceilalți, oricât de mult își dorea să fi fost. Când se trezea simțindu-se copleșit, in loc să fie viteaz, precum Kendrick sau Reece sau Gwendolyn, devenea prea paralizat de panică pentru a acționa; în loc să se confrunte cu problemele sale, le evita și spera că vor dispărea. Iar și iar, după câteva băuturi țapene, fusese în stare să se convingă că totul va fi bine, că nu trebuia să se amestece în problemele lumii - că putea să lase asta pe seama altora.

Dar de această dată, Godfrey simțea că lucrurile stăteau altfel; de data aceasta, știa, totul *nu* avea să fie în regulă. Iată-l aici, în acest oraș străin, în această berărie străină, cu totul pe cale să se schimbe pentru totdeauna. Vechile lui locuri de pierdut vremea, Curtea Regelui, vechile alei dosnice pe care le știa, vechea zonă cunoscută, vechile baruri - tot ce cunoștea avea să fie șters de pe fața pământului. Curând nimic nu va mai fi la fel; curând, moartea avea să vină după ei, aici, în acest loc.

Scutul era căzut. Tot nu putea pricepe asta. Asta fusese întotdeauna cea mai mare teamă a tuturor, de când era copil, și acum devenise realitate. Godfrey știa că, mai ales în vremuri ca

acestea, nu ar trebui să bea, că ar trebui să stea drept, să fie bărbat, să plece rapid de aici și să se alăture surorii și fratelui său și tuturor celorlalți și să confrunte pericolul care venea către porțile lor. Știa că ar trebui să fie mai bărbat decât era. Și știa că îi promisese surorii sale că nu va mai bea niciodată.

Era dezgustat de el însuși. Și totuși, pe cât de mult dorea să fie altfel, era copleșit de frică și inerție. Pur și simplu nu reușea să se convingă să se ridice, să iasă de aici și să facă ce aveau nevoie ca el să facă. Nu era un războinic antrenat, cum erau frații săi. Niciodată nu apreciase lecţiile în copilărie, refuzând mereu să-și asculte tatăl. Nu avea de fapt nicio abilitate pentru viața reală, în afară de a ști ce baruri să frecventeze și ce companie rău-famată să aleagă.

Cum stătea acolo îmbufnat, simțea că și-a irosit viața. Vroia cu disperare să o schimbe. Dar nu știa cum. Și nu se putea abține să nu simtă că era prea târziu. Până la urmă, ce putea face el, un singur om, contra unei armate ca cea a lui Andronicus? Și, mai ales, el, care nici nu era un războinic. Totul părea atât de lipsit de sens. Dacă era să moară, putea cel puțin să se simtă bine.

Un lucru putea să facă, un lucru putea să controleze, să mai bea un rând și să-și amorțească grijile cât de mult putea.

"Încă una!" a urlat Godfrey la barman.

„Şi pentru mine!" a aprobat Akorth.

„Şi pentru mine!" a strigat Fulton.

Mai mulți clienți s-au înghesuit pe lângă el, tot mai mulți intrând, și Godfrey trebuia să se strângă tot mai aproape de bar, cu oamenii umăr la umăr. Și prietenii lui beau de disperare, la fel ca ceilalți clienți ai acestui loc.

„N-am văzut niciodată acest loc așa de plin", a spus barmanul, trântindu-le băuturile. „Ar trebui să fie mai des războaie", a adăugat el. „Se pare că fiecare amărât de suflet din oraş vrea să-și înece amarul."

„Ei bine, dacă este ultima noastră zi," a spus Fulton: "Eu sigur nu vreau să mă duc treaz."

„Bine spus," a răcnit Akorth. „Nici eu. Dacă tot e să mor, de ce să nu mor beat?"

„Care-i avantajul în a fi treaz dacă e să fii aruncat în pământ?" a adăugat Fulton.

„Ei bine," a spus Godfrey, jucând rolul avocatului diavolului, "există un motiv bun pentru a fi sobru: ai putea merge acolo afară și lupta, şi să te salvezi de la moarte."

„Ha!" s-a strâmbat Akorth. „Aș putea lupta la fel de bine beat!"

„Da da!" l-a aprobat Fulton. „Nu ştiţi că că jumătate dintre soldaţi sunt oricum beți? Chiar crezi că luptă treji?"

"Nimic din astea nu contează, oricum", a spus Akorth. „Treaz sau nu, chiar crezi că un luptător poate opri un milion de oameni?"

Godfrey nu putea să nu fie de acord cu ei. Și totuși, era dezamăgit de el însuși. Îi iubea pe sora sa Gwendolin și pe fratele său Kendrick mai mult decât putea spune, și se simțea ca și cum îi abandona, ca și cum era o dezamăgire în ochii lor. Acesta era singurul lucru pe care nu-l dorea. Putea fi o dezamăgire în ochii tatălui său - învățase să trăiască cu asta. Dar ajunsese să-și iubească frații, mai ales pe Gwendolyn, și ea avusese încredere în el - ura ideea de a o dezamăgi. Mai ales după ce ea îl salvase.

„Pentru ce m-a salvat?" a spus Godfrey, doar pentru el.

Akorth și Fulton s-au întors și s-au uitat la el, șocați.

„Ce vrei să spui, băiete?" a întrebat Fulton. „Ai mormăit ceva?"

Godfrey simțea că era diferit de toți acești clienți de aici. Până la urmă, era fiu de rege. Era de alt soi. Avea ceva diferit în el. Nu ar trebui să se comporte diferit? Acești oameni nu avuseseră nicio șansă în viață. Dar el avusese mai mult decât șanse - avusese totul.

Sau, avusese oare? Toate erau oare baliverne, toată vorbăraia despre a fi un MacGil, despre a fi fiu de rege? Până la urmă poate că nu însemnau nimic? Oare el, la finalul zilei, era la fel de bun ca oricine altcineva, nu conta din ce strămoși proveneau?

Cum Godfrey a băut cu sete din încă o halbă, răspunsurile la toate aceste întrebări îi scăpau, învârtindu-se în mintea lui agitată. Nu știa dacă îi va da vreodată de capăt.

Brusc ușa tavernei s-a trântit de perete și toate capetele s-au întors când a intrat o femeie frumoasă. Și Godfrey s-a întors și a clipit de câteva ori, încercând să se concentreze, să-și

amintească cine era. Și apoi și-a dat seama, tresărind: Illepra. Vindecătoarea care îi salvase viața.

Ilepra arăta mai frumoasă ca niciodată, purtându-și veșmintele de piele maronie, cu părul lung și ciufulit, cu ochii verzi strălucind. Ochii ei s-au fixat pe ai lui cum a venit direct spre el, făcându-și loc prin tavernă, nepăsătoare la toți clienții care se înghesuiau în jurul ei.

Ei s-au dat la o parte, făcându-i loc, toți bărbații beți părând surprinși la fărâma de frumusețe care intrase în acest loc.

„Mi s-a spus că te pot găsi aici", i-a spus Illepra acuzator pe când a venit lângă el, încruntată. Sala a devenit tăcută, privind confruntarea.

Lui Godfrey nu-i venea să creadă că ea îl căutase aici, din toate locurile. Vorbiseră tot drumul în timpul marșului de la Curtea Regelui la Silesia. Simțise o legătură cu ea de prima dată când se întâlniseră, și în timpul marșului conexiunea lor se adâncise. Îi promisese că avea să se schimbe, că va renunța la băutură și va lua armele împreună cu frații săi.

Și totuși, iată-l aici. Fața i s-a înroșit pe când a simțit o rușine și mai mare.

„Aduci rușine familiei tale", a adăugat cu asprime. „De asta te-am salvat? Ca să te poți ascunde aici, în cea mai neagră oră a noastră, și să-ți bei viața? Să râzi cu amicii tăi? Asta e important pentru tine acum, în timp ce frații tăi sunt acolo, pregătindu-se să lupte pentru viețile noastre?”

Godfrey a privit în jos, rușinat. Nu avea niciun răspuns. Și el se gândise la exact același lucru.

"Îmi pare rău", a spus el. „Ai dreptate. Nu merit să fiu acolo cu el. Nu am meritat-o niciodată. Îmi pare rău. Nu am vrut să te dezamăgesc."

„Atunci să-mi răspunzi la asta," a insistat ea, cu ochii aruncând fulgere, "din ce motiv ți-am salvat viața, dacă tu nici măcar nu pui mâna pe arme ca să o aperi?"

Illepra s-a întors, furioasă, examinând toate fețele din bar.

„Vorbesc cu voi toţi", a spus ea, ridicând vocea. „Voi toţi vă ascundeți aici, în timp ce concetăţenii voștri se pregătesc. Niciunul dintre voi nu e dispus să se ducă acolo și să ridice armele pentru a-și salva viața. Să lăsăm viața voastră - dar viețile celorlalți? Oamenii voștri au nevoie de voi. Toți sunteți

chiar așa de egoiști? Pentru asta luptă ei? Să-i salveze pe cei de teapa voastră?"

Toți clienții s-au uitat la ea, tăcuți.

„Fie că luptăm sau nu, domniță," a țipat un client, "asta nu face nicio diferenţă. Doar un milion de oameni nu vor fi opriți de câteva mii."

S-a auzit un mormăit de aprobare în întreaga cameră.

„Nu, poate că nu se poate," a căzut de acord Illepra. „Dar asta nu înseamnă că noi nu încercăm. Într-o zi, vom muri cu toții. Nu e vorba de cine trăiește și cine moare. Este vorba de *cum* trăim. Şi *cum* murim."

S-a întors și s-a uitat la Godfrey.

„Am crezut că ești diferit", a spus încet. „Am crezut că ai potenţialul de a fi ceva mai măreț. Dar acum văd că m-am înșelat. Ești doar un alt bețiv. Cum spune întreg Regatul că ești."

„Nu e nimic în neregulă cu asta, domniță!" a strigat Akorth în apărarea lui, ridicându-și halba. „Poţi muri aici sau poţi muri acolo. Dar cel puţin prietenul meu va muri fericit!"

Mulțimea a izbucnit în strigăte de aprobare, ridicându-și halbele.

Illepra s-a înroșit, s-a întors și a ieșit val-vârtej din tavernă.

Cum clienții își vedeau încet din nou de treburile lor, Godfrey a văzut-o plecând, arzând în interior. Fulton a întins mâna și l-a bătut pe spate.

„Așa sunt femeile", a spus consolator. „Nu ştiu ce este important. Faci un lucru bun — ia încă una!” a spus el, împingând încă o halbă spre el.

Cum Godfrey s-a uitat în jos la halbă, ceva s-a ridicat în el. Era o senzație nouă, ceva ce nu mai simțise înainte. Era un sentiment de mândrie. Un sentiment a ceva mai mare ca el. Pentru prima dată în viața lui, nu s-a gândit doar la el. Nu s-a gândit la următoarea băutură.

În loc de asta, s-a gândit la Inel. La silesieni. La a-i pune pe alții pe primul loc.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult frica lui începea să se destrame. Cu cât se gândea mai mult la a-i ajuta pe alții, cu atât îi era mai puțin frică pentru el însuși.

Lui Godfrey îi ajunsese. Brusc a aruncat halba, a sărit de la masă și s-a grăbit prin mulțime, spre ușă.

„Unde te duci?" a strigat Akorth după el.

Godfrey s-a întors și s-a uitat o ultimă oară la prietenii săi, înainte să iasă pe ușă.

„O să-mi pună armura, o să-mi iau armele şi o să-mi ajut sora!" a anunţat grav.

Prietenii lui au râs.

„N-ai purtat arme niciodată!" a țipat Fulton.

Godfrey s-a uitat înapoi, înroșindu-se, hotărât.

„Nu, nu am făcut-o," a recunoscut el. „Dar o să să învăţ. Sau o să mor încercând!"

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Gwendolyn stătea pe cel mai înalt parapet din Silesia, cu generalii săi alături, privind orizontul. Tocmai terminaseră un tur al tuturor cercurilor interioare și exterioare de apărare și, unul câte unul, Srog, Kendrick, Brom, Kolk și toți generalii discutaseră cu Gwendolyn cum să-l fortifice cât mai bine pe fiecare, la ce să se aștepte atunci când avea să sosească armata, cum să se apere de atacuri pe multiple fronturi și cât de mult va dura până când apărarea lor se va prăbuși. Vorbiseră despre alimente, provizii și apă, vorbiseră despre planuri alternative, despre retragerea în orașul inferior. Acoperiseră aproape totul, și erau cu toții aproape epuizați.

Ceea ce nu spusese niciuul era ce vor face în cazul unei înfrângeri. Era ceva nerostit între ei faptul că predarea nu era o opțiune, dar niciunii nu discutaseră inevitabilul: ce să facă dacă toți oamenii lor erau uciși. Era ceva nerostit între ei că vor lupta până la moarte. În unele feluri, simțeau că se pregăteau pentru ce avea să fie o sinucidere în masă.

Trecuseră ore și, cu toți oamenii pe poziții, cu toate planurile gândite în detaliu, nu mai era nimic de discutat. Acum stăteau cu toții acolo, confortabili unul cu altul în tăcere, privind orizontul, norii negri de furtună care se formau, așteptând inevitabilul. Cum Gwen privea în zare, totul părea așa de pașnic, așa de calm părea că oamenii lui Andronicus nu vor veni niciodată.

Și totuși ea știa că vor veni. Toată ziua veniseră rapoarte de la curieri din întregul Inel, aducând vești noi despre invazie. Sosise chiar și un raport că fusese atacată Curtea Regelui - și acela fusese raportul care duruse cel mai mult. A încercat să-și șteargă imaginea din minte.

Acum, mai mult ca niciodată, Gwen își dorea ca Thor să fi fost acolo. Cuvintele profetice ale lui Argon îi răsunau în minte, și nu înțelegea ce însemnau. Știa că va trebui să moară puțin pentru a plăti pentru că-i salvase viața lui Thor. Oare asta însemna că va muri cu adevărat? Aici, în acest loc? A închis ochii și s-a gândit la copilul din pântecul ei, și a încercat să nu se gândească la moarte. Nu pentru că îi era frică de propria

moarte. Ci pentru că se temea pentru viața copilului său; și se temea de o viață fără Thor.

S-a auzit agitație, iar Gwendolin s-a întors și a privit peste umerii bărbaților, văzând un mic grup de soldați care venea spre ei - și ochii i s-au mărit de surpriză când a văzut pe cine însoțeau. Acolo, mergând spre ea, era o femeie pe care nu credea că avea să o mai vadă vreodată; sora ei.

Luanda mergea mână în mână cu noul ei soț, Bronson, căruia, s-a întristat Gwen să vadă, îi lipsea o mână. Amândoi erau zdrențuiți, învinși, și mai mult decât epuizați; arătau ca și cum ar fi călărit toată noaptea.

Gwen nu putea înțelege ce căutau aici. Era ușurată să-i vadă, dar și confuză. Bronson nu era un McCloud, și nu ar fi trebuit să fie de partea McCloud a Inelului? Și Luanda cu el?

Gwen era așa de ușurată să-și vadă sora vie și sănătoasă, că primul său impuls a fost să pășească în față și să o îmbrățișeze. Dar, crescând, relația lor fusese mereu distantă, formală; fusese din cauza Luandei - care preluase asta de la mama lor. Gwen încercase o dată prea mult să se apropie de ea și, după destule respingeri, își învățase lecția. Deci Gwen a stat pur și simplu acolo, uitându-se la sora ei mai mare, și a dat grav din cap.

„Sora mea", spus Luanda, iar Bronson și-a plecat capul.

Gwendolyn a încuviinţat înapoi.

„Frate," a adăugat Luanda, întorcându-se și salutându-l pe Kendrick, care a încuviinţat înapoi, tăcut, probabil la fel de confuz pe cât era și Gwendolyn. El părea să se încordeze văzându-l pe McCloud alături, la fel cum au făcut și ceilalți soldați.

„Ce faceți aici?" a întrebat Gwendolyn.

„Am făcut o greşeală gravă," a spus Luanda, "în a merge în partea McCloud a Inelului. Nu o greșeală în a mă căsători cu Bronson, pe care îl iubesc din suflet și care nu este deloc la fel cu ceilalți. Ceilalți din clanul McCloud sunt oameni brutali, sălbatici. Tatăl său încercat să mă omoare, atât pe mine cât şi pe fiul său."

S-a auzit un icnet surprins dintre oamenii lui Gwen. Ea l-a studiat pe Bronson și a văzut mâna tăiată și cicatricile; își putea da seama că trecuse prin iad, și totuși stătea acolo mândru. Era ceva despre el care îi plăcea; nu părea să semene deloc cu tatăl

său, care era o adevărată brută, din câte își amintea Gwendolyn cu dezgust.

„Cei din clanul McCloud nu se schimbă," a intervenit Kendrick. "Sunt cine sunt. Întotdeauna au fost."

„Sunteți norocoși că ați scăpat în viață", a adăugat Brom.

„Am venit să vă cerem ajutorul," a spus Luanda, uitându-se de la Kendrick la Srog la Brom - la oricine în afară de Gwendolyn. „Vă rugăm să ne primiți. Ni s-a spus că jumătate din Curtea Regelui a fugit aici. Vrem să părăsim jumătatea McCloud a Inelului. Vrem să fim cu clanul MacGil."

“Să *luptăm* alături de clanul MacGil„ a adăugat Bronson cu mândrie. „Vă voi jura credință. Voi lupta pentru voi până la moarte. Mai ales împotriva tatălui meu şi a oamenilor săi."

Gwendolyn și ceilalți au schimbat o privire, și putea vedea ezitarea din ochii lor.

"Și cum știm că putem avea încredere în tine?" a întrebat Brom, pășind în față și privindu-l rece, de sus, pe McCloud. „Tatăl tău mi-a omorât mai mulți oameni decât pot număra. Și într-un mod foarte brutal și laș. Cum știm că fiul nu este ca tatăl? Cum știm că totul nu este o capcană, că vii doar să aștepți să ne trădezi?”

Bronson și-a ridicat lent brațul, arătând ciotul unde fusese odată mâna sa.

„Aceasta este lucrarea tatălui meu", a spus sumbru. „Ce a fost odata intre noi nu mai există. Aș fi bucuros să fiu primul care-l ucide în luptă."

Brom l-a studiat atent, ca și cum i-ar fi luat măsura, și în cele din urmă a părut să-l creadă.

Și Gwendolyn îl credea. Părea să fie un bărbat cinstit și sincer.

„Tu ești parte din familie," i-a spus Gwen Luandei, rupând tăcerea. S-a întors spre Bronson. „Şi asta înseamnă că și tu ești parte din familie acum. Dacă ea te iubește, este suficient pentru mine. Vă acceptăm cu braţele deschise."

Bronson a dat din cap, ochii umplându-i-se de recunoștință.

„Andronicus va ataca în curând şi vom fi asediați,” l-a avertizat Gwendolyn. „Vom avea nevoie fiecare mână care poate lupta."

„Sunt onorat să lupt pentru cauza ta, doamna mea," a spus Bronson.

Luanda a privit-o uimită pe Gwendolyn.

„Cine conduce aici?" a întrebat Luanda, uitându-se la fețele lor. „Cu Gareth la Curtea Regelui, presupun că ai rămas tu, Kendrick? Sau tu, Srog?"

Toți ceilalți au schimbat priviri nesigure; Gwen și-a dat seama că nimeni nu-i spusese încă Luandei.

„Sora noastră este acum conducătoarea de Regatului de Apus al Inelului", a răspuns Kendrick.

"*Gwendolyn*?" a spus disprețuitor Luanda, nevenindu-i să creadă. A privit-o pe Gwen în sus și în jos, șocată. „ *Tu* ? Domnitoarea?"

„A fost ultima dorință a tatălui nostru" a spus ferm Kendrick.

„Dar... dar..." a început Luanda, ameţită. „Esti o femeie. Și, pe lângă asta, sora mea *mai mică*. Dacă e să conducă una dintre noi, de ce nu aș fi eu aceea?"

Gwen a simțit vechea izbucnire de furie din copilărie față de Luanda revenindu-i în suflet. Întreaga sa viață, de când își putea aduce aminte, sora ei fusese geloasă de moarte pe ea. În mod clar, nimic nu se schimbase.

"*Doamna mea*„ a intervenit Steffen.

Luanda s-a uitat în jos la Steffen, surprinsă și condescendentă.

„Scuză-mă?", a spus ea.

Steffen a pășit în față, încruntat.

„Vă veți adresa lui Gwendolyn, care este acum Regina noastră, cu *Doamna mea* ,'" a spus el, defensiv.

Luanda l-a privit surprinsă, de sus, apoi s-a uitat la fețele încordate ale celorlalți și și-a dat seama că era serios. S-a uitat consternată la Gwen.

„Nu vă așteptați în mod serios să mă supun surorii mele mai mici?" a întrebat Luanda, întorcându-se spre Kendrick.

„I te *vei supune*, „ a spus Kendrick întunecat, "dacă vrei să rămâi aici. Sau, dacă dorești, poți părăsi porțile Silesiei, și să fii la mila dușmanilor, Vei respecta ultima dorință a tatălui nostru, la fel ca noi ceilalți."

Bronson a întins mâna și a pus-o pe mâna Luandei.

„Luanda," a spus încet, "sora ta a fost mai mult decât bună și generoasă acceptându-ne aici. Nu văd niciun motiv pentru care nu ar trebui să ne supunem ei."

Dar ochii Luandei au fulgerat cu sfidare și ambiție, cum o făcuseră întotdeauna.

„Tata a luat întotdeauna decizii proaste” a clocotit ea. „Așa am intrat în această situație. Chiar crezi că tu, dintre toți oamenii, ești în stare să domnești?" a întrebat-o ea pe Gwendolyn. „Nu ți-e ruşine chiar și să încerci? Nu te vei simți enorm de vinovată dacă eșuezi, dacă îi duci pe toți acești oameni la moarte?"

„Noi toți ne îndreptăm oricum spre moarte, Luanda,” a spus Gwendolyn cu calm. „Întrebarea nu este dacă murim. Este cum trăim. Și da, ca să-ți răspund la întrebare, sunt în stare să-i conduc pe acești oameni,” a spus ea, o nouă forță ridicându-i-se în interior, simțindu-se cu adevărat capabilă de asta pentru prima dată, acum că trebuia să se apere. „Nu trebuie să mă explic în fața ta. După cum a spus Kendrick, dacă nu-ți convine, porțile sunt deschise și poți pleca.”

Luanda s-a înroșit, s-a întors și a plecat val-vârtej.

Bronson a stat acolo, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul, în mod clar jenat.

"Îmi pare rău pentru ea", a spus el. „Sunt sigur că nu asta vroia să spună. Am trecut printr-un calvar."

„Ea *a vrut* să spună asta, "a spus Gwendolyn. „Întotdeauna a crezut-o. Asta e cine este ea."

Bronson și-a plecat capul.

„Eu, unul, vă sunt profund recunoscător pentru că ne-ați primit aici. Voi vorbi cu ea. O să-și revină."

Bronson a făcut rapid o plecăciune și s-a grăbit după soția sa.

Brusc, s-a auzit gălăgie de jos și Gwen a privit peste parapet și a văzut o femeie venind în fugă spre porți, isterică. Doi soldați au încercat să o rețină, iar ea a țipat, dând sălbatic din mâini, încercând să se împingă pe lângă ei.

„Lăsați-mă să trec!" a strigat. „Trebuie să mă lăsați să trec! Trebuie să o văd pe Regină!"

„Lăsați-o să treacă,” a strigat Gwendolyn în jos.

Soldații s-au întors și s-au uitat la ea, apoi i-au dat drumul femeii.

Imediat ce au făcut-o, ea a alergat pe poartă și in sus pe scara de piatră în spirală, direct spre Gwendolyn, făcându-și loc prin grupul de soldați, plângând. S-a oprit în fața ei, a îngenuncheat și și-a plecat capul. Femeia plângea și tremura, și

lui Gwendolyn i s-a rupt inima; a întins mâna și a ajutat-o cu blândețe să se ridice în picioare.

„Nu trebuie să îngenunchezi înaintea mea," a spus Gwen cu compasiune.

„Doamna mea," a reușit să spună femeia, printre suspine. „Trebuie să mă ajuți! Trebuie! Te rog!"

„Ce probleme ai?" a întrebat Gwen.

„Satul meu - a fost evacuat. Ei au spus că vine Imperiul. Toată lumea a fugit. Dar fetele mele sunt încă acolo, în Casa pentru bolnavi. Ele nu pot să meargă. Nu am putut să le car cu mine - și ceilalți au plecat prea repede. Nu am pe nimeni să mă ajute. Te rog! Sunt copilașii mei!"

Inima lui Gwen s-a frânt, aproape incapabilă să înțeleagă suferința acestei femei.

„Primim rapoarte similare din întreg Inelul, privind sate care sunt atacate", a spus Srog.

„Îmi pare rău", i-a spus Gwendolyn. "Și ce-ai vrea să facem?"

„Te rog, trimite-ți oamenii, înainte de a fi prea târziu. Adu-mi fiicele, adu-le aici. Nu mi le pot imagina murind singure de mâna acestor sălbatici. Este prea crud."

„S-ar putea să murim cu toții și aici" a spus Kolk.

„Dacă tot e să moară, cel puţin să moară aici, cu mine," a spus femeia. „Nu le lăsa să moară singure acolo. *Te rog*. Ești femeie - tu înțelegi. Trebuie să mă ajuți!"

Femeia a întins mâna și a apucat tare mâna lui Gwendolyn, iar Steffen a venit în față și i-a dat-o la o parte.

„Nu pune mâna pe Regina noastră," a mustrat-o Steffen, stând între ele.

„Este în regulă," a spus Gwendolyn.

Ea a întins mâna și a mângâiat părul femeii.

„Această femeie a fost înnebunită de durere," a continuat Gwen. „Înțeleg prea bine ce înseamnă jalea."

Gwen s-a gândit la tatăl ei, și s-a străduit să nu lase lacrimile să cadă.

„Îți înțeleg durerea pentru fiicele tale", a spus Gwen. „Chiar o înțeleg. Dar trebuie să înțelegi că primim rapoarte despre sate jefuite, oameni uciși, din toate colțurile Inelului, și nu ne putem lipsi de soldați ca să-i trimitem după fiecare persoană. De asemena suntem la ultima etapă în a ne proteja porțile și a închide orașul, pentru binele tuturor silesienilor, a ce a mai

rămas din Curtea regelui și a miilor de vieți de aici. Avem nevoie de fiecare braț disponibil. Și, cel mai important, dacă trimitem oameni după fetele tale acum, ei nu se vor mai întoarce vii. Imperiul este prea aproape în acest moment. Oamenii noștri vor muri, și fetele tale vor muri cu ei."

Gwendolyn a oftat. Ura să trebuiască să ia astfel de decizii, dar simțea că are o obligație să aibă grijă de binele poporului său.

"Îmi pare foarte rău", a concluzionat ea. "Regret mult pentru fetele tale. Chiar regret. Dar suntem în război. Și trebuie luate decizii dureroase."

"NU", a urlat femeia, izbucnind în bocete. S-a aruncat cu fața în jos la pământ, plângând și văicărindu-se. "Nu-mi poți lăsa fetele să moară!"

Gwendolyn a privit în zare, spre orizont, dorind să n-o fi întâlnit niciodată pe această femeie. Începea să descopere ce însemna a fi domnitor; nu-i plăcea sentimentul.

"Mă voi duce după ele," a venit o voce.

Gwen s-a întors și l-a văzut pe Kendrick pășind înainte, cu mâna pe mânerul sabiei, stând nobil, mândru și netemător.

Gwendolyn s-a uitat la fratele ei, mișcată și inspirată.

"Înțelegi că, dacă pleci, nu putem să redeschidem porțile pentru tine," a spus ea blând. "Vei muri acolo afară."

El a aprobat grav.

"Ce mod mai bun de a muri decât într-o astfel de misiune?" a replicat el.

Gwendolyn a inspirat adânc, uimită de cavalerismul lui, de curajul lui. Își iubea fratele mai mult ca niciodată în acest moment; și totuși simțea o tristețe profundă la gândul că avea să plece în această misiune.

Toți ceilalți soldați stăteau încruntați, niciunul capabil să-l înfrunte.

"O să mă alătur ție", a spus Atme, pășind înainte lângă Kendrick.

Kendrick a dat din cap către prietenul său.

"Mulțumesc! Mulțumesc!", a strigat femeia, ridicându-se în genunchi și sărutându-le mâinile.

Gwendolyn a oftat.

"Kendrick, ție nu-ți pot spune nu. Tu conduci prin exemplu, cum ai făcut-o întotdeauna. Aduci o mare onoare numelui tatălui

nostru prin a accepta această misiune. Ai binecuvântarea mea. Du-te și salvează-le pe aceste fete. Voi menține aceste porți deschise pentru tine cât de mult pot - până în ultima clipă, când atacă Andronicus."

"Doamna mea, admir curajul lui Kendrick, și nu mă opun misiunii sale", a spus Srog, grav. "Dar trebuie să vă avertizez că e nevoie de timp pentru a ne sigila porțile. Nu va fi ușor de făcut din scurt. Trebuie să înțelegeți că puneți în pericol întregul oraș prin a fi de acord cu această misiune, și pentru a menține deschise porțile atât cât o veți face."

Gwen s-a întors și a privit spre orizont. Undeva acolo erau fiicele acestei femei, bolnave, singure. Nu putea suporta acest gând.

"Îți mulțumesc pentru sfat, domnul meu", i-a spus blând lui Srog. "Chiar înțeleg consecințele. Nu ne voi pune oamenii în primejdie. Porțile vor fi închise când va fi nevoie."

S-a întors spre Kendrick.

"Du-te. Găsește-le pe aceste fete și întoarce-te repede. Nu vreau să închid aceste porți cu tine în afara lor."

Kendrick a dat sumbru din cap, apoi s-a întors și s-a grăbit să coboare de pe parapet, cu Atme lângă el.

Ceilalți oameni s-au dispersat, iar Gwen s-a întors și a mers de una singură spre o întăritură de piatră de la capătul îndepărtat al parapetului, ca să poată fi singură să proceseze toate acestea - și ca să poată avea un punct din care să-i vadă mai bine pe Kendrick și pe Atme plecând. A stat la marginea extremă a fortificațiilor, privindu-i îndepărtându-se călare la orizont, ridicând un nor enorm de praf.

Cum stătea acolo, simțindu-se mai singură ca niciodată, îi era foarte dor de Thor. Simțea din ce în ce mai mult că se confruntau cu o bătălie pe care nu o puteau câștiga și, în interior, simțea că singura lor speranță era ca Thor să se întoarcă cu Sabia Destinului, ridicând din nou Scutul. Dacă avea să moară, vroia să moară cu Thor alături.

Și-a închis ochii și s-a rugat lui Dumnezeu cu tot sufletul ca Thor să se întoarcă la ea.

Te rog, Doamne. Știu că ți-am cerut deja prea mult. Dar mai cer un singur lucru: adu-l pe Thor înapoi la mine.

"Dumnezeu are un mod misterios de a răspunde."

Gwenolyn nu a trebuit să se întoarcă pentru a recunoaște vocea.

S-a întors și l-a văzut pe Argon, stând acolo. Stătea la câțiva pași în spatele ei, privind la orizont, urmărindu-l pe Kendrick plecând, cu ochii strălucind.

Inima ei s-a ușurat văzându-l.

"N-am crezut că te voi mai vedea vreodată", a spus ea.

"De ce? Deoarece ești într-un loc nou? Barierele fizice nu înseamnă nimic pentru mine."

"Deci atunci vei fi aici cu noi? În timpul asediului?", a întrebat ea, plină de speranță.

"Sunt întotdeauna aici cu tine. Uneori nu întotdeauna fizic."

Gwen ardea să primească răspunsuri.

"Spune-mi,", a spus ea, "Te implor. Thor e în siguranță?"

"Este acum."

"*Va fi* în siguranță?" a presat ea.

"Asta este mereu întrebarea, nu-i așa?" a întrebat el, întorcându-se spre ea și surâzând misterios. "Destinul lui e începețoșat. Este stabilit - și totuși poate fi schimbat. Cum este cu noi toți."

"Va trăi?", a întrebat ea. "Îl voi mai vedea vreodată?"

S-a oțelit pentru răspuns, sperând și rugându-se să fie da.

"Dacă nu în această lume", a spus Argon lent, „atunci în următoarea."

Gwendolyn și-a simțit inima sfărâmându-se.

"Dar nu e drept!", a protestat ea. "Trebuie să-l văd din nou!"

"El și-a ales destinul", a spus Argon. "Tu ți l-ai ales pe al tău. Uneori destinele nu se pot împleti."

"Și cum e cu Imperiul?" a întrebat Gwen. "Vor ataca acest loc?"

"Da," a spus el dur.

"Vom fi victorioși?"

"Victoria e ceva relativ," a răspuns el. "Sunt o mulțime de tipuri de victorie. Zidurile roșii ale Silesiei au rezistat o mie de ani. Dar chiar și aceste ziduri trebuie să cadă."

A simțit o presimțire întunecată.

"Asta înseamnă că orașul va cădea?"

Trebuia să știe. Dar el nu a vrut să răspundă, privind în zare.

"Dar cu siguranță trebuie să existe un mod de a-i opri!" a spus ea.

"Te concentrezi prea mult pe acum și aici", a spus Argon. "Dar sunt și alte secole. Secole dinaintea ta - și secole care vor veni. Noi suntem doar o spiță în roata timpului. Oameni vor muri - și oameni se vor naște. Locuri se vor prăbuși, și altele vor fi construite. Nimic nu durează pentru totdeauna. Nici măcar distrugerea."

Gwendolyn a stat acolo, gândindu-se la tot ce-i spusese. S-a întrebat dacă asta însemna că exista speranță.

"Mă simt nepotrivită", a spus Gwendolyn. "Ca și cum cumva toate astea sunt vina mea. Ca și cum toți acești oameni ar beneficia de pe urma unui conducător mai măreț decât mine."

El s-a întors și s-a uitat la ea, ochii lui arzând-o.

„Inelul n-a avut niciodată un conducător mai măreț ca tine", a spus el. "Și s-ar putea nici să nu aibă vreodată".

Inima ei a crescut și a simțit multă încurajare în cuvintele lui. Pentru prima dată, s-a simțit legitimată.

"Spune-mi,, a spus ea, disperată să știe. "Cum se vor termina toate astea?"

Încet, Argon a clătinat din cap.

"Uneori, înainte de cea mai puternică lumină, vine cel mai profund întuneric."

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Krohn a scheunat și i-a lins fața lui Thor până când, în cele din urmă, Thor a deschis ochii. A descoperit că zăcea cu fața în jos pe nisip; avea nisip be buze, pe limbă, în ochi.

Thor a clipit de câteva ori, apoi s-a ridicat lent, ștergându-se de nisip și sărutându-l pe Krohn și mângâindu-l pe cap. S-a uitat în jur, încercând să se orienteze, să-și dea seama unde era.

Sub lumina liniștită a primului soare, Thor și-a văzut toți prietenii împrăștiați pe plajă, zăcând pe spate pe nisip în jurul lui. Din fericire, toți păreau să fie în viață - și, după ce i-a numărat repede, a văzut că erau toți acolo. Toți, plus unu: o fată, cu păr lung și încâlcit, răspândit pe nisip.

Thor a încercat să-și amintească. Brusc, și-a dat seama: sclava, cea pe care o salvase Elden. S-a ridicat, privind printre pleoapele mijite, întinzându-și mușchii dureroși, încercând să-și amintească exact ce se întâmplase.

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că luase foc și sărise în apa rece ca gheața a cataractelor. Din fericire fusese la doar câțiva pași de apă atunci când luase foc, și totul se întâmplase așa de repede, aterizase în apă înainte ca flăcările să-l poată arde. Și-a verificat pielea și, deși avea vânătăi și dureri, mușchii săi protestând, nu era ars. A oftat de ușurare.

Thor și-a amintit călătoria terifiantă în josul râului, ei toți dați de-a berbeleacul în cataracte, apoi în jos duși de curent. Și-a amintit că aruncase o privire înapoi, o dată, chiar înainte de o coliziune cu un buștean, și că văzuse grupul de soldați imperiali, deja departe în sus râului, toți consumați de o flacără gigantică.

Thor a dus mâna și a simțit pe cap un cucui serios, care durea la atingere, și și-a dat seama că trebuie să-și fi pierdut cunoștința pe drum. Cu toții ajunseseră cumva la mal și trebuie să fi petrecut noaptea aici. Era o plajă îngustă, albă, netedă, lângă un râu tumultuos. Sunetul apei era constant, iar Thor s-a ridicat și s-a întors și a privit în toate direcțiile, vrând să știe ce altceva mai era acolo.

De cealaltă parte a plajei era un pâlc de copaci, și după el râul se bifurca, împărțindu-se într-un curent calm, pașnic. Pâlcul

de copaci ducea la o pădure adâncă și întinsă, cu o potecă șerpuită intrând în ea. Păreau să fi ajuns la un fel de intersecție.

"Și noi care credeam că o să dormi toată ziua", a venit o voce pe care Thor o recunoștea vag.

Thor s-a întors, și Krohn la fel alături de el, și nu-i venea să creadă pe cine a văzut stând acolo, în spatele lui. Trei bărbați, membri ai Legiunii, îmbrăcați în armură nouă și strălucitoare, purtând arme noi, și uitându-se la el cu o privire pe care o cunoscuse toată viața.

Erau cei trei bărbați despre care fusese crescut să creadă că erau cei trei frați ai săi: Drake, Dross și Durs.

Thor rămăsese fără cuvinte.

Nu-și putea imagina ce făceau aici și, cum își freca ochii, se întreba dacă visează cumva. Dar erau încă aici, și și-a dat seama că era adevărat.

Thor s-a ridicat în picioare, cu ochii mari de uimire, încercând să înțeleagă totul.

"Ce faceți voi aici", a întrebat el. "Cum ați ajuns aici?"

Peste tot în jurul lui Thor, frații săi de Legiune au început să se trezească, și la fel și sclava, ridicându-se încet în picioare, scuturându-se de nisip și adunându-se în jurul lui Thor. Toți s-au uitat la Drake, Dross și Durs cu priviri la fel de uimite.

"Am venit să vă ajutăm", a spus Drake. "Am fost trimiși de Kolk, la scurt timp după ce ați plecat. V-am luat urma. După ce ați plecat ei s-au simțit prost din cauză că voi șase ați plecat singuri. Doreau să vă trimită întăriri."

"Au primit, de asemenea, informații noi," a spus Dross, pășind înainte cu un pergament în mână, "de la un hoț pe care l-au prins în legătură cu furtul Sabiei. El a mărturisit unde era dusă în Imperiu. Ne-a desenat o hartă."

Dross a derulat pergamentul în fața lor, și toți sau adunat și l-au examinat.

"Știm unde se duc", a spus Durs. "Am venit să vă conducem acolo. Și să vă ajutăm să vă întoarceți în viață."

"Și de ce nu v-ați oferit voluntari mai devreme?" a replicat Reece, defensiv.

"Veniți acum", a adăugat Elden, atent. "Doar când vi s-a ordonat să o faceți."

"Ne descurcam foarte bine și fără ajutorul vostru", a spus O Connor.

"Chiar o făceați?" a întrebat Drake, privindu-i disprețuitor în sus și în jos. "Mie mi se pare că v-ați pierdut, toți aruncați pe mal și plini de vânătăi după luptă."

"Ați reușit să adunați și bagaje pe drum", a adăugat Dross, privind disprețuitor spre sclavă.

Thor, deși atent, aprecia că erau aici și vroia să lințească cearta.

"Cum ne-ați găsit?" a întrebat Thor.

"Un vânător bun și o mulțime din Aurul Regelui", a răspuns Dross. "Am reușit să vă luăm urma. Una cu destule probleme. Uimitor că ați scăpat din Orașul Sclavilor cum ați făcut-o. Noi l-am ocolit, dar, din fericire, cataractele duc într-o singură direcție, așa că a trebuit doar să le urmăm ca să vă găsim. Greu de ratat: voi șapte lungiți pe nisip ca niște bețivi. N-aș putea zice că sunteți greu de observat."

Cei trei frați au râs disprețuitor.

"Ce mod de a vă face tabără", a adăugat Durs.

Thor s-a înroșit și și-a văzut frații de Legiune clocotind.

"După cum au spus și ei", a spus Thor, asumându-și autoritatea. „Nu avem nevoie de insultele voastre. Sau de ajutorul vostru. Am ajuns până aici de unii singuri - și fără o hartă, fără un cercetaș, și fără Aurul Regelui."

Cei trei frați s-au uitat la el un pic surprinși, iar Thor a fost impresionat de autoritatea propriei voci. Toată viața sa fusese intimidat de cei trei, și nu avea să se lase agresat de ei acum, să-i lase să preia controlul misiunii. Le cunoștea felul de a fi - și nu era blând. Orice ajutor ofereau, era sigur că o făceau doar pentru că li se ordonase, sau doar pentru câștigul personal la întoarcere. Știa că, în profunzime, lor nu le păsa cu adevărat de el.

Se aștepta ca fețele lor să se încrunte, să se certe cu el, cum o făceau mereu, să încerce să-l umilească. Dar, spre suprinderea lui, fața lui Drake s-a înmuiat și el a pășit înainte și și-a coborât vocea.

"Thor, înțelegem că ești supărat pe noi. De fapt, e normal. Nu am fost buni cu tine ca frați. Pentru asta, ne cerem scuze. Nu am venit aici să te umilim sau să-ți subminăm autoritatea. Ne dăm seama că tu comanzi msiunea. Vrem sincer să te ajutăm. Te rog. Soarta Inelului este în balanță, iar harta pe care o avem este neprețuită."

Thor a fost luat pe nepregătite de tonul blând al lui Drake, de faptul că-i respecta autoritatea. Nu-l văzuse niciodată așa. Era ireal, ca și cum nu se uita la aceiași trei oameni.

S-a gândit la ce spusese Drake, și avea sens. Soarta Inelului era cea mai importantă, oricare ar fi fost diferendele personale dintre ei. Și, în ciuda trecutului, Thor era mereu dispus să dea altora o altă șansă - mai ales dacă păreau sinceri.

Lent, a dat din cap spre ei.

"În acest caz," a spus el, "vom fi fericiți să vă avem cu noi."

Cei trei au aprobat din cap, mulțumiți. Thor a privit dincolo de ei, la locul unde râul se despărțea în două, și le-a văzut barca ancorată la țărm; arăta ca o canoe lungă, destul de mare pentru probabil o duzină de oameni.

"Pentru a ajunge la destinația hoților", a spus Dross, privind în jos la hartă, "trebuie să ajungem din nou pe râu și să ne îndreptăm spre miazăzi. Ne va duce direct la un lac mare, și apoi la alte canale. Este cel mai direct mod de a-i găsi, de a le ieși în față și a economisi timp. Dacă ești de acord, haide să plecăm imediat - nu mai avem vreme de pierdut."

Toți au început să se întoarcă și să se îndrepte spre barcă - când sclava a pășit înainte.

"Vă înșelați!," a strigat ea.

Toți s-au oprit și s-au întors și s-au uitat la ea.

"Hoții nu ar fi mers într-acolo," a spus. "Nu-mi pasă ce spun hărțile voastre. Îmi cunosc țara natală mai bine ca voi. Vedeți acea pădure?", a întrebat, întorcându-se și arătând spre pâlcul de copaci. "Acolo s-au dus".

„Și tu cum știi asta?" a intrebat-o Drake.

"Deoarece acel râu duce la moarte", a spus ea. "Nu e o cale pe care ar alege-o. Pentru a trece pe celălalt tărâm, nu există altă cale sigură decât prin această pădure. Este granița pustietății."

Thor s-a uitat la copaci, apoi înapoi la cataracte, întrebându-se.

"Și cine e femeia asta care știe totul?" a pufnit Durs.

Elden a pășit înainte și și-a pus un braț în jurul umerilor ei.

"Este o sclavă pe care am eliberat-o din Orașul Sclavilor," a spus Elden, "și am încredere în ea. Ne-a scăpat de acolo."

"Nici măcar nu o cunoști", a spus Drake.

"O cunosc destul,", a spus Elden.

"Și atunci cum o cheamă?" a întrebat Dross.

Elden s-a înroșit, iar cei trei frați au râs de el.

"În aceste locuri ne este interzis să avem un nume," a spus ea. "Dar mi-am luat un nume secret. Este Indra."

„Ei bine, Indra, nu suntem interesați de poveștile tale tribale. Suntem bărbați, și nu ne e frică de râu. Mergem unde ne conduc hoții - și vom merge pe acest râu unde ne duce," a spus Drake ferm. "Dacă ți-e frică de apă, poți să rămâi pe uscat. Asta este o misiune a Legiunii; nu-ți cere nimeni să te alături nouă."

Toți trei frații s-au întors și s-au îndreptat spre barcă și, cum ceilalți s-au uitat la Thor, el stătea acolo, indecis. Logica îi spunea să se ducă la barcă; și totuși ceva din el ezita.

În final s-a dus lângă Indra.

"Vino cu noi la barcă," a spus el. „Dacă nu găsim ce trebuie, putem întotdeauna să ne întoarcem și să urmăm urma ta."

Ea a clătinat lent din cap.

"Acel râu duce la întunecime și moarte," a spus ea, scuturându-se de brațul lui Elden și repezindu-se spre barcă. Cu toate astea, li s-a alăturat celorlalți când au urcat în barcă. Înainte să o facă, s-a uitat mânioasă la Thor.

"Doar fii pregătit", a spus ea, când Thor și ceilalți au urcat. „Te urci pe o barcă ce merge în iad."

*

Au vâslit cu toții pe apele liniștite ale enormului lac, iar Thor se întreba dacă asta se va termina vreodată. Vâsleau de ore întregi și se stabiliseră în cele din urmă într-o tăcere confortabilă, vâslind la unison pe acest lac ce părea să se întindă la nesfârșit. Părea un ocean, cu niciun țărm vizibil, și totuși apele sale erau complet imobile, fără nici măcar o briză.

Thor încă încerca să proceseze faptul că-și văzuse din nou cei trei "frați", noua lor bunătate față de el și ce putea însemna asta pentru misiunea lor. Dacă harta lor era precisă și nu visul unui hoț disperat, atunci prezența lor putea fi un dar al zeilor, exact ce aveau nevoie ca să găsească Sabia și să o aducă înapoi. Dar vocea sclavei îi răsuna în cap și nu se putea abține să nu se întrebe, cu fiecare mișcare a vâslelor, dacă mergeau în direcția greșită, dacă frații săi fuseseră luați de proști de acest hoț și de harta lui.

"De unde ești?" a întrebat-o Elden pe fată, așezată lângă el. Thor era doar la câțiva centimetri distanță, așa că nu putea

decât să audă, în ciuda faptului că Elden vorbea încet. Elden încercase să vorbească cu ea de ceva vreme, iar ea păruse distantă. Thor putea vedea că Elden chiar începea să o placă. Era prima dată când îl văzuse pe Elden comportându-se așa.

"Dintr-un loc de care n-ai auzit niciodată", a răspuns ea, "și un loc unde n-ai vrea să mergi niciodată. E doar un alt oraș de sclavi la periferia Imperiului. Ne-au adus la Orașul Sclavilor acum cam un an. Nu pe toți. Doar pe mine. Familia mea, au ucis-o pe loc."

Elden a clătinat din cap.

"Nu mai ești sclavă. Acum ești liberă."

Ea a ridicat din umeri.

"Ce înseamnă de fapt să fii liber? Toți oamenii din Imperiu sunt sclavii Imperiului. Arată-mi un loc care e cu adevărat liber."

"Inelul este cu adevărat liber," a insistat Elden.

Ea a mormăit.

"Și pentru cât timp?", a replicat. "În curând veți fi cuceriți, ca și noi, și veți răspunde în fața Marelui Andronicus. La fel ca noi toți."

"Niciodată!" s-a răstit Elden. "Nu mă cunoști. Nu poți spune asta."

Ea a ridicat din umeri.

"Îl cunosc pe Andronicus. Nimic nu-l poate opri. Nimic. Nici măcar Inelul, cu Canionul său și cu Sabia dispărută. Trăiești o iluzie. Eu sunt realistă."

"Tu ești cinică," a corectat-o Elden. "În mod clar ți-ai pierdut toate idealurile de ceva vreme. Eu nu le-am pierdut. Nu voi deveni niciodată sclav. Nu voi răspunde niciodată în fața lui Andronicus. Și poporul meu nu se va da niciodată bătut. Dacă o fac, eu voi muri luptând cu ei."

Ea a ridicat din umeri, neimpresionată.

"Atunci vei cădea," a spus ea. "După cum am mai spus, ca toată lumea, veți ceda în fața lui Andronicus - într-un fel sau altul."

În barcă s-a lăsat o tăcere rău-prevestitoare pe când au continuat să vâslească, tot mai departe în necunoscut, singurul sunet cel al apei mișcându-se.

Cel de-al doilea soare a ajuns la apogeu, arzând, reflectându-se peste tot. Lacul era ca o oglindă uriașă, strălucind alb, reflectând soarele. Era ca și cum vâsleau pe cer.

Exact când Thor începea să se întrebe, din nou, dacă mergeau în direcția corectă, brusc, la orizont a început să se audă un sunet ușor. Era așa de încet că la început Thor s-a întrebat dacă și-l imagina. Suna ca o muzică, ca un cântec distant cântat de o voce feminină, ridicându-se și coborând. Suna ca un cor de femei. Era cel mai dulce și blând sunet pe care-l auzise Thor vreodată, creând ecouri pe suprafața apei. Se întreba dacă visa.

După expresia de pe fețele celorlalți, care s-au oprit brusc din vâslit și au privit în acea direcție, Thor și-a dat seama că nu era singurul care-l auzea.

"Cântecul Sentionilor", a spus Indra, cu teamă. "Trebue să întoarceți barca înapoi!"

„Ce vrei să spui?" a întrebat Thor, alarmat.

Indră era foarte agitată, privind în toate direcțiile, ca și cum încerca să coboare din barcă.

"Acea insulă," a spus ea, "este insula seducătoarelor! Muzica e menită să-i atragă pe cei care o aud. O muzică imposibil de rezistat pentru bărbați. Odată ce ajung acolo, sunt uciși și mâncați. Trebuie să vă întoarceți imediat!"

"Nu știi despre ce vorbești," a spus Dross. "Noi suntem pe urma Sabiei."

Dar Thor începuse să simtă o senzație stranie în el, un fior în corp - o dorință. Cu cât auzea mai mult acea muzică, cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai mult senzația se intensifica, cu atât avea nevoie să audă mai mult. Nu simțise niciodată așa ceva - era ca și cum corpul lui fusese cuprins de o dorință pe viață și pe moarte de a le auzi cântecul. Ar fi ucis pe oricine și orice îi stătea în cale.

Ceilalți pasageri - cu excepția Indrei - simțeau cu siguranță la fel, întorcându-se spre el, hipnotizați, vâslind din răsputeri, când un curent i-a prins brusc și i-a tras în direcția muzicii.

Au început să vadă o mică insulă, având în centru o clădire mică, joasă, făcută din marmură albă, strălucitoare. Pe țărmul insulei stătea un grup de femei purtând rochii albe fluide, cu păr lung, castaniu, revărsându-li-se pe spate, fiecare stând aplecată pe spate, cu palmele întinse în afară, cântând. Corul vocilor se auzea tot mai tare, curentul devenea mai puternic și, înainte să-și dea seama, Thor și ceilalți erau la marginea insulei.

Inima lui Thor bătea cu o dorință incontrolabilă de a fi cu aceste femei; nu se putea gândi la nimic altceva. Nu se putea gândi nici măcar la Gwendolyn. Era ca și cum îi luaseră mintea.

"Întoarceți-vă!" a strigat Indra, frenetic.

Dar nimic nu-i mai putea opri acum. Curentul a devenit și mai puternic, trimițându-i ca într-o cursă spre insulă și, în câteva momente, barca lor era înfiptă bine în nisip, câteva femei așteptând să o tragă la țărm. Au întins mâinile lor lungi, delicate, apucând fiecare barca și trăgând-o.

Thor era electrificat la senzația atingerii femeii când ea i-a luat mâna, surâzând și cântând tot timpul cât l-a ghidat jos să coboare din barcă pe nisip. A lăsat-o să-l conducă, incapabil să reziste, urcând pe un set nesfârșit de trepte de marmură pe insula lor. Lângă el, Krohn a mârâit și a scheunat, iar Indra a țipat. Dar Thor abia dacă îi auzea, toate sunetele în afara cântecului îndepărtate, dispărând. Mergea împreună cu toți frații săi de Legiune, toți permițând să fie conduși lent.

Fiecare dintre băieți era condus de către o femeie care îi luase mâna, surâzând dulce, cântând, conducându-i tot mai departe pe insulă. Cum avansau, Thor a văzut că insula era acoperită cu cei mai frumoși pomi fructiferi pe care-i văzuse vreodată, cu fructe portocalii și roșii și galbene atârnând în jos, cu ramuri înflorite, umplând locul de arome delicate. Venea de undeva mai de departe și aroma de gătit, ceea ce i-a făcut lui Thor stomacul să ghiorăie.

Thor a auzit-o pe Indra țipând, apoi a auzit cum i s-a pus un căluș și a scos doar zgomote stinse; s-a întors și le-a văzut pe femei sărind pe ea, legându-i mîinile la spate și luând-o de acolo. O parte din Thor vroia să o ajute, să oprească toate acestea. Dar o parte mai mare din el era sub o vrajă atât de puternică, că ar fi pășit dincolo de marginea lumii dacă aceste femei l-ar fi condus acolo.

În final, își găsise adevărata casă. Și nu dorea să mai plece vreodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Gwendolyn stătea pe zidurile de sus ale castelului, cu Steffen alături, uitându-se după Kendrick, căutând orice semn că ar apărea la orizont. Peste tot în jurul ei, oamenii ei erau ocupați cu ultimele pregătiri pentru apărare, un grup de lângă ea gemând pe când împingeau încă un cazan de fier plin cu smoală topită la locul lui. Arcașii și-au luat pozițiile, câteva sute, îngenunchind pe ziduri, cu arcurile și săgețile pregătite. Lângă ei stăteau zeci de ajutoare, băieți tineri care țineau torțe gata să fie aprinse.

Pe fortificațiile de mai jo, alte sute de bărbați stăteau la poziții cu sulițe lungi; printre aceștia, mai erau alte duzini cu prăștii.

Jos, în curtea interioară, adunându-se în spatele porților, erau alte sute de soldați, purtând săbii și scuturi și orice armă imaginabilă. Armata ei crește cu fiecare clipă, iar Silesia începea să pară inexpugnabilă. Gwen se simțea optimistă.

Dar a privit din nou în zare și și-a amintit ce avea să vină. A auzit povești despre Andronicus toată viața; știa că, deși Silesia rezistase o mie de ani, de această dată avea să fie diferit. A închis ochii și s-a rugat să-i fie dată puterea de a opune cel puțin o rezistență nobilă. Orice avea să vină, fie că aveau să trăiască sau să moară, vroia pur și simplu să cadă onorabil.

Gwen a deschis ochii, a privit înapoi la orizont și a început din nou să meargă de colo-colo. Era un pachet de nervi, și faptul că Kendrick era acolo afară nu ajuta. Nu-și putea imagina să trebuiască să închidă porțile în fața fratelui ei. Era prea dureros și să se gândească la asta.

"Dacă privești în zare el nu va veni mai repede", a spus Steffen.

Ea s-a uitat la el, recunoscătoare ca întotdeauna pentru prezența lui Steffen. El devenise cârja ei în toată această poveste, mereu alături de ea, mereu având grijă de ea, mereu acolo gata să ofere o vorbă bună, un sfat sau o încurajare. Era înțelept mult dincolo de modul în care arăta, și ea se uita la el tot mai mult ca la sprijinul ei de încredere. Era de asemenea cel în care ea avea cea mai multă încredere, care-i salvase viața deja de două ori; devenea din ce în ce mai în largul ei să împărtășească cu el și cele mai private gânduri.

"Nu cred că o pot face", i-a spus ea, încet. "Să blochez porțile cu Kendrick acolo afară. "

"Va trebui să o faci", a spus el. "Asta e ce înseamnă să fii regină. Să pui țara înaintea familiei. Fratele tău este doar unul; poporul nostru numără mii."

Cum continua să meargă nervoasă, Gwendolyn știa că el are dreptate. Doar se ruga să nu trebuiască să fie pusă în acea poziție.

A sunat o trompetă și Gwen s-a întors rapid, privind în jos la drum, întrebându-se a cui sosire o anunțau. Inima ei bătea mai repede pe când spera să fie Kendrick cel care călărea încoace.

Dar inima i s-a strâns când a văzut micul convoi și și-a dat seama că nu era el. Era un cal și o trăsură, venind pe drumul dinspre Curtea Regelui. Era surprinsă: cineva ajunsese viu aici.

Era nerăbdătoare să audă știri. A coborât repede pe scara de piatră în spirală până când a ajuns la curtea inteioară plină de praf a Silesiei. Steffen i-a deschis drum printre soldați și ea s-a grăbit spre mijloc pe când era deschisă lent poarta interioară.

Trăsura a venit până la intrare și s-a oprit.

Mai mulți soldați s-au apropiat și au deschis ușa, iar Gwendolyn a fost șocată să vadă cine a coborât din trăsură.

Acolo, stând în fața ei, era o femeie pe care fusese sigură că nu o va mai vedea vreodată.

Mama ei. Fosta regină.

Și, lângă ea, servitoarea ei devotată, Hafold.

Mama lui Gwendolyn s-a uitat fix la ea, ca de la o regină la alta, iar Gwendolyn s-a simțit sfâșiată de un milion de emoții. A trecut de la a fi șocată că o vede, la ușurare că era în viață, la tristețe și compasiune pentru starea ei de sănătate, la mânie din cauza vechilor amintiri. A simțit, de asemenea, o bruscă sfidare: dacă mama ei sosise aici ca să încerce să-i spună cum să domnească, nu avea să asculte niciun cuvânt.

Cel mai mult, era uimită. Cum de stătea în picioare mama ei, care era așa bolnavă? Și cum de scăpase de la Curtea Regelui?

"Mamă", a spus Gwendolyn.

Mama ei a privit-o fără expresie.

"Gwendolyn", a spus ea, foarte calmă. "Mă găsesc în postura stranie și nefericită de a trebui să-i cer fiicei mele să-mi permită să vin la curtea ei. De la distrugerea Curții regelui, a singurului loc pe care-l numeam acasă, m-am găsit lipsită de adăpost. O

armată enormă vine pe urmele mele și, dacă mă îndepărtezi dintre zidurile tale, voi muri acolo afară. Orice ai simți față de mine, cu siguranță acela nu ar fi un mod de a-ți onora tatăl."

Mulțimea de soldați din jurul lor a tăcut, iar Gwendolyn i-a văzut pe toți urmărindu-le conversația. A inspirat adânc, plină de emoții amestecate.

"Nu sunt răzbunătoare, mamă", a spus Gwendolyn. „Spre deosebire de tine. Nu te-aș lăsa niciodată la mila Imperiului, nu contează ce fel de mamă ai fost. Desigur, vei fi bine venită între zidurile noastre."

Mama ei s-a uitat fix la ea, în continuare fără expresie, și a dat aproape imperceptibil din cap.

"Cum de ți-ai revenit?" a întrebat Gwendolyn. "Ultima dată când te-am văzut, nu puteai să vorbești sau să te miști."

"Am descoperit că era victima unei otrăviri," a spus Hafold. "Poruncite de fiul său, regele."

S-a auzit un icnet din mulțime, mai ales de la Gwendolyn. Și-a scuturat involuntar capul.

"Atunci te vom da în grija Illeprei, vindecătoarea noastră care se află aici cu noi, și ea îți va da orice ai nevoie care să te ajute pentru o recuperare completă. Fii bine venită aici, mamă."

Mama ei a dat din cap, dar a rămas unde era.

"Am auzit că tu ești regina acum," a spus mama ei.

Gwendolyn a aprobat, reținută, neștiind unde vroia să ajungă cu asta.

"Este ceea ce a dorit tatăl tău. M-am împotrivit. Dar acum, în cele din urmă, văd că a fost o decizie înțeleaptă. Poate *singura* lui decizie înțeleaptă."

Cu asta, mama ei s-a întors și a mers pe lângă ea, urmată de Hafold, prea mândră să se oprească și să mai spună ceva.

Gwendolyn, știind cât de mândră era mama ei, știind că nu auzise vreodată de la ea o vorbă blândă, a știut cât de greu era pentru ea să spună ceva de genul acesta. Era mișcată. S-a întrebat, pentru a mia oară, de ce ea și mama ei nu puteau fi mai apropiate.

Ușa trăsurii s-a deschis din nou, iar Gwendolyn s-a întors și a fost surprinsă să-l vadă pe Aberthol coborând pe cealaltă parte, mergând lent, sprijinindu-se în toiag, ajutat de soldați.

S-a întors și a înaintat, cu pașii săi distinctivi, către Gwendolyn, surâzând cald când s-a apropiat.

Ea a făcut câțiva pași către el și l-a îmbrățișat. Îi încălzea pieptul să-l vadă pe vechiul ei profesor și consilier al tatălui său; era, într-un fel, la fel cu a avea o parte din tatăl ei acolo.

"Gwendolyn, draga mea," a spus el lent cu vocea lui bătrână. "Să îmbrățișezi un bătrân umil ca mine nu pare chiar potrivit în fața tuturor noilor tăi supuși", a spus el surâzând, trăgându-se înapoi. "Până la urmă, acum ești regină. Pentru asta, sunt foarte mândru de tine. Și o regină trebuie să se comporte ca atare."

Gwendolyn i-a surâs.

"E adevărat," a spus ea, "dar ca regină am și prerogativa de a îmbrățișa pe oricine vreau."

El a surâs.

"Întotdeauna ai fost prea isteață pentru propriul bine", a spus el.

"Să te văd aici mă face să mă tem de ce e mai rău," a s spus Gwendolyn, sumbră. "Am auzit că a fost atacată Curtea Regelui. Dar să știu că ai fugit cu cărțile tale dragi îmi spune că este, cu siguranță, adevărat."

Fața lui Aberthol s-a întristat, și el a clătinat grav din cap.

"Arsă", a spus el. "Totul a fost ars din temelii. Am scăpat cu o noapte înainte."

Gwendolyn, cu inima bătând tare, se temea să pună următoarea întrebare.

"Și Casa Învățaților?", a întrebat ea în cele din urmă. Inima îi bătea să-i sară din piept gândindu-se la locul care-i fusese ca o a doua casă, care era mai sacru pentru ea decât orice altceva pe lume.

Aberthol a privit trist la pământ și, pentru prima dată în viața ei, a văzut cum o lacrimă îi apare în ochi.

"Nu mai rămâne nimic", a spus el, cu vocea gravă. "Mii de ani de istorie, volume prețioase, neprețuite - toate arse de barbari."

Fără să-și dea seama, Gwenolyn a gemut; și-a dus mâna la inimă, ținându-se de piept.

"Tot ce a mai rămas sunt cele câteva volume pe care le-am apucat înainte de a fugi, tot ce am putut pune în trăsură. O mie de ani de istorie, de poezie, de filozofie - toate, șterse cu totul."

Întunecat, a clătinat în continuare din cap.

"O vom reconstrui", i-a spus ea, punând o mână reconfortantă pe umărul său. "Într-o zi, vom recupera toate."

A încercat să sune încrezătoare, să-i redea buna dispoziție, dar chiar și ea știa că asta nu se va întâmpla niciodată.

El s-a uitat neîncrezător la ea.

"Știi ce vine spre noi în zare?" a întrebat-o. „O armată mai mare decât orice a înfruntat vreodată tatăl tău."

„Știu", a spus ea. "Și știu și cine suntem. Vom supraviețui. Cumva. Și vom reconstrui."

S-a uitat la ea lung și atent, apoi, în cele din urmă, a dat din cap.

"Tatăl tău a ales bine", a spus el. „Foarte, foarte bine."

Aberthol a mijt ochii, accentuându-și miile de linii ale feței.

"Îți amintești istoria pe care ai învățat-o?", a întrebat el. "Acholeme?"

Gwen și-a stors creierii, amintindu-și lent povestea.

"Se confruntau cu un asediu greu", a spus ea.

"Cel mai mare asediu din analele clanului MacGil,", a adăugat Aberthol. "Erau doar o sută de oameni - și au respins zece mii."

Ochii lui Gwen s-au deschis larg și inima i s-a umplut de speranță, pe când a început să-și amintească mai bine povestea.

"Cum?", a întrebat ea.

"Au luptat ca unul", a răspuns el. "Bătăliile nu se câștigă întotdeauna cu sabia. Mai des, se câștigă cu inima. Cu o cauză. Cartea străvechii limbi este plină cu poveștile a câțiva care au trimfat contra a mulți."

A oftat.

"Când domnești asupra acestor oameni", a spus el, "nu apela la armele lor. Uită-te în inimile lor. Fiecare este un fiu, un frate, un soț. Fiecare are un motiv să moară - dar fiecare are și un motiv să trăiască. Găsește motivul pentru care să trăiască și vei găsi o cale spre victorie."

El a început să se îndepărteze, când, brusc, s-a oprit și s-a uitat la ea.

"Cel mai important", i-a spus el, "întreabă-te pe tine: care este motivul *tău* pentru a supraviețui?"

Ea a stat acolo, singură, cu cuvintele lui răsunându-i în minte. Care era motivul ei pentru a trăi?

Cum se gândea la asta, și-a dat seama că avea două. A dus mâna și și-a mângâiat pântecul, apoi a privit în zare și s-a gândit la Thor.

În acel moment, s-a hotărât să trăiască.
Nu conta ce avea să se întâmple: ea va supraviețui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Kendrick galopa pe drumul prăfuit, cu Atme alături, înaintând spre un orizont în care se adunau nori groși de furtună. Cerul a tunat iar și iar, amenințându-i cu ploaia. La distanță, devenind vizibil în cele din urmă, era satul despre care le vorbise femeia, iar Kendrick se simțea ușurat. Nu ar fi putut apărea cu o clipă prea devreme.

Călăreau de ore întregi, iar anxietatea lui Kendrick a crescut cum s-au îndepărtat tot mai mult de siguranța Silesiei și mai aproape de armata invadatoare, care era acolo, undeva, îndreptându-se direct spre ei. Kendirck spera doar că vor putea găsi satul, găsi fetele și pleca de acolo înainte ca oamenii lui Andronicus să ajungă la ei - și înainte ca porțile Silesiei să se închidă cu ei pe afară.

Kendrick știa că era o misiune nesăbuită; și știa, de asemenea, că această misiune era exact sufletul a ceea ce era el. Făcuse un legământ să-i ajute pe cei care erau neajutorați, iar acel legământ îi era sfânt. Pentru Kendrick, asta era mai important decât siguranța personală, iar misiunile precum aceasta, fie că erau sau nu nesăbuite, trebuiau luate. Auzise povești despre brutalitatea oamenilor lui Andronicus și știa ce ar face oamenii lui acelor fete. Era ceva ce nu putea permite, chiar dacă avea să cadă în luptă.

Kendrick a călărit mai repede, dând tot ce avea, și a fost încurajat să vadă satul apropiindu-se. Era ca un punct la orizont, un alt oraș de fermieri la marginea Inelului, având o formă circulară, ca majoritatea lor, cu doar câteva duzini de locuințe și un zid orășenesc rudimentar. A schimbat o privire cu Atme și amândoi au călărit mai repede, încurajați, hotărâți să ajungă acolo înaintea lui Andronicus - și să salveze fetele.

Cum s-au apropiat, Kendrick a auzit huruitul îndepărtat și a ridicat privirea și a văzut, la distanță, un grup de o duzină de soldați, galopând spre sat din cealaltă direcție. Inima lui a bătut mai repede când a văzut că purtau negrul Imperiului. Erau aici. Și ambele părți se repezeau spre același oraș. Kendrick și Atme erau mult mai aproape ca ei - dar nu cu mult.

Singurul lucru care-l făcea pe Kendrick să se simtă mai bine era că nu aveau cu ei întreaga armată; mai degrabă, se părea că era doar un contingent redus. Și-a dat seama că erau niște cercetași, trupe trimise în avans să adune informații și să le raporteze înapoi armatei principale. Oriunde erau cercetașii, armata principală nu era niciodată cu prea mult în urmă - de obicei doar la câteva minute în spate.

Presiunea era și mai mare și Kendrick a strigat și și-a îmboldit iar calul, și amândoi s-au repezit ca săgețile prin porțile orașului. Au călărit pe străzile înguste și au privit într-o parte și-n alta, examinând toate locuințele mici, umile. Întregul oraș era pustiu, un oraș-fantomă; bunuri erau aruncate pe străzi, și era clar că sătenii plecaseră în grabă. Fuseseră înțelepți. Știau ce avea să vină.

Au călărit pe stradă după stradă până când în final Kendrick a observat o clădire mai mare ca celelalte, cu o stea roșie pictată pe pereți. Casa Bolnavilor.

Au călărit spre ea, iar când au ajuns în fața ei, fiecare a descălecat și a alergat prin ușa deschisă. Înainte să o facă, Kendrick a privit peste umăr și a văzut cercetașii apropiindu-se, abia la un minut în urmă.

Kendrick și Atme au alergat prin clădire, pe lângă rânduri de paturi abandonate. Pentru o clipă, s-a întrebat dacă locul nu era pustiu; s-a întrebat dacă nu cumva greșiseră locul, sau dacă fetele fuseseră deja mutate în altă parte. Ochii lui au avut nevoie de câteva clipe să se adapteze la lumină, iar când au făcut-o, a auzit niște suspine.

S-au întors și, în capătul îndepărtat al camerei, au văzut zăcând două fete bolnave, în paturile lor. Păreau să aibă în jur de doisprezece ani, și au întins slăbite mâna spre el.

"Ajutor!", a strigat una dintre ele.

Cealaltă era prea bolnavă și să ridice mâna.

Kendrick s-a repezit spre ele și a ridicat una dintre fete pe umăr, gemând, în timp ce Atme o lua pe cealaltă. Apoi s-au întors și au alergat înapoi prin clădire, repezindu-se pe ușa deschisă, înapoi la cai.

Fiecare a ridicat o fată în șa și s-a pregătit să sară pe cal - când, brusc, au apărut soldații imperiali, venind val-vârtej. Nu aveau timp, și-a dat seama Kendrick. Vor trebui să lupte.

Kendrick și Atme s-au întors și s-au repezit să-i înfrunte, punându-se între ei și fete, trăgându-și săbiile cu sunetul distinct al metalului și ridicându-și scuturile.

Primul atacator a lovit cu sabia. Kendrick și-a ridicat scutul și a blocat lovitura în ultima clipă - apoi a parat cu sabia în același timp, tăind șaua bărbatului, trimițându-l jos de pe cal, prăbușindu-se la pământ. Un alt atacator a lovit cu securea spre capul lui Kendrick, iar el s-a ferit, apoi l-a înjunghiat în coaste, dându-l jos de pe cal, țipând. Un altul a împuns cu o lance spre el, dar Kendrick s-a răsucit și i-a smuls-o din mîini.

Kendrick a ținut lancea la nivelul umărului și a șarjat și a doborât un alt atacator de pe cal. L-a trimis în zbor direct într-un altul, doborându-i pe amândoi la pământ. Apoi Kendrick a tras lancea înapoi, a țintit și a aruncat-o; a zburat prin aer și a ucis un alt atacator, străpugându-i armura și înfigându-i-se în piept.

Kendrick, acum dezarmat, era vulnerabil și nu a avut timp să reacționeze cum un alt atacator a sărit de pe cal și l-a dărâmat la pământ, căzând peste el. S-au rostogolit împreună, luptându-se, iar soldatul a scos un pumnal, l-a ridicat sus și a lovit spre gâtul lui Kendrick.

Kendrick i-a prins încheietura în aer și a ținut-o acolo, angajați într-o înfruntare a voințelor, soldatul împingând cu toată puterea, disprețuitor; Kendrick abia ținându-l la distanță, vârful la doar câțiva centimetri de fața sa.

În cele din urmă, Kendrick a reușit să-i răsucească mâna sodatului în lateral, apoi s-a rostogolit și l-a lovit cu mânușa metalică peste falcă, făcându-l să cadă pe spate. L-a mai lovit o dată cu pumnul, lăsându-l inconștient.

Cu coada ochiului, Kendrick a văzut un alt atacator repezindu-se spre el, pregătit să-l izbească în coaste; a gândit rapid, apucând pumnalul care căzuse din mâna soldatului, întorcându-se și aruncându-l. Cuțitul s-a învârtit în zbor și s-a înfipt în gâtul atacatorului, oprindu-l din drum. A stat acolo, înghețat, pentru câteva momente, apoi a căzut într-o parte, mort.

Și Atme fusese ocupat. Kendrick s-a uitat și a văzut că cinci dintre cei șase soldați care-l atacaseră erau morți, la pământ, toți în diverse poziții, cu sângele scurgându-li-se pe sol. Cum se uita, Atme l-a învins și pe al șaselea, aplecându-se sub lovitura lui de sabie, răsucindu-se și tăindu-i omului capul cu sabia.

Atât Kendrick cât și Atme au stat nemișcați câteva clipe, respirând greu în tăcerea înghețată, studiind pagubele pe care le produseseră.

"Ca în zilele bune," a observat Atme.

Kendrick a aprobat din cap.

"Îmi pare bine că *tu* ai fost de partea mea,", a răspuns el.

S-a auzit ecoul unor corni în depărtare, și Kendrick a simțit pământul tremurând. A privit în zare și a văzut o urmă de praf ridicându-se în aer. De această dată, nu mai era praful ridicat de o duzină de oameni - ci praful ridicat de o armată enormă, care se întindea cât vedea cu ochii.

Cei doi nu au mai pierdut vremea. S-au întors și au fugit spre cai, Kendrick încălecând în spatele fetei bolnave, ținând-o strâns cu o mână cum ea se legăna nesigură în șa și apucând frâul cu cealaltă. Atme a făcut la fel și în câteva momente galopau afară din oraș, pe porți, și înapoi pe drumul care ducea spre Silesia.

Kendrick s-a gândit la închisul porților și a sperat doar că nu ajungeau prea târziu.

*

Gwendolyn stătea pe vârful unei coline din afara porții exterioare a Silesiei, așteptând, privind, cu inima bătându-i un ritm rapid. Studiase orizontul de ore întregi, rugându-se să apară vreun semn de la Kendirck, pe când numărau orele, minutele, până când trebuia să sigileze porțile.

"Doamna mea," a spus Steffen, continuând să stea loial lângă ea, "trebuie să te retragi în oraș! Dacă-l aștepți aici pe Kendirck, asta nu-l va face să vină mai repede - și doar îți va pune siguranța în pericol. Te rog: retrage-te în interiorul zidurilor."

Gwendolyn a clătinat din cap.

„Nu pot aștepta la adăpostul zidurilor în timp ce el își riscă viața acolo afară."

"Dar, doamna mea, oamenii tăi au nevoie de tine. Ei privesc la tine."

"Și se uită la mine ca la un model," a spus ea, „ de neînfricare. Într-un război, și asta contează."

„Ei bine atunci, dacă nu vei merge înăuntru, nu voi merge nici eu", a spus el.

Steffen a tăcut și amândoi au continuat să stea și să privească.

Gwendolyn știa că el are dreptate, știa că era doar o problemă de timp până când va trebui să sigileze porțile exterioare. I se frângea inima.

A început să audă un huruit îndepărtat, și inima i-a bătut mai tare când a privit în sus și a văzut întreg orizontul acoperit cu negru. Mai mulți soldați decât văzuse toată viața ei se întindeau în fața sa, mii și mii, părând să acopere întreaga lume. În centru erau două duzini de purtători de drapele, fluturând culorile Imperiului sus deasupra capetelor, și sunau sute de trompete.

"Doamna mea, nu mai avem timp!", a strigat Srog, călărind spre ea cu o duzină de soldați. "Trebuie să sigilăm porțile!"

Gwen a privit peste umăr și și-a văzut oamenii, sute dintre ei, pregătindu-se îngrijorați, luându-și pozițiile, împrăștiați pe parapete. Apoi s-a întors și a privit la orizont. Realitatea venea spre ei, răzbunătoare: iată-l, în cele din urmă, pe Andronicus. Și totuși, încă nu era niciun semn de Kendrick și Atme. I s-a strâns inima. Oare fusese ucis? Niciodată nu auzise ca el să nu fi avut succes. Cum se putea să fie așa? Kendrick era cel mai bun cavaler al lor. Dacă el fusese ucis, ce speranță mai era pentru e, restul?

Gwen s-a blestemat pentru că-i permisese să plece. Ar fi trebuit să-i poruncească să rămână pe loc. Adora fapul că el trăia după jurământul său de onoare - dar, în acest caz, cavalerismul l-a dus la moarte.

"Doamna mea, nu mai poți rămâne aici!" a strigat Steffen, și îi putea auzi agitația în voce.

Gwendolyn știa că sosise timpul. Armata se apropia și în câteva momente nu va mai avea nicio șansă nici măcar să intre între zidurile propriului oraș. Dar pur și simplu nu se putea sforța să o facă. Nu până când nu știa sigur că fratele său eșuase.

"Doamna mea!" a insistat Brom, stând lângă Srog. "Dacă mai așteptăm, oamenii noștri vor muri!"

Brusc, un mic nor de praf i-a atras atenția lui Gwendolyn, în lateral; s-a întors și, pe un mic drum lateral, i s-a ușurat inima să vadă că veneau în galop Kendrick și Atme, purtându-le pe cele două fete pe caii lor. Galopau înainte, depășind armata, mai rapid și mai aproape. Aveau o sută bună de metri avans, iar inima lui Gwen a crescut să-i vadă din nou în viață.

Reușiseră. Abia dacă-i venea să creadă. Reușiseră!

Gwendolyn a simțit cum o mare greutate i se ridică de pe suflet și s-a întors, a încălecat pe cal și a început să revină la porțile deschise ale Silesiei, cu Steffen, Srog, Brom și duzini de soldați însoțind-o. Cum mergeau, tot mai mulți soldați, așteptând-o răbdători, s-au adunat în spatele ei și, împreună, s-au repezit spre porțile exterioare. Cum au făcut-o, duzini de oameni, așteptând, au început să închidă porțile masive de metal din ambele părți.

Au trecut în viteză prin ele chiar la timp, poarta lăsată deschisă doar câțiva pași pentru ei și, după ce au făcut-o, au trecut și Kendrick și Atme, la doar câțiva pași în urma lor. În momentul în care au făcut-o, poarta masivă de metal s-a trântit după ei.

Au continuat să călărească, prin porțile interioare și, după ei, s-a trântit o a doua poartă metalică, cu țepi.

Cum Gwendolyn s-a repezit în curtea interioară, peste tot în jurul ei mii de soldați se grăbeau la posturi, un haos peste tot, enrgia din aer frenetică, anticiparea palpabilă.

"SUNAȚI ALARMA!”, a strigat ea și, imediat ce a făcut-o, a izbucnit un cor de corni.

Cetățenii au alergat spre casele lor și au blocat ușile și ferestrele, curțile s-au golit. Odată înăuntru, majoritatea s-au grăbit la ferestrele de la etaj, lăsându-le crăpate, ca să poată privi în piață și să-și țină pregătite arcurile și săgețile. Fiecare silesian, bărbat, femeie sau copil, Gwen știa asta, era pregătit să li se alăture și să lupte acolo până la moarte.

Inima ei se umpluse cu ușurare când Kendrick a călărit alături de ea, Atme și cu el dându-le pe fetele bolnave mamei lor, care le-a îmbrățișat vărsând lacrimi de bucurie. L-a apucat pe Kendrick de picior.

"Mulțumesc,” i-a spus. "Nu te voi putea răsplăti vreodată".

Gwendolyn și Kendrick au descălecat și s-au îmbrățișat.

"Trăiești", i-a spus ea, așa de fericită și dorind ca și Thor să aibă aceeași soartă. "Și le-ai salvat viețile."

Kendrick a surâs.

"Mai sunt multe altele de salvat", a răspuns el.

Gwen nu a avut timp să răspundă pentru că, brusc, s-a auzit o bubuitură groaznică în poarta exterioară, așa de puternică încât a zguduit tot orașul.

Kendrick a luat poziție împreună cu restul Cavalerilor de Argint în timp ce Gwendolyn a fugit, cu Steffen alături, în sus pe treptele de piatră în spirală spre partea de sus a parapetului interior, dorind să vadă cel mai bine.

Cum Gwen a privit în sus s-a mai auzit o trosnitură puternică, și a fost șocată de ce a văzut: Armata lui Andronicus mișuna în jurul orașului și zeci de soldați, într-un efort coordonat, își loveau scuturile de poarta exterioară, folosind toată puterea umerilor.

Acesta era doar începutul: bărbații s-au dat la o parte și în locul lor a fost rostogolit un berbec metalic lung și gros, pe roate, manevrat de două duzini de oameni. Ei s-au repezit înainte, luându-și avânt, iar Gwendolyn a privit îngrozită cum au lovit poarta exterioară, îndoind-o, făcând zidurile să tremure și o parte din pietrele din jur să cadă.

"Vă așteptăm porunca!" a spus Srog, stând lângă ea.

„ACUM!", a spus ea.

"ARCAȘI!", a urlat Srog.

Pe parapetele de sus și de jos, arcașii și-au încordat arcurile și au găsit locuri de ochit în fiecare colțișor al zidurilor de piatră, țintind în jos.

"FOC!"

Cerul s-a înegrit de săgeți, mii zburând prin aer, găsind ținte jos printre soldații Imperiali neprotejați.

S-au auzit urlete, cum zeci de soldați imperiali au căzut la pământ, morți.

Dar armata lui Andronicus era disciplinată: sute de soldați au pus un genunchi jos, s-au aliniat perfect și au tras înapoi spre ziduri.

Gwendolyn a stat acolo, uimită, pentru prima dată în mijlocul unei lupte adevărate, și nici măcar nu s-a gândit să reacționeze. A simțit cum o mână puternică o apucă de cămașă și o trage jos, izbind-o de piatră. A simțit trecerea unei săgeți care a zburat prin aer, pe lângă capul ei, și l-a văzut pe Steffen zăcând pe jos alături de ea. A stat acolo, cu inima bătând să-i spargă pieptul, dându-și seama ce prostie făcuse să nu se lase jos mai devreme, cum făcuseră toți bărbații din jurul ei. Din nou, Steffen îi salvase viața.

Nu toată lumea fusese la fel de norocoasă. Un băiat, abia mai în vârstă ca Thor, stătea la câțiva pași de ea, holbându-se la bărbații de mai jos, șocat, cu o săgeată în gât. A mai stat o

secundă, apoi a căzut peste marginea parapetului, peste grămada de trupuri de dedesubt, la cincisprezece metri mai jos.

"ARCAȘI!” a strigat iarăși Srog.

Din nou, silesienii și-au ridicat arcurile, le-au încordat și au tras în jos spre imperiali.

S-au auzit mai multe țipete și au căzut mai mulți soldați imperiali.

Dar a venit și răspunsul.

Bătălia s-a intensificat și săgețile au zburat prin aer în toate direcțiile, Imperiul având cele mai multe victime în timp ce majoritatea silesienilor erau protejați, putând să se adăpostească în spatele zidurilor groase de piatră. Dar, cum bătălia a continuat, tot mai mulți silesieni au fost uciși pe când trăgeau. Erau poate vreo duzină de silesieni morți, comparativ cu sutele de imperiali - dar silesienii aveau mai puțini oameni de pierdut.

Se întâmpla așa de repede că Gwen abia putea să proceseze situația. Trecuse de la absolut nimic, de la zile de calm și așteptare nesfârșită, la o bătălie bruscă, aprigă.

Imperialii au lovit încă o dată berbecul de poartă, îndoind-o mai mult și făcând pământul să tremure când au lovit cu o bubuitură.

Kendrick a pășit înainte, adunându-i pe Cavalerii de Argint.

"CAZANELE!", a strigat el.

Kendrick s-a repezit înainte, cu Atme alături de el, împreună cu o duzină de Cavaleri de Argint și, împreună, au urnit un cazan enorm de fier peste marginea zidului. Câteva momente mai târziu, peste margine s-a scurs smoala topită, curgând peste soldații care manevrau berbecul. Complet la unison, o duzină de Cavaleri de Argint s-au aplecat cu arcurile, cu săgețile aprinse, și au tras.

S-au auzit urlete când soldații au luat foc - oprindu-i exact înainte să lovească iar poarta.

Dar, în câteva momente, alte duzini de soldați pur și simplu i-au împins pe cei care ardeau din drum și au preluat berbecul.

Gwen a fost lovită de un sentiment de neputință. Numărul soldaților imperiali părea fără sfârșit și, nu conta câți omorau, părea fără rost. Pentru fiecare sută care murea, apăreau alte două sute. În tot acest timp, orizontul era în continuare inundat de ei, cât vedeai cu ochii, rând după rând, divizie după divizie,

înghesuiți împreună ca un milion de furnici muncitoare. Moartea a câteva sute de imperiali nici măcar nu se simțea ca o pișcătură pentru forțele lor.

Și totuși, de partea silesienilor, fiecare moarte avea un impact. După orice măsură, ei luptau extraordinar de bine, ținând pe loc o armată enormă cu o fracțiune din numărul de oameni - și totuși, simțeau fiecare pierdere - iar Gwen le-a văzut rândurile începând să se subțieze, munițiile începând să se termine.

Era evident că lui Andronicus nu-i păsa de pierderea de vieți, că pur și simplu va continua să-și trimită oamenii la moarte fără nicio problemă. Părea chiar că aceasta era strategia sa - să continue pur și simplu să ofere oricât de mulți oameni putea, până când silesienii rămâneau fără săgeți, lănci, smoală. Până la urma, aveau să rămână fără. Lupta împotriva oricărui alt comandat le-ar fi dat silesienilor o șansă; dar contra lui Andronicus, contra unui bărbat căruia nu-i păsa deloc de proprii oameni, ce șansă aveau? se întreba Gwen. Oare el era așa de nemilos încât să sacrifice atâtea mii dintre oamenii lui fără nicio grijă?

Cum Gwen a văzut soldat după soldat murind dedesubt, și-a dat seama că el era așa.

Înainte să-și poată termina gândul, a văzut cu coada ochiului ceva zburând spre ea și, de data aceasta, s-a ferit la timp. La câțiva centimetri de capul ei a trecut un bolovan mare, în flăcări. A urcat prin aer, peste parapete și a aterizat în interiorul orașului. A aterizat adânc în pământ, ca o cometă în flăcări, și a lovit cu o asemenea forță că a cutremurat pământul. După ce a aterizat a continuat să se rostogolească, oprindu-se doar când s-a lovit de un zid de piatră, unde a explodat în foc și pară.

Duzini de asemenea bolovani în flăcări s-au ridicat brusc în aer, unul zdobind zidul de piatră aproape de capul ei. Gwen, în patru labe, a tras cu ochiul printr-o deschizătură și a văzut un rând de catapulte care fusese adus înainte, cu duzini de soldați care le încărcau cu bolovani, aprinzându-i cu un soi de lichid, întinzând la maxim frânghiile și apoi tăindu-le pentru a le da drumul.

Pământul și zidurile s-au cutremurat în jurul lor cum acești bolovani au zburat prin aer ca niște săgeți; s-au auzit țipete și zeci dintre oamenii ei au murit.

"FOC LA CATAPULTE!" a strigat Gwen. "Țintiți spre oamenii care le manevrează pe ale lor!"

Ordinele ei au fost strigate și repetate în sus și în jos, pe toată întinderea parapetelor, și toți arcașii și-au îndreptat atenția de la soldații care manevrau berbecul la cei care manevrau catapultele. O ploaie de săgeți s-a îndreptat spre ei, rănind și ucigând majoritatea soldaților.

Dar mișcarea trebuie să fi fost anticipată de oamenii lui Andronicus, deoarece imediat ce arcașii lui Gwen s-au ridicat și au tras, expuși, s-a tras asupra lor, duzini de sulițe zburând prin aer și înfigându-se în ei, după cum a văzut Gwen, îngrozită. Au strigat de durere și trupurile lor au căzut peste parapet, zdrobindu-se jos de pământ.

"Vreau să particip!" a strigat o voce. "Vreau să particip la luptă!"

Gwendolyn s-a întors și a fost șocată să-l vadă apropiindu-se pe fratele ei Godfrey, respirând greu, un pic cam gras, trăgându-și sufletul în armura sa de stofă, cu fața roșie de efort, cu ochii măriți de frică.

"Lasă-te jos!", a strigat ea, și Steffen l-a tras jos exact la timp, cum o suliță i-a zburat pe deasupra capului.

"Vreau să lupt!", a strigat el. "Te rog! Dă-mi un post!"

Gwendolyn s-a uitat la Kendrick, care a aprobat.

"Poți să te alături oamenilor mei", a spus Kendrick. "Ai tras vreodată cu arcul?"

„Desigur!" a spus Godfrey. "Tata ne-a pus pe toți să luăm lecții."

"Dar îți mai amintești?" a insistat Kendrick.

Godfrey s-a holbat la el, cu ochii mari, tremurând.

"Cred că da", a spus el.

"Ia asta," a spus Kendrick, întinzând mâna și dându-i un arc de rezervă și o tolbă plină de săgeți, „și ia o poziție lângă zid, cu arcașii. Stai jos și nu te expune. Așteaptă ordinul meu!"

Godfrey a făcut cum i s-a spus, grăbindu-se să-și ia poziția în primire, îngenunchind, cu mâinile tremurânde, luând o săgeată din tolbă și încordând arcul. Era așa de nervos că a scăpat tolba și i s-au împrăștiat toate săgețile.

Dar apoi și-a revenit, a pus o săgeată în arc și a ridicat o clipă capul peste zid. O săgeată a trecut pe lângă el, abia ratându-l. A îngenuncheat înapoi, tremurând.

"Ți-am spus să stai jos!" a strigat Kendrick.

"Îmi pare rău", a spus Godfrey. Arăta ca și cum va începe să plângă.

"Nu ceda fricii", a ordonat Kendrick. "Inspiră adânc. Stai jos, la pământ, întotdeauna."

Godfrey a închis ochii și a respirat adânc, de câteva ori.

"ARCAȘI!" a strigat Kendrick. "FOC!"

Godfrey a deschis ochii, a țintit printr-o deschizătură din zid, încordând arcul cu mâinile tremurânde, și a tras. A privit prin deschizătura din zid.

I-a picat fața când și-a dat seama că a ratat.

Dar a pus o altă săgeată în arc, cu mâinile un pic mai sigure de data aceasta, a pus un genunchi jos, a țintit atent și a tras.

"L-am nimerit!" a strigat el triumfător. „Nu-mi vine să creadă! Chiar l-am nimerit!"

Gwen era încântată să-l vadă pe Godfrey ieșit din tavernă, luptând alături de ei. Era așa de mândră de el.

De cealaltă parte a ei, nu foarte departe, era noul ei cumnat, Bronson, care luptase cu noblețe alături de ceilalți, chiar și cu o singură mână, găsind un mod de a trage săgeată după săgeată în oamenii lui Andronicus și doborând mulți dintre ei. Luanda era undeva în siguranță ascunsă în orașul inferior, ceva ce Gwen aștepta de la ea.

Tot ce lipsea, o durea să recunoască, era Thor.

Brusc s-a auzit un zgomot necunoscut, de rupere; Gwen a întins gâtul și a privit prin deschizăturile din zidul de piatră să vadă ce era. I s-a strâns inima.

Mulți soldați imperiali s-au dat la o parte ca să facă loc pentru zeci de bărbați care împingeau prin noroi cărucioare pe care erau scări înalte de lemn. Trebuie să fi fost o sută cu toții, și au tras cărucioarele tot mai aproape de zidul exterior.

"TORȚE!" a strigat Kendrick.

În susul și-n josul parapetelor, soldații și ajutoarele lor au aprins torțele.

"AȘTEPTAȚI!" a strigat Kendrick.

Toți au așteptat, scârțâitul căruciorelor auzindu-se mai tare, inima lui Gwen bătând să-i spargă pieptul, cum mulțimea de scări se tot apropia. Erau la doar vreun metru distanță și fiecare bucățică din ea țipa că soldații trebuie să-și folosească torțele.

Dar a lăsat asta în seama lui Knedrick, permițându-i lui, un veteran al luptelor, să-și comande oamenii.

A tot așteptat, văzând cum scările sunt sprijinite de zid, cu sudoare adunându-i-se pe frunte.

"ACUM!" a strigat în cele din urmă Kendrick.

Silesienii s-au ridicat cu un strigăt de luptă, s-au aplecat și au aprins scările. Una câte una, scările de lemn au început să ardă.

Dar nu toți silesienii au avut succes: câțiva dinte ei, pe când se ridicau, au fost loviți în piept și ochi și gât de săgeți; alții au fost uciși de sulițe și lănci. Gwen a privit îngrozită cum zeci dintre oamenii ei au căzut de pe zid, plonjând într-un cor de țipete.

Multe scări ardeau - dar multe au ajuns totuși pe ziduri, pline deja de soldați imperiali care se cățărau nebunește.

Silesienii au trecut la acțiune, conduși de Kendrick, cum el a alergat la cea mai apropiată scară, și-a ridicat toporul și a lovit, tăind-o și trimițând-o la pământ.

Dar Kendrick a plătit scump pentru asta: a țipat de durere când o săgeată i s-a înfipt în biceps, sângele sărind peste tot. A dus cealaltă mână și a scos-o, cu un alt strigăt puternic.

Ajutorul său nu a fost la fel de norocos: o săgeată i-a străpuns gâtul și el s-a prăbușit la pământ, mort.

Soldații de pe parapete alergau la numărul tot mai mare de scări, încercând să le respingă. Godfrey, spre cinstea lui, s-a ridicat și a alergat spre una, scoțând primul său strigăt de luptă; părea că a trecut peste ceva interior care-l reținea. Pe când s-a apropiat, un soldat Imperial tocmai ajungea sus, gata să urce pe zidul de piatră, când Godfrey a atacat și și-a înfipt sulița direct în el.

Soldatul imperial a urlat, privind nedumerit la Godfrey, care se holba la el, la fel de șocat; a ezitat pentru o clipă, apoi a început să cadă pe spate. Dar, înainte să o facă, a întins mâna și l-a apucat pe Godfrey de cămașă și l-a tras după el.

Godfrey a strigat pe când a căzut peste margine. A întins mâna în ultima clip și s-a prins de piatră, întârziindu-și căderea. Se străduia din răsputeri, dar îi aluneca mâna. Gwendolyn a văzut că avea să moară.

Fără să mai gândească, a acționat. S-a repezit înainte, a apucat o sabie căzută la pământ, cu mânerul însângerat și, chiar

înainte ca fratele ei să-și piardă priza, s-a repezit, a ridicat sabia și a tăiat mâna soldatului care-l apucase pe Godfrey.

Soldatul, țipând, a căzut înapoi pe scară, dărâmând alți câțiva. Godfrey s-a împleticit înapoi, eliberat, și a privit cu ochii mari la Gwen, șocat.

"Scara!” a țipat ea.

A alergat și a apucat un capăt al scării, iar el și-a revenit și l-a apucat pe celălalt. Steffen, în spatele ei, a venit în mijloc. Împreună, cei trei s-au încordat și au împins scara de pe zid, trimițând-o la pământ cu o bufnitură.

Dar erau prea multe scări și nu erau destui oameni care să fie peste tot în același timp; primul grup de soldați imperiali a sărit pe parapete și, în curând, zidul era plin cu ei. Inima lui Gwendolyn bătea foarte repede când a văzut bărbați alergând spre ea din toate părțile.

"SĂBII!" le-a strigat Srog oamenilor lui.

Peste tot în jurul ei a început lupta corp la corp, ocupându-i oamenii și forțându-i să nu-i mai atace pe soldații de dedesubt. Asta i-a lăsat pe imperiali liberi să se concentreze din nou pe dărâmarea porților metalice ale apărării exterioare; iar și iar, berbecul a zguduit zidurile, cu destulă forță să o facă pe Gwen și pe ceilalți să se împleticească.

Porțile erau acoperite de zone îndoite și începeau să cedeze.

„Doamna mea, trebuie să te ducem înăuntru, în siguranță!" a strigat Steffen, disperat.

Dar Gwendolyn nu vroia să-și părăsească oamenii; se pregătea să se uite peste zid, să evalueze pagubele produse porților când, brusc, un soldat imperial a sărit peste zid lângă ea, a întins mâna și a pălmuit-o, trimițând-o la pământ. Lumea lui Gwen s-a umplut de durere și a simțit magnitudinea durerii loviturii, șocată.

Apoi soldatul a sărit pe ea; Gwendolyn s-a rostogolit din drum în ultima secundă, cînd soldatul a vrut să-i tragă un pumn și a ratat-o de puțin, lovind piatra. Ea a scos un pumnal de la centură, s-a rotit și l-a înfipt în ceafa soldatului. Corpul lui s-a înmuiat.

Gwen se simțea amorțită; nu-i venea să creadă că tocmai ucisese un om. Îi venea rău. În interior, tremura.

Dar nu avea timp să se gândească la asta: un alt soldat s-a apropiat și a lovit cu sabia direct spre fața lui Gwendolyn. Nu

avea timp să reacționeze; s-a pregătit, ridicându-și mâinile în așteptarea morții iminente.

În ultima secundă s-a auzit un zăngănit puternic; a deschis ochii și l-a văzut pe Steffen lângă ea, blocând lovitura cu sabia lui, la doar câțiva centimetri distanță, străduindu-se din răsputeri să o țină departe de ea. Gwendolyn s-a rostogolit din drum, a apucat un scut de pe jos, s-a rotit și l-a pocnit pe soldat în tâmplă. Apoi Steffen l-a lovit, a sărit în picioare și l-a înjunghiat în gât.

Gwen s-a întors și a văzut cum un soldat ridica sulița și se pregătea să o înfigă în spatele lui Steffen. S-a aruncat înainte și l-a împins pe Steffen din drum, salvându-l, apoi a urmărit îngrozită, neajutorată, cum sulița a coborât spre ea.

S-a auzit zgomot de lemn tăiat și Gwen a privit în sus și l-a văzut pe Godfrey stând lângă ea, cu sabia în mână, după ce tocmai tăiase sulița atacatorului înainte să poată ajunge la ea.

Godfrey stătea acolo, arătând uimit de ceea ce tocmai făcuse. Soldatul s-a întors spre el, a scos o sabie scurtă și se pregătea să-l înjunghie. Godfrey stătea acolo, ametit, fără să poată reacționa suficient de repede.

Înainte ca soldatul să-și poată termina atacul, a țipat și s-a împleticit înainte; în spatele lui stătea Kendrick, care tocmai îi străpunsese spatele cu o suliță.

Steffen s-a întors, dându-și seama ce se întâmplase, și s-a uitat la Gwendolyn.

"Acum *eu îți sunt dator*, Doamna mea."

S-a auzit altă bufnitură puternică, cutremurând zidurile mai tare decât precedentele - urmată de urale puternice printre imperiali.

Gwendolyn s-a uitat în jos și a văzut, îngrozită, că poarta exterioară fusese distrusă. Așa de repede, în ciuda prgătirilor lor, cedase.

Sute și sute de soldați imperiali muriseră - dar forțele lor nici măcar nu o simțiseră. Ea s-a uitat la orizont și l-a văzut plin de ei - și veneau mai mulți cu fiecare clipă. Dedesubtul lor, cu un strigăt, zeci de soldați imperiali s-au repezit pe porți.

"Retragere la zidul interior" a strigat Gwen.

Ordinele ei au fost repetate pe toată lungimea zidurilor și oamenii ei s-au retras pe podețele înguste de lemn, la cincisprezece metri înălțime, spre zidul interior.

Cum au ajuns la zidul interior, s-au întors, după cum fuseeră instruiți, și au distrus în urma lor podețele, făcându-i pe toți soldații imperiali care-i urmăreau să se prăbușească la pământ, ucigându-i. Soldații imperiali care reușiseră să se cațere pe ziduri erau acum blocați pe primul rând de parapete, incapabili să-i urmărească. Erau blocați. Funcționase, exact cum exersaseră.

Dedesubt, soldații imperiali se scurgeau înăuntru, repezindu-se la poarta interioară, ultima linie de apărare a orașului. Dar, în graba lor, nu s-au uitat cu suficientă atenție la pământ; dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut că era o capcană, un acoperiș fals sub care se afla un șanț plin de apă.

Toți au căzut și au început să dea frenetic din mîini.

Și totuși, nici măcar asta nu-i putea opri: tot mai mulți soldați imperiali, împinși fără milă înainte, veneau înăuntru, călcând fără milă pe capetele confraților lor din apă, strivindu-i și înnecându-i, fără să le pese. Spre deosebire de majoritatea comandanților, Andronicus nu avea să se oprească să acorde timpul necesar pentru construirea unui pod: își va folosi proprii oameni ca sacrificii pentru a-și construi podul.

Din nefericire, începea să funcționeze. Cadavrele creau un pod uman pe care puteau trece restul soldaților.

"ARCAȘI!" a strigat Kendrick.

Zeci de silesieni își pregăteau arcurile și săgețile, aprinse de ajutoarele lor. Gwen s-a uitat la filmul uleios pe care-l pregătiseră pe apă și s-a rugat să funcționeze.

"FOC!" a strigat Kendrick.

Și-au tras săgețile aprinse în apă și o flacără enormă s-a răspândit pe suprafața apei. S-au auzit urlete, împreună cu mirosul oribil de carne arsă, cum oamenii de dedesubt erau arși de vii.

Păreau să fie cel puțin o mie de morți, adunați între ziduri. Ar fi fost destul să oprească orice altă armată, să le încheie asediul.

Dar aceasta nu era orice armată.

Oamenii lui Andronicus erau fără număr și erau la fel de indispensabili precum câinii. De necrezut, tot mai mulți oameni continuau să sosească. Continuau să atace, fără să le pese de propriile vieți, direct în flăcări, direct peste corpurile arzânde.

Când acești oameni au murit, mai mulți au atacat.

Corpurile lor au stins flăcările și în curând nu mai era niciun alt mod de a-i opri. Oamenii lui Gwendolyn au tras cu tot ce mai aveau. Dar, după ce a mai trecut o oră, rămăseseră aproape fără muniții.

Și, în continuare, oamenii lui Andronicus atacau.

În cele din urmă imperialii au mai adus un berbec, direct pe deasupra cadavrelor propriilor oameni, și, cu avânt, l-au izbit de poarta interioară de fier.

Tot zidul s-a zgâlțânat, iar Gwendolyn s-a împiedicat și a căzut. Sub ea, poarta era deja scoasă pe jumătate din țâțâni.

Înainte ca Gwen și oamenii ei să se poată regrupa, berbecul a izbit din nou - și, cu o bufnitură puternică, a distrus poarta interioară.

Printre oamenii lui Andronicus s-au ridicat urale și, câteva clipe mai târziu, toți s-au scurs în curtea interioară.

Gwen a schimbat o privire îngrozită cu oamenii ei. Oamenii lui erau înăuntru.

Acum, nu-i mai putea opri nimic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Thor mergea mână în mână cu femeia în rochie albă, fiind condus pe mica insulă, într-o stare asemănătoare unei transe. Alături de el, frații săi de Legiune erau conduși de altele. Au trecut printr-o ușă joasă, arcuită și au intrat într-o clădire rotundă, albă, în centrul insulei, iar când Thor a ieșit de cealaltă parte, se afla într-o curte interioară circulară, acoperită cu iarbă și cu pomi fructiferi exotici. A încercat să proceseze ce se întâmpla, dar mintea nu-l asculta. Vroia să reziste, dar, cum femeia îl conducea, era neputincios la atingerea ei, la senzația pielii ei, la mirosul părului ei. Era fermecătoare.

Și, cel mai important, era sunetul muzicii - nu încetase să-i sune în urehi, atrăgându-l înăuntru - l-ar fi făcut să facă orice dorea ea. O părticică din el știa că nu ar trebui să fie aici, știa că ar trebui să se gândească doar la Gwendolyn. La casă. La misiunea lui. La un milion de alte lucruri - la orice altceva decât acest loc. Decât această femeie.

Dar oricât încerca, nu-și putea recăpăta controlul asupra minții. Muzica îi îneca toate gândurile.

Femeia l-a condus la un hamac și l-a întins cu blândețe în el. S-a lăsat pe spate și, legănându-se ușor, a privit în sus și a văzut frunzele lungi și înguste ale unui pom legănându-se în bătaia vântului. Dincolo de asta a văzut cerul, cu norii alunecând ușor.

Thor s-a simțit relaxându-se, așa de profund că i se părea că nu se va mai putea ridica vreodată.

"Ești un războinic măreț și viteaz," a șoptit femeia, îngenunchind lângă el, trecându-și palmele moi prin părul lui, peste ochii lui. Sunetul vocii ei îi dădea fiori. Cum pielea ei i-a atins pleoapele, le-a simțit grele, închizându-se.

"Cine ești tu?" a reușit s-o întrebe, cu vocea răgușită.

"Sunt toată lumea și nimeni," a răspuns ea. "Sunt cea mai mare fantezie a ta - și cel mai rău coșmar."

La ultimele ei cuvinte, Thor a simțit o senzație de alarmă. O parte din el îl îndemna să se elibereze din acest loc, din ghearele acestei femei, cât timp mai avea o șansă.

Dar era prea vrăjit: nu-și putea face corpul să urmeze mintea, care era copleșită de gândul la ea.

Cum femeia a terminat de vorbit, Thor a simțit o sfoară groasă începând să fie înfășurată în jurul său, iar și iar; s-a înfășurat în jurul umerilor săi, apoi în jurul brațelor, torsului, picioarelor, legându-l de hamac ca și cum era un pește scos din mare. A deschis ochii și a văzut că era legat fedeleș, din cap până-n picioare, incapabil să se miște și dacă ar fi vrut.

Femeia stătea lângă el și privea în jos, surâzând; Thor, confuz, a privit în jur și și-a văzut toți frații legați și ei de hamace.

"Viteaz luptător," i-a șoptit ea. "Zilele tale s-au încheiat. Acum vei fi mâncare peuntru un ospăț. Un ospăț pentru noi."

Un foc de tabără s-a ridicat în centrul curții și două servitoare au apărut pe u ușă laterală, transportând un bărbat pe care Thor nu-l recunoștea, legat cu sfoară. Bărbatul era ținut între două prăjini, iar servitoarele l-au adus tot mai aproape de flăcări.

„Nu, vă rog, nu!", a țipat bărbatul, cu ochii mari, terorizat.

Servitoarele continuau să-l care, țipând, până când l-au ridicat și l-au pus deasupra flăcărilor, proptind prăjinile pe suporți, ca și cum ar fi fost un animal. El a urlat pe când l-au întors lent, iar și iar, rumenindu-l la foc.

Thor a încercat să privească în altă direcție, dar nu putea.

După câteva minute, după ce țipetele au încetat, în cele din urmă l-au dat jos, complet înegrit, și a fost dezlegat și întins pe o masă enormă, de marmură.

"Cred că o să-l rumenim pe acesta următorul", a spus una dintre femei, arătând spre Thor.

Încă două servitoare, purtând o altă prăjină, au mers spre Thor și au coborât prăjina, pregătindu-se să-l lege de ea.

Krohn, pândind în umbră, a sărit brusc, mârâind, și și-a înfipt colții în gâtul uneia dintre servitoare. Ea a căzut la pământ țipând, cu Krohn ținând-o nemișcată, stând cu toate labele pe pieptul ei, refuzând să-i dea drumul până când ea nu a încetat să se miște.

Apoi Krohn s-a întors și a sărit pe cealaltă servitoare, care a încercat să fugă. Și-a înfipt colții în gamba ei, trântind-o la pământ, apoi i-a sărit la ceafă, strângând din fălci și ucigând-o.

Una dintre femei a luat o suliță încinsă în foc și a lovit spre Krohn. El a scheunat când i-a atins piciorul drept din spate, lăsându-i o urmă urâtă de arsură pe coapsă. Dar apoi s-a întors,

a sărit și a mușcat-o pe femeie de mână; ea a țipat și a dat drumul suliței să cadă la pământ.

Celelalte femei l-au încercuit pe Krohn, care stătea în fața lui Thor, nelăsând pe nimeni să se apropie, mârâind pe când femeile se apropiau cu sulițele, toate lovind spre Krohn.

"Krohn, aici!", a strigat Indra.

Krohn s-a întors și a fugit, în jurul curții circulare, ferindu-se de sulițe și ajungând la Indra, care zăcea întinsă, legată de mâini și de picioare.

"Krohn, rupe-mi frânghiile!," a strigat ea.

Krohn a înțeles. A sărit pe frânghii, înfigându-și colții în ele și trăgând violent până când s-au rupt.

„Acum adu-mi acel cuțit!" a strigat Indra, privind nervoasă peste umăr cum celelalte femei au început să se apropie de ea.

Krohn a părut să înțeleagă: a sărit la un pumnal mare care zăcea pe masă, l-a apucat cu fălcile și a alergat înapoi la Indra. Ea a luat pumnalul și a tăiat sfoara care îi lega picioarele.

Indra s-a rostogolit din drum exact când prima femie a împuns spre ea cu o suliță, apoi s-a rostogolit înapoi și a înjunghiat-o în gât.

Femeia s-a prăbușit, cu ochii lărgiți, moartă.

"Eu nu sunt bărbat", a mârâit Indra disprețuitoare. „Și nu-mi place muzica”.

Celelalte femei, care atacau, au ezitat brusc, văzând cu cine se confruntau. Indra n-a așteptat: a sărit înainte, a apucat o suliță de la una dintre femei, a răsucit-o și i-a tăiat gâtul.

Apoi s-a întins și a înjunghiat-o pe alta în pântece.

Nedorind să-și consume energia prețioasă pe o confruntare cu aceste femei, Indra s-a întors, a sprintat de-a curmezișul curții și s-a dus direct spre Thor, cu Krohn alături de ea. Cum a ajuns la el, a văzut că avea ochii dilatați, că era încă în transă.

Rapid, Indra i-a tăiat legăturile, apoi a tăiat și funia hamacului, iar el a căzut și a lovit pământul cu o bufnitură. A privit în sus la ea, cu ochii dilatați în continuare.

"Thor, ascultă-mă,” a spus ea. „Ești în transă. Înțelegi? Trebuie să ieși din ea! Trebuie să-i salvezi pe ceilalți și pe tine însuți înainte să fie prea târziu. Te rog. De dragul meu, revino la mine!"

Krohn a sărit și l-a lins pe Thor pe față, iar și iar.

Undeva adânc în interiorul lui Thor, o parte din el a început să se trezească. A început să-și dea seama că era pierdut undeva pe un alt tărâm. Încet, muzica sirenelor a început să-i dispară din cap, iar fața femeii din fața lui a devenit mai clară.

Indra... sclava... ea îi vorbea... îi spunea ceva... îi spunea să se ridice... să se ducă... să se ducă acum!

Thor a scuturat din cap și a sărit în picioare. Brusc, se eliberase de vrajă.

A simțit un fior ridicându-se prin el, de la degetele de la picioare până la vârfurile degetelor de la mâini, s-a simțit copleșit de un val de căldură.

Cum prima dintre femei a ajuns lângă el, atacându-l cu o suliță, Thor a pășit în lateral, i-a smuls-o din mâini, a apucat mânerul și a pocnit-o în cap cu partea de lemn, trântind-o la pământ.

Apoi s-a întors și a folosit sulița ca pe un baston, dărâmând sulițele din mâinile celorlalte femei, apoi răsucindu-se iar și trântindu-le la pământ. Nu vroia s-o omoare pe niciuna dintre ele - vroia doar să le oprească și să-și salveze prietenii.

"Eliberează-i pe ceilalți!" i-a strigat Indrei.

Thor și Indra s-au despărțit, Krohn alergând alături de Thor, cum au trecut de la un membru al Legiunii la altul, tăindu-le legăturile, eliberându-i. Toți rămăseseră în transă, dar, cum Thor a lăsat inconștiente mai multe dintre femei, vraja s-a ridicat încet. În final au început să înțeleagă suficient ca măcar să urmeze ordinele lui Thor.

"Urmează-mă! i-a strigat Thor fiecăruia.

Thor, Indra și Krohn au alergat împreună cu ceilalți, conducându-i pe cânt traversau cu toții mica insulă, înapoi la barcă.

Toți au sărit în ea și Thor a întins sulița și a împins tare cu ea în țărm, Indra făcând același lucru alături de el.

Ceilalți, revenindu-și în final, au început să vâslească din răsputeri, luptându-se cu fluxul pe când se îndepărtau lent de insulă.

Femeile rămase pe insulă au alergat spre țărm, la marginea apei, și i-au privit cum pleacă; supărate, au început să țipe și să-și smulgă părul din cap. Țipetele lor, chiar mai oribile decât sunetul muzicii lor, creau ecouri pe apă, obsedându-l pe Thor pe

când curentul s-a schimbat în final și a început să-i poarte departe.

*

Thor era morocănos pe când continua să vâslească alături de ceilalți. Un sentiment sumbru plutea în barcă, pe când vâsleau de ore întregi, mărind mereu distanța dintre ei și insulă. Au trecut pe lângă țărmuri care se schimbau mereu, iar Thor nu se putea abține să nu se gândească cât de aproape fuseseră să fie uciși. Încă tot nu pricepea ce se întâmplase acolo.

După ce părăsiseră locul, pentru primele câteva ore toți erau îmboldiți de adrenalină, frica și incitarea împingându-i să continue să vâslească. Dar acum, când cel de-al doilea soare începuse să coboare, excitarea dispărea și Thor și ceilalți se simțeau epuizați de tăcerea atotcuprinzătoare care îi acoperise. Umerii lui Thor începeau să obosească și spatele îi înțepenise și se întreb dacă vâslitul va mai înceta vreodată.

"Cât vom mai continua să înaintăm așa?" a pus în cele din urmă cu voce tare O’Connor întrebarea care fusese în mințile tuturor, lăsând jos padela și ștergându-se pe ceafă. "Nu are rost. Nu ajungem nicăieri."

"Și nici măcar nu știm încotro mergem", a adăugat Elden cu la fel de multă frustrare.

"Ba știm", a spus Drake defensiv, ridicând harta.

„Tu și idioțenia ta de hartă", a spus Conval. "Harta unui hoț. De unde știi că e măcar precisă?"

„Aproape că ne-a ucis acolo", a spus Conven.

"Ar fi trebuit de la început să o ascultăm pe Indra", a spus Elden.

"Da, ar fi trebuit să o faceți", a spus Indra. "Mergem în direcția greșită. V-am spus asta."

"Sclava asta nu știe ce spune", s-a răstit Durs. "Harta este foarte clară.”

„Să n-o mai numești așa vreodată", s-a răstit Elden, întorcându-se spre Durs și înroșindu-se. „Indra ne-a salvat tuturor viețile acolo, în caz că ai uitat."

Durs a tăcut, și era pentru prima dată când Thor l-a văzut cedând în fața cuiva. Dar, de asemenea, Elden era mai mare și mai solid, în ciuda vârstei sale, și nu părea că Durs ar vrea o confruntare. Elden era, de asemenea, mai aprins decât îl văzuse

Thor vreodată, iar în acel moment, Thor și-a dat seama că Elden chiar se îndrăgostise de ea.

„Ideea este,” a spus Dross, "că știm unde duc Sabia. Această hartă ne conduce acolo. Și acest canal de apă este singurul drum. Trebuie pur și simplu să ne continuăm drumul."

"O să vă spun eu unde duc aceste ape,” a spus Indra supărată. „Aceste ape ne vor duce la Tărâmul mornilor. Un loc plin de răutate și urâciune; un loc plin de tristețe și moarte. Cei care intră acolo nu mai ies. Niciodată. Asta e sigur. Nu ați observat curentul?” a întrebat ea, arătând în jos. "A devenit mai puternic. Ne trage într-o singură direcție: spre marea cascadă. Odată ce cădem prin ea, nu mai există cale de întoarcere. Aceasta este ultima voastră șansă: întoarceți-vă acum."

S-au uitat temători unul la altul.

"Și să mergem unde?” a întrebat Reece.

„Înapoi unde am început", a răspuns ea.

S-a auzit un geamăt colectiv de la cei trei frați.

"Tot drumul înapoi?" a întrebat Dross.

"Deci ai vrea să ne luptăm cu acești curenți tot drumul înapoi și să o luăm de la capăt, fără o hartă, fără nimic pe care să ne bazăm cu excepția cuvântului tău?" a întrebat Drake.

"Și de unde știm că tu nu ai propria agendă?" a adăugat Durs. "Nu ești una dintre noi. Trebuie să ne punem viețile în mâinile unei sclave sălbatice, care a recunoscut singură că e hoață?"

"Deja ați făcut-o,” a remarcat Indra, "și ați ieșit vii din asta.

"Aș avea încredere în ea cu viața mea înainte să am încredere în voi", a spus Elden, mârâind înapoi la Durs.

Peste grup s-a așternut o tăcere tensionată.

Drake a oftat.

"Și atunci ce ai vrea să facem?" a întrebat Drake, întorcându-se spre Thor. "Din moment ce tu ești liderul acestei misiuni. Vreai să o luăm din nou de la capăt, să ne încredem în cuvintele acestei sclave, această străină pe care n-o cunoaștem, și să ignorăm această hartă din Inel?"

Thor a stat acolo, simțind toți ochii pe el, și s-a gândit. O parte din el, în adânc, simțea că ceva nu era în regulă cu locul unde mergeau. Dar, în același timp, nu avea o senzație clară. Ceva era ascuns. Nu știa de ce - și asta îl înspăimânta. Nu știa sigur că a se întoarce înapoi era cel mai bun lucru. Și chiar dacă

doreau să o facă, curenții deveniseră prea puternici și ei toți erau prea obosiți. Nu vedea cum ar fi fost posibil. Cel puțin cei trei frați aveau o hartă, o destinație, un plan. În plus, nu puteau să riște să mai piardă timp prețios în căutarea Sabiei.

"Vom da o șansă hărții voastre", le-a spus Thor. "Până mâine. Dacă nu progresăm până atunci, nu avem o pistă clară, atunci ne întoarcem și o urmăm pe Indra."

Toată lumea a aprobat, părând mulțumiți, și au trecut înapoi la vâslit.

"Presupunând că o să mai trăim până mâine," a spus Indra rău-prevestitor, cum toți au tăcut din nou, singurul zgomot din lume cel al apei sub vâslele lor.

*

Au vâslit atât de mult timp că Thor simțea că brațele o să-i cadă din umeri. Cel de-al doilea soare coborâse mult pe cer și, chiar când Thor simțea că nu mai poate ridica vâsla încă o dată, suprafața lată a apei s-a strâns într-un canal îngust. Puteau să vadă pământul pe ambele laturi - un teritoriul vast, pustiu, alcătuit din sol negru, fracturat, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Păreau câmpuri nesfârșite de teren arat; era ca și cum ajunseseră într-un loc unde nu trăia nimic - ca și cum ajunseseră chiar la capătul lumii.

"Pustietățile", a spus încet Indra, rău-prevestitor. "Nu mai e mult până la cascadă acum."

Thor a început să audă în depărtare sunetul apei devenind mai puternic, cum și curentul a devenit mai puternic, trăgându-i la vale pe ceea ce devenise un râu. În curând au ridicat vâslele, nemaiavând nevoie să le folosească, deoarece apa îi purta repede.

Râul cotea și, când s-au întors, zgomotul apei căzând a devenit mai puternic; inima lui Thor s-a strâns când a văzut apa înspumată în depărtare, semnul sigur al unei căderi. Putea începe să simtă picăturile de apă, umezeala în aer, chiar și de aici. Indra avea dreptate: cascade.

Toți s-au uitat temători unul la altul.

„Se pare că v-ați înșelat din nou," a spus Reece, întorcându-se spre Drake.

"Ați face bine să aveți dreptate privind harta aceasta," a spus Elden amenințător.

"Cascada o să ne ucidă!" a strigat O'Connor.

"Cât de abruptă e căderea?” a întrebat Conval.

Acum toți s-au uitat la Indra, așteptând răspunsul.

"Nu știu,” a răspuns ea. "Dar dacă îi supraviețuim, vă asigur, cascada va fi ultima dintre problemele noastre."

Curentul a devenit prea rapid, zgomotul și umezeala mai ridicate, iar Thor și ceilalți s-au apucat bine de marginile bărcii.

"Trebuie să ne întoarcem!" a spus Conven, încercând să vâslească înapoi.

"E prea târziu!" a strigat Thor. "Curentul e prea puternic! Pregătiți-vă!"

Barca a plonjat în jos, tot mai repede, iar ochii lui Thor s-au deschis larg când a văzut cascada. Era un perete de apă albă, năvălind în jos. Lângă Thor, Krohn a început să scheaune, iar Thor a întins o mână și l-a apucat strâns.

"E în regulă, Krohn,” a spus el. „Doar stai pe aproape. Și dacă o să cazi în apă, înoată înapoi la noi."

Krohn a scheunat din nou, ca și cum ar fi răspuns, iar un moment mai târziu, stomacul lui Thor a început să se strângă pe când barca a început să se încline peste margine.

Thor a privit în jos și a văzut o cădere foarte mare, cel puțin cincisprezece metri. Era un perete de apă albă, și nu mai era timp de reacționat.

Barca a trecut peste margine și toți au țipat, căzând prin aer direct în jos.

Thor s-a trezit scufundat în peretele de apă, căzând din barcă, zburând prin aer, dând din mâini și din picioare. S-a pierdut într-o lume de apă spumegândă, dat peste cap, cu apa repezindu-se pe deasupra lui.

A plonjat sub apă pentru nu știa cât timp. Plămânii stăteau să-i plesnească și apa i-a intrat pe nas, iar fața îl ustura de la impactul căderii.

Când a fost în cele din urmă sigur că o să-i cedeze plămânii, apa l-a aruncat în sus; a ieșit la suprafață, dând sălbatic din mâini, inspirând hulpav, undeva în josul râului. Era dezorientat, cu apă în ochi și nas și urechi, și s-a străduit să deschidă ochii în mijlocul curentului furios, spumegând, și tot ce a văzut a fost mai multă apă.

Curentul l-a tras în jos, scufundându-l iar și iar, până când în final a început să încetinească și a ieșit la suprafață, câteva secunde mai târziu, inspirând lacom și capabil să plutească.

Thor a călcat apa, privind în jur după prietenii săi. Unul câte unul au început să iasă la suprafață, dând din cap, înghițind aer, dând sălbatic din mîini, pe când curentul îi ducea la vale. Thor a văzut-o și pe Indra ieșind la suprafață, cu Elden înotând și apucând-o. Thor s-a uitat frenetic după Krohn, în toate părțile, dar nu l-a putut găsi.

"KROHN!" a strigat Thor.

S-a întors în toate părțile și, pentru o clipă, mult mai la vale, i-a văzut capul ieșind la suprafață, apoi scufundându-se din nou. A văzut pe fața lui Krohn o teamă pe care n-o mai văzuse niciodată; era o privire plină de neajutorare.

Barca lor a ieșit la suprafață nu departe de unde erau, lovită dar cumva încă întreagă, și toți legionarii au început să înoate spre ea. Dar Thor a înotat singur în cealaltă direcție, îndreptându-se spre locul unde-l văzuse pe Krohn ultima dată.

„Înoată spre barcă!" a strigat Reece la el.

Dar Thor l-a ignorat; trebuia să ajungă la Krohn, mai ales că acesta avea să intre într-o porțiune a curentului care îl va forța să meargă într-altă direcție.

"Treci înapoi!" a strigat O'Connor. „Nu te duce în direcția aia!"

Dar Thor a înotat din răsputeri, luptând cu curentul.

"KROHN!", a strigat el iar.

Prin mintea lui Thor au trecut imagini de când l-a găsit pe Krohn, pe când era doar un pui, cu legătura dintre ei. Gândul de a-l pierde îl durea mai mult decât și-ar fi putut imagina.

Brusc, Thor a văzut una dintre labele lui Krohn ieșind la suprafață înainte de a se scufunda din nou. Thor a plonjat sub apă și a înotat; cum a deschis ochii sub suprafața cristalină a apei, l-a văzut pe Krohn ducându-se la fund.

Thor a înotat mai adânc, cu urechile pocnindu-i din cauza presiunii, apoi l-a apucat pe Krohn și a înotat spre suprafață, trăgându-l cu el.

Cum au ieșit la suprafață, Thor a inspirat adânc, și la fel a făcut și Krohn. El a scheunat, călcând apa contra curentului, iar Thor s-a întors și a înotat, încercând din răsputeri să-i îndepărteze de locul unde apa se despărțea în două. Nu progresa pe cât ar fi dorit.

Thor a simțit o mână pe umăr și l-a văzut pe Reece înotând cu ei; a depus mai mult efort și, împreună, au avansat, luptând cu curentul și ajungând la barcă.

Cum au ajuns la ea, Thor l-a ridicat pe Krohn peste bord; el s-a ridicat pe toate cele patru labe, recunoscător că nu mai era în apă, și s-a scuturat nebunește, apoi a tușit și a scuipat apă, iar și iar. Thor și Reece s-au ținut de marginea bărcii pe când îi purta în josul curentului.

Thor s-a întors și s-a uitat înapoi în sus la cascadă; părea imposibil de înaltă, ca un munte. Nu-i venea să creadă că supraviețuise căderii. Erau pur și simplu norocoși că nu fuseseră stânci dedesubt și că la bază era o zonă mai adâncă.

Cum se țineau de ea, plutind rapid, Thor și Reece s-au întors în același timp unul spre celălalt și, brusc, au izbucnit în râs.

„Am supraviețuit, prietene", a spus Reece, nevenindu-i să creadă.

Thor a clătinat din cap.

„Cumva, am făcut-o," a răspuns el.

Thor și Reece s-au urcat în barcă și, cum curentul îi ducea pe toți la vale, și-au observat vâslele plutind pe apă. Au îndreptat barca într-acolo și diecare a întins mâna și și-a luat o vâslă. În final Thor reîncepea să simtă o senzație de control.

Totuși, cum râul a cotit, ușurarea lui Thor s-a transformat în anxietate. În fața lor se întindea un tărâm cu totul nou, iar Thor și-a dat imediat seama că toate lucrurle despre care îi avertizase Indra fuseseră adevărate. Și-a dat seama că făcuseră o mare greșeală venind aici.

Lumea subterană era tărâmul cel mai întunecat, pustiu și trist pe care-l văzuse Thor vreodată. Râul își tăia drum prin partea sa de câmpi, alcătuită din praf vulcanic negru, în care creșteau rânduri nesfârșute de copaci pitici, negri, fără frunze, ramurile lor moarte răsucite în forme rău-prevestitoare și acoperite de țepi. Arăta ca o pădure care arsese și nu mai crescuse la loc, sau ca și cum nimic nu ar fi trăit vreodată aici. Nimic bun, oricum.

Chiar și cerul avea o paloare ca nimic din ce mai văzuse Thor vreodată. Un gri închis înlocuise albastrul luminos, și pe el erau nori negri, amenințând cu furtuna. Și soarele atârna mai jos și un amurg întunecat înlocuia lumina după-amiezii. Thor simțea ca și cum plecaseră după-amiază și ajunseseră în amurg, ca și

cum fuseseră transportați pe un tărâm unde domnea disperarea.

În jurul lor se auzeau zgomote ciudate, ca un cântec de pasăre amestecat cu un bocet, iar Thor a privit în jur și a observat stoluri de păsări negre enorme care stăteau pe crengi. Semănau cu corbii dar erau de patru ori mai mari, cu ochi în cap și în piept. În loc de aripi aveau gheare și le scuturau furioase pe când se lăsau pe spate și scoteau pieptul în față, creând zgomotele ciudate.

Toate urmăreau barca în drumul ei, iar Thor a simțit că în orice moment întregul stol ar putea sări pe ei. În unele moduri, faptul că ochii lor ciudați le urmăreau fiecare mișcare era chiar mai rău.

Lângă el, Krohn a mârâit.

„Și ce mai zice harta voastră acum?" i-a întrebat disprețuitor Elden pe cei trei frați.

Cei trei stăteau în partea din spate a bărcii și acum arătau șocați, nesiguri pe ei.

"O am în continuare," a spus Drake, ridicând-o. "E udă, dar se poate citi. Am protejat-o cu prețul vieții."

"De ce nu a menționat harta cascada?" a insistat Reece.

„Nu e o hartă topografică", a mârâit Drake. "E desenată de un prizonier ca să ne indice unde e Sabia."

"Sau să ne ducă la moarte", a spus O'Connor.

„Te-ai gândit vreodată că ar putea fi o capcană?" a întrebat Conven.

"Cred că cineva ne ia de proști," a adăugat Conval.

„Și atunci ce propui să facem acum?" a replicat Durs. "Să ne întoarcem înapoi și să ne cățărăm pe cascadă și să o luăm de la capăt?"

Toți au privit înapoi și au știut că era imposibil.

"Nu avem de ales", a spus Dross. "Ne ținem de hartă".

În barcă s-a lăsat din nou tăcerea grea.

"Se pare că tot ce ne-ai spus până acum a fost adevărat", i-a spus Thor Indrei. „Spune-ne mai mult despre această lume subterană prin care trecem."

Indra s-a uitat precaută în jur; nu arăta fericit să se afle acolo. A rămas tăcută multă vreme înainte să vorbească.

"Se spune că este unul dintre cele șapte tărâmuri ale iadului", a spus ea, privind la peisajul opresiv. "Legendele spun

că atunci când iadul nu mai avea loc, Diavolii au mai primit șase tărâmuri. A fost clădit în zilele de început ale Imperiului. Înainte de Andronicus - înainte chiar de strămoșii lui. Este un loc unde nu merg nici măcar soldații Imperiului.

"Acest râu care trece prin el conectează două ținuturi diferite ale Imperiului. E un soi de scurtătură. Totuși nimeni nu e așa de prost încât chiar să o folosească. Oamenii preferă drumul mai lung, oricât de mult ar dura."

Au continuat în tăcere, vâslind cu toții pe râul îngust și șerpuit, iar cerul a fost cuprins de un amurg și mai profund. Era ca și cum vâsleau în coșmarul cuiva.

S-a auzit o mișcare în apă și Thor s-a uitat și a văzut o pereche de ochi strălucitori ieșind din apă - și apoi dispărând.

"Ai văzut asta?" a întrebat O'Connor.

Toți au studiat apa, cum peste tot în jurul lor s-a umplut de zgomote și peste tot au apărut perechi de ochi galben strălucitori.

Cum Thor s-a aplecat să vadă mai bine, bursc din apă a țâșnit o reptilă, de dimensiunea unui pește mare, cu ochi mari și strălucitori și fălci lungi, ca de crocodil. Fălcile trebuie să fi avut șaizeci de centimetri, și au clămpănit direct spre Thor.

Thor s-a lăsat pe spate în ultima secundă, exact înainte ca fălcile să-l taie în două.

Krohn a mârâit la creatură, dar apoi s-a tras înapoi când o alta a sărit în aer și a clămpănit spre el. Thor a ridicat vâsla și a pocnit creaturile pe când săreau din apă peste tot în jurul lor. Ceilalți au făcut la fel, bătându-le și trimițându-le înapoi, pe când dădeau târcoale bărcii.

Una dintre ele a sărit în aer și a reușit să-și înfigă colții în brațul lui Conval.

"Dă-o jos!” a țipat el, încercând să o zgârie.

Conven s-a grăbit la el, i-a apucat fălcile și a reușit să i le desfacă de pe brațul fratelui său geamăn, apoi a aruncat dihania înapoi în apă. Din fericire a dat-o jos suficient de repede ca fratele său să rămână doar cu o rană minoră.

„Sunt mii de creaturi din astea!" a strigat O’Connor, pe când s-a ferit de una care sărise prin aer chiar pe lângă el. „Nu putem să le ținem la distanță pentru totdeauna!"

Thor și-a dat seama că avea dreptate; erau copleșiți de aceste creaturi și era doar o chestiune de timp până când le

provocau probleme serioase; nu aveau cum să se apere de toate. Era ca și cum intraseră în bârlogul peștilor piranha.

Dar apoi, brusc, toate creaturile au plecat rapid, scufundându-se și înotând la viteză maximă.

"Ce fac?" a întrebat Elden.

"Arată ca și cum ar fugi de noi", a spus O Connor.

„Sau de altceva," a spus Indra, rău prevestitor.

Thor și-a dat seama, cu o gaură în stomac, că avea dreptate. Aceste bestii nu ar fi fugit așa decât dacă erau speriate, decât dacă fugeau de ceva. Ceva mult mai mare ca ele.

Brusc, apa a început să bolborosească și, când Thor a privit în jos, a văzut apele fierbând.

Știa că ceva era pe cale să-i atace. Ceva mare.

"Pregătiți-vă!" a strigat el.

În fața lor s-a văzut o explozie de apă și de dedesubt a țâșnit un monstru marin enorm. Nu semăna cu nimic din ce mai văzuse Thor vreodată. Era o creatură enormă, semănând cu o balenă, cu fălci lungi de trei metri și jumătate, pline de dinți ascuțiți. Ochii roșii îi ieșeau în afară din cap, lat de mai mult de un metru, iar nasul i se curba în sus vreun metru, cu lame la capăt.

Fălcile sale deschise au venit spre barcă, iar Thor și-a lăsat reflexele să preia controlul. Și-a amintit că auzise spunându-se că nasul e locul cel mai sensibil unde să rănești un animal, și s-a rugat din tot sufletul să fie adevărat. Dacă nu era, în câteva secunde, avea să se afle în stomacul animalului.

Era o lovitură perfectă, cu toată forța și, când piatra a lovit, animalul s-a oprit brusc, pe jumătate în mișcare, apoi s-a lăsat pe spate și a mugit.

Era un răget care-ți spărgea timpanele, suficient de tare să cutremure apa și barca lor cu ea; Thor abia s-a ținut pe picioare pe când ridica mâinile să-și acopere urechile.

Monstrul a ieșit mai mult din apă, ridicându-se încă zece metri, revelând rânduri de gheare care se întindeau pe laterala corpului, ascuțite la vârf, arătând ca o balenă încucișată cu un șarpe de mare.

Toți membrii Legiunii au sărit în acțiune, inspirați de Thor, aruncând sulițe spre dihanie, toate înfigându-i-se în corp; Elden a aruncat o secure, care i s-a înfipt în cap, iar O Connor a reușit să tragă trei săgeți, toate aterizând precis într-un ochi.

Dar, spre șocul lui Thor, bestia nu părea afectată. Pur și simplu le-a scos ca și cum ar fi fost scobitori, folosindu-și varietatea de gheare, apoi le-a aruncat în apă.

Animalul, acum furios, și-a dat capul pe spate, și-a deschis fălcile de două ori mai larg și le-a coborât din nou, pregătindu-se să-i taie în două.

De această dată, nu mai era nimic care să le oprească.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Cum Gwendolyn urmărea Imperiul distrugând porțile dedesubt și scurgându-se în Silesia, a rămas acolo, înghețată. Nu-i venea să creadă că se ajunsese aici atât de repede. Toate planurile lor atente pentru apărare, distruse în câteva ore.

"Doamna mea, trebuie să mergem!" a strigat Steffen lângă ea, frenetic, trăgând-o de braț.

S-a trezit din visare, instinctele preluând controlul. I-a văzut pe Srog, Brom, Kolk, Kendrick, Godfrey și pe ceilalți retrăgându-se cu soldații în jos pe scările din spatele parapetelor și și-a amintit de planul de rezervă. Îl verificase de nenumărate ori împreună cu generalii ei, iar acum părea ireal să-l pună în mișcare.

Cum primii soldați imperiali au trecut pe poartă, Srog s-a întors spre oamenii săi și a strigat:

"ACUM!"

Mai mulți soldați au tras de niște pârghii enorme de deasupra și o ușă ascunsă s-a deschis în sol, chiar sub poartă, făcându-i să cadă pe toți soldații, zeci de oameni ai Imperiului, urlând, într-o groapă adâncă și întunecată. Groapa enormă a împiedicat soldații să treacă mai departe de poartă, în Silesia. Le-a câștigat lui Gwen și celorlalți timp prețios - dar Gwen știa că nu-i va ține pe loc prea mult timp, așa că toți și-au continuat retragerea controlată.

Imperialii începeau să ajungă la porți și s-au oprit din marșul lor în oraș chiar înaintea gropii. Totuși, erau blocați, nu aveau unde să se ducă; incapabili să se retragă în spate, unde proprii oameni îi împingeau, grăbindu-se să intre în oraș, și împingeau tot mai multe oameni, țipând, în groapă.

Când valul de bărbați s-a oprit în cele din urmă, au început să se întoarcă, să preseze pentru a ieși dintre porți și să caute alte căi înspre oraș.

Le-a adus lui Gwen și oamenilor săi timpul de care aveau nevoie pentru a se retrage. Gwen era mulțiumită să vadă că tactica funcționase - fusese o modificare pe care o adusese chiar ea planurilor de război. Le-a dat suficient timp să-i adune pe cetățeni, pe bătrâni, femei și copii și să-i ducă de la casele lor și pe porțile arcuite care duceau la orașul inferior. Pentru a

economisi timp la coborâre, Gwen ceruse să fie instalate bare de fier pe pereți, și câteva duzini de oameni odată le apucau și alunecau în jos în Canion, aterizând ordonat la nivelele inferioare.

Planul funcționa exact cum fusese prevăzut și, în câteva minute, toți silesienii din orașul superior trecuseră în siguranță prin al doilea set de porți ale orașului și coborau la nivelurile inferioare. Gwen a stat lângă porți, așteptând să iasă și ultima persoană, asigurându-se că nimeni nu era lăsat în urmă, cu Steffen și Kendrick rămânând loiali lângă ea. În final, asigurată că toată lumea plecase, a trecut printre ele și, după ce a făcut-o, patru rânduri de porți grele, metalice, cu țepi, au fost coborâte una după alta. Nu vor fi ușor de străpuns, mai ales că erau înfipte într-un zid de piatră gros de patru metri.

Gwen s-a alăturat soldaților de pe următoarea linie de apărare, parapeții de sus, din spatele barelor, la marginea Canionului. Și-a luat locul lângă Steffen, Kendrick, Godfrey, Srog și ceilalți. Sute de arcași silesieni îngehuncheau acolo, așteptând să apere această poziție finală.

Jos, Gwen putea vedea deja primii soldați imperiali escaladând zidurile în curte, coborând scări și frânghii pentru ca ceilalți să-i urmeze. În câteva momente, alte zeci îi urmaseră, repezindu-se deja direct spre eie, către cel de-al doilea rând de porți de fier. Dar doar un număr limitat de oameni puteau trece în același timp, deoarece nu se puteau repezi înăuntru pe jos, calea fiindu-le blocată de groapa enormă din fața porților.

Kendrick a îngenuncheat lângă ea, ținând în mâini un arc, așteptând.

"NU ÎNCĂ!", le-a strigat oamenilor săi, care îi așteptau ordinele.

Bărbații s-au apropiat tot mai mult, iar aerul s-a umplut de tensiune.

"FOC!" a urlat Kendrick, ridicându-se să tragă.

Sute de soldați silesieni s-au ridicat cu el, printre ei Godfrey, Steffen, Srog, Brom, Kolk - și chiar și Gwendolyn - și o ploaie de săgeți a căzut din cer, oprind din atac zeci de soldați Imperiali.

Imediat arcași și-au încordat iar arcurile și au tras. Și iar.

Au reușit să doboare primul val de oameni, să mențină curtea liberă, umplând-o cu cadavrele lor. Imperiul fusese prins pe

picior greșit, nepregătit pentru un contraatac după ce trecuseră de porți.

Dar nu conta cât de mulți ucideau, soldații imperiali continuau să vină. În curând, pe urmele lor a sosit un detașament disciplinat de arcași, care au pus un genunchi jos, au ridicat la unison scuturile pentru a opri ploaia de săgeți, apoi au tras înapoi.

Gwen s-a ferit când cerul s-au umplut de săgeți care se îndreptau spre ei. Una a trecut pe lângă capul ei, ratând-o de puțin.

Unii dintre ceilalți silesieni nu au fost la fel de rapizi și câțiva dintre ei au țipat, răniți, și s-au prăbușit peste zidul de piatră, zdrobindu-se de pământ, morți.

Gwen s-a ridicat din nou și a tras și a fost surpinsă să vadă că a reușit să lovească pe cineva în gât. A simțit o mână trăgând-o în jos pe când o săgeată i-a zburat pe la ureche. Era Steffen, lângă ea.

"Există avantaje în a fi scund, doamna mea", a spus el. „Tu nu le ai. Urmează-mă și stai mai jos."

Steffen a tras cu ochiul peste margine, s-a aplecat peste ea cu arcul și a tras rapid trei săgeți, doborând trei soldați care se apropiau de poartă.

"Nu trebuie să fii înalt ca să omori pe cineva", i-a spus el. "Dacă am învățat ceva în viață, e asta".

Lupta a continuat, rundă după rundă, săgețile zburând neîncetat, țipete izbucnind de ambele părți și numărul de cadavre crescând. Cadavrele imperiale se adunau în curte cu trecerea orelor.

Totuși, încă mai mulți soldați escaladau zidurile, ca furnicile. Singurul lucru bun pentru silesieni era că imperialii intrau puțini câte puțini, incapabili să se repeadă peste groape de la poartă.

Și apoi, totul s-a schimbat. Gwen a văzut îngrozită cum un detașament de soldați imperiali a venit cu scânduri lungi și le-au pus peste groapa de la intrare. Bucată cu bucată, au acoperit-o și, în curând, au reușit să o acopere complet, clădind o punte. Nu au încercat să-și salveze soldații prinși dedesubt; în loc de asta, ca să economisească timp, i-au sufocat, clădind un pod peste capetele lor.

Cu podul gata, sute de soldați imperiali s-au repezit în curtea interioară, cu o viteză ametitoare. Toți au scos strigăte de luptă, repezindu-se spre porți.

Inima lui Gwendolyn s-a strâns. Oamenii ei începeau să nu mai aibă săgeți, numărul lor scădea și știa că ceasurile le erau numărate. Nu puteau continua să apere poziția, să respingă atât de mulți oameni pentru multă vreme.

Soldații imperiali s-au despărțit ca să lase să treacă enormul berbec de metal tras de două duzini de bărbați. S-au repezit înainte și l-au izbit de poarta de fier cu o bufnitură. Pământul s-a cutremurat sub Gwen când metalul s-a îndoit.

Aceste patru porți de metal, care păreau inexpugnabile, se dovedeau deja a fi vulnerabile.

"CAZANELE!" a urlat Kendrick.

Soldații silesieni s-au repezit înainteși, ca unul au răsturnat cazanele enorme de fier pline cu smoală topită peste margine.

De jos s-au auzit urlete când zeci de soldați imperiali au fost năclăiți de lichidul gros.

"ARCAȘI!" a urlat Kendrick.

Arcașii au venit în față, de data aceasta cu săgeți aprinse și au tras în jos la soldații plini de smoală, aprinzându-i.

Țipetele au umplut curtea pe când flăcările s-au extins și alte zeci au murit. Cadavrele s-au ridicat în movile la porți. Ar fi fost destul să oprească orice altă armată.

Dar nu și pe Andronicus.

Soldații Imperiului continuau să atace. Și să atace. Nu se mai terminau.

Gwen a văzut îngrozită cum berbecul a fost preluat de alții, care au lovit prima poartă atât de tare că au scos-o din țâțâni. Trupele imperiale au izbucnit în urale. Mai erau doar trei porți.

"Doamna mea, am rămas aproape fără smoală și -" a raportat Srog, grăbit.

Înainte să poată încheia, s-a mai auzit o bufnitură, atît de puternică încât aproape că a dărâmat-o pe Gwendolyn din picioare; s-a uitat jos și a văzut că distruseseră cea de-a doua poartă metalică.

"E vremea să ne retragem în orașul inferior!" a spus Srog.

Gwen și-a dat seama că avea dreptate. A dat din cap și, fără ezitare, Srog a strigat: "RETRAGEREA!"

Soldații lui Gwen s-au întors și au plecat de la posturi, repezindu-se pe scările din spatele zidului.

Gwen li s-a alăturat celorlalți, grăbindu-se pe treptele de piatră, coborând etaj după etaj, trecând pe lângă zeci de soldați care stăteau de pază în drum spre orașul inferior, toți preluându-și posturile la fiecare nivel. S-a auzit o altă bufnitură puternică și Gwen a privit peste umăr și, cu o gaură în stomac, a văzut cea de-a treia poartă cedând.

Imediat ce Gwen și ceilalți au eliberat nivelele inferioare, au manevrat niște mașinării enorme; acestea au ridicat un câmp minat de țepi de fier, cu vârfurile în sus, care acopereau ca un scut orașul inferior. Cum imperialli au doborât cea de-a patra și ultima poartă cu urale, s-au repezit pe poarta arcuită, așteptându-se să atace.

Dar nu aveau unde înainta. Orașul inferior era protejat de deasupra de un câmp de țepi metalici. Câțiva soldați nu s-au putut opri la timp și au continuat să atace și au căzut prin aer, înjungiați de țepi, atârnând în aer, sângele scurgându-li-se din vene.

În cele din urmă, soldații imperiali s-au oprit și au stat chiar la marginea Canionului, privind în jos la țepi și dându-și seama că nu aveau cum să ajungă la orașul inferior fără să treacă de ei.

Gwendolyn a privit în sus și a văzut că, în final, Imperiul nu mai putea înainta. În cele din urmă, erau în siguranță.

Cum Gwen a ajuns la nivelurile inferioare ale orașului, a fost întâmpinată de o ducină dintre generalii săi, toți așteptând-o nerăbdători. Cetățenii se învârteau în jur, aerul fiind plin de agitație.

"Suntem în siguranță aici, doamna mea", a spus Srog. „Nu au cum să treacă."

"Da, dar pentru cât timp?" a întrebat Kendrick, cum se adunau cu toții, înconjurați de soldați.

"Pentru cât timp e necesar", a răspuns el.

"Atât timp cât nu rămânem fără alimente și provizii", a adăugat grav Brom.

„Cât timp putem supraviețui aici jos, fără provizii?" s întrebat Kendrick.

Srog a clătinat din cap.

„Nu a fost testat niciodată. Poate o săptămână. Poate două."

"Și apoi?", a întrebat Kendrick.

Lent, Srog a dat din cap.

"Cel puțin suntem în siguranță", a spus el.

„Dar nu suntem apărați de foame," a adăugat Gwendolyn.

Gwendolyn a privit în sus la ceilalți, a văzut fețele soldaților imperiali, privind în jos și a știut că, mai devreme sau mai târziu, vor găsi o cale să coboare. Și acum, încolțiți, nu mai aveau unde să fugă.

Până la urmă, trebuiau să se confrunte cu ei - sau să moară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Thor stătea cu ceilalți în barcă, cu monstrul acvatic deasupra lor și se pregătea să moară.

A închis ochii și s-a rugat lui Dumnezeu din tot sufletul.

Te rog, Doamne, dă-mi puterea să opresc acest monstru.

Thor s-a gândit la cuvintele lui Argon.

Nu încerca să fii mai puternic decât natura. Devino una cu ea. Utilizează puterea naturii. Până la urmă, și tu ești o parte a naturii.

Thor a simțit o căldură incredibilă cuprinzându-i corpul, ridicându-i-se din tălpi prin picioare, prin tors, prin mâini și ajungându-i în palme.

A deschis ochii și a ridicat palmele, țintind spre bestia care cobora cu fălcile deschise, pregătindu-se să-i ucidă pe toți.

Spre șocul lui Thor, din palmele lui aieșit o sferă de lumină, urcând prin aer, aterizând în gura animalului.

Bestia a fost aruncată înapoi, scoasă din apă, pe țărm, la vreo zece metri distanță. S-a zbătut și s-a contorsionat pe pământ, țipând, cu ghearele îndreptându-se în toate direcțiile.

După circa un minut în care s-a zbătut, a căzut pe o parte, moartă.

Toți ceilalți s-au întors și s-au uitat la Thor în tăcerea care a urmat. Își dorea să fi avut un răspuns pentru ei; își dorea să fi înțeles de unde-i veneau puterile, să fi înțeles cum să le stăpânească perfect, la cerere. Și, mai ales, își dorea să fi știut cine era.

Dar nu știa.

Era diferit de toți ceilalți, o știa. Dar cum?

Va ști oare vreodată?

*

Curentul lent i-a dus mai departe la vale, adânc în inima lumii subterane. Toți au vâslit din răsputeri, încercând să pună cât mai multă distanță între ei și mosntru pe când cerul continua să se întunece. Thor continua să stea acolo, în partea din spate a bărcii, încercând să înțeleagă ce tocmai se întâmplase. Era ca o altă parte a lui, una la care nu avea complet acces. Îi luase ceva vreme să revină unde era.

"Am auzit de tine", a spus Indra, privindu-l cu teamă și venerație. "Ești fiul Druidului. Alesul. Am auzit povești despre tine. Povești mărețe."

Thor a clipit, nedumerit.

„Ce vrei să spui?" a întrebat el. „Nu aveai cum să auzi nimic despre mine, Vin dintr-un sat mic din interiorul Inelului. Sunt doar un alt membru al Legiunii."

Indra a clătinat din cap, neclintită.

"Poporul meu are legende. Legende străvechi. Ele vorbesc de ziua când Alesul va sosi să ne conducă. Se spune că va aduce cu el mingii de flacără și lumină, o putere ca niciuna văzută vreodată. Fiul Druidului. Va veni într-o vreme de mari calamități pe lume, o mare bătălie între lumină și întuneric. Un bărbat care stă între două lumi. Ultima noastră speranță."

Thor s-a uitat la ea, nefiind sigur că ea înțelegea despre ce vorbește. A presupus că era confuză, că îl confunda cu altcineva.

„Cred că mă încurci cu altcineva", a spus el. "Eu nu sunt una dintre legendele voastre," a adăugat, așezându-se în cele din urmă înapoi și vâslind împreună cu ceilalți.

"Nu te încurc cu nimeni", a spus ea sfidătoare. „Știu ce spun legendele. Și acum știu cine ești."

Ceilalți s-au oprit și s-au întors, holbându-se la Thor, iar el a clătinat din cap.

"Sunt doar un băiat," a insistat el. "La fel ca toți ceilalți."

Era tot ce-și dorea. Să fie la fel ca toți ceilalți. Să nu fie văzut ca fiind diferit.

Indra a clătinat din cap, continuând să se uite la el ca și cum era un extraterestru căzut din cer. A făcut un semn strniu cu mâna în dreptul gâtului și apoi al pieptului și al capului, aproape ca și cum i se închina lui Thor. Sau se proteja de el.

Și-a înclinat capul, apoi s-a întors înapoi spre apă.

Thor a simțit un fior și nu a știut ce să creadă. Era prima dată când cineva se uitase așa la el. Ca și cum ar fi fost un zeu.

Curentul a devenit mai puternic și s-a lăsat noaptea, iar Thor a privit râul cu un nou respect pentru creaturile care puteau pândi în el. În fața lor era un mic munte în care râul continua să curgă, fluxul lui curgând printr-un tunel mic și negru prin piatră.

"Peștera Diavolilor", a șuierat Indra, cu teamă în voce.

Toată lumea s-a uitat la ea cu un nou respect.

"Nu sună prea ospitalier, a spus O Connor.

Indra a clătinat din cap.

„Este o casă din oase. Legenda spune că acolo se duc demonii să ia o gustare."

Toți băieții s-au uitat unul la altul, cu teama citindu-li-se pe fețe.

„Există vreo altă cale?" a întrebat Reece, pe când curentul continua să-i târască la vale.

Indra a clătinat din cap.

"Am putea trage barca la mal și să încercăm să ne croim drum pe uscat," a spus Elden.

Ea clătină din cap.

"Uscatul e mai rău", a spus ea. "Vezi pământul?"

Thor s-a întors odată cu ceilalți și a privit spre țărm.

„Nu este pământ," a adăugat ea. "Sunt o sută de milioane de viermi. Viermi carnivori. În secunda în care ai pășit acolo, îți va dispărea piciorul."

Thor a examinat cu atenție pământul negru - și, cum a făcut-o, a putut vedea că într-adevăr se mișcă, chiar dacă puțin. A înghițit greu, cu un nou respect pentru acest loc.

"Harta noastră spune că trebuie să urmăm râul prin peșteră", a insistat Dross.

Indra a râs scurt, batjocoritor.

"Hărțile voastre spun multe lucruri. Dar vă spune și cum să supraviețuiți?"

Curentul a devenit mai puternic și în curând decizia a fost luată pentru ei, cum i-a tras direct în peșteră, toți plecându-și capetele ca să nu lovească intrarea arcuită, joasă, de piatră. Thor a simțit o gaură în stomac, îngrozit. Ce era acest loc?

Cum au intrat în peșteră, era ca și cum intraseră în altă lume. La început, era negru ca smoala, tavanul jos deasupra capetelor lor, o tăcere deplină cu excepția sunetului picăturilor de apă creând ecouri, reverberând din pereți. Thor își putea auzi frații respirând greu, sunetul amplificat, creând ecouri, și putea să simtă frica în toți. O simțea și el. S-a oțelit în beznă, așteptând să fie atacat în orice clipă.

După un minut, peștera s-a deschis, tavanul de deasupra capetelor lor ridicându-se la mai mulți metri, curentul continuând să-i ducă lent prin ea. Era mai mult zgomot aici, fiecare picătură de apă reverberând pe pereții înalți - și s-a mai

auzit un zgomot: o cacofonie de insecte și animale mici. Erau și bătăi de aripi și un uguit straniu pe care Thor și-a dorit să nu-l fi auzit vreodată. Apoi s-au auzit gemetele și mârâiturile groase și ascuțite a tot felul de insecte ciudate, fiecare mai terifiant decât celălalt. Era ca și cum intraseră în peștera ororilor. Și să poată vedea nimic făcea totul mai rău.

Lângă Thor, Krohn a mârâit, cu blana zbârlită. Thor s-a întors dintr-o parte în alta, la fel ca ceilalți, încercând să vadă prin beznă, să încerce să descifreze ceva.

Cum apa i-a purtat mai adânc în interior, pereții pesterii au început să strălucească ușor, să se lumineze un pic; Thor a privit îndeaproape, întrebându-se de unde veneau luminile, când a văzut de-a lungul peretelui mii de insecte agățate de piatră, șuierând la ei, ochii lor verzi strălucitori deschizându-se când treceau și luminând. Thor și-a dat seama, înfiorat, că se trezeau. Erau ca mii de lumânările în întuneric.

"Ce sunt?" a întrebat-o Elden pe Indra, precaut, temându-se că i-ar putea ataca.

"Vampiri de peșteră", a spus Indra. „Înțeapă ca o sută de albine. Nu trebuie să te temi: ei stau pe pereți. Doar dacă nu-i provoci."

"Cum știi dacă i-ai provocat?" a întrebat O'Connor.

"O să le strălucească ochii", a răspuns ea.

Thor a înghițit greu.

"Cum o fac acum?", a întrebat el.

Ea a dat înapoi din cap.

Șuieratul a continuat, iar vampirii de peșteră s-au târât pe pereți, unii dintre ei arcuindu-și capetele mici spre barcă.

Cu peștera strălucind, Thor putea să-i ghicească dimensiunile: era enormă, tavanul arcuit ridicându-se la mulți metri, râul îngustându-se și tăind prin centrul pesterii. Stalactite uriașe atârnau de tavan în timp ce stalagmite la fel de mare se ridicau de pe podeaua pesterii.

S-a auzit un sunet ca un mârâit ușor de undeva din adâncul pesterii, iar Thor s-a întors, la fel ca ceilalți - dar nu a văzut nimic.

"Nu-mi place situația," a spus Reece, încordându-și mâna pe mânerul sabiei.

"Nici mie," a spus Conval. Și-a tras sabia, iar sunetul metalic a creat ecouri puternice în peșteră, iar și iar, ca și cum fuseseră scoase o duzină de săbii.

"N-ar fi trebuit să faci asta," l-a mustrat Indra. "Acum o să îi provoci".

„Să provoc pe cine?" a întrebat Conval.

Au început să apară din adâncul întunecimii, mergând spre ei, duzini de umbre. Semănau cu niște schelete umane, numai oase, fără carne, dar oasele le erau negre iar ochii le străluceau albi. Fiecare purta o sabie lungă, albă, care sclipea, reflectându-și lumina în apă. Thor a putut vedea că fiecare sabie era făcută din os. Arăta a os de om.

"Armata mornilor", a răspuns Indra, cu teamă în voce.

Thor s-a întors lent și a văzut că din fiecare colț al peșterii ieșiseră sute dintre aceste creaturi, aceste schelete de nemorți mânuind săbii de os, toți îndreptându-se drept spre ei.

"Morni?" a întrebat Elden. „Nu pot fi uciși?

"Nu," a răspuns Indra. „Sunt deja morți. Singuri care mai trebuie uciși suntem noi."

S-a auzit un zăngănit puternic de oase și, brusc, toți mornii au alergat spre ei, ridicându-și săbiile.

"Ei bine, dacă e să murim", a spus Thor, "va fi pe uscat, și cu săbiile sus. ATACAȚI!" a ordonat Thor.

Ca unul, cei nouă membri ai Legiunii au sărit din barcă pe uscat, pe mal, Krohn sărind împreună cu ei. Toți și-au scos săbiile și au atacat vitejește mornii.

S-a auzit un zăngănit puternic când sabia a întâlnit sabie, sunetele amplificate, ricoșând și reverberând în toate direcțiile. Legiunea se antrenase pentru asta, se antrenase să fie depășită numeric, se antrenase să se confrunte cu războinici aprigi - și, deși aceste schelete întunecate erau aprige, erau în continuare războinici obișnuiți, nu destul de buni pentru experiența Legiunii.

Thor și ceilalți au răspuns scheleților lovitură la lovitură, iar când sabia lui Thor a întâlnit una de-a lor, a fost surprins plăcut să vadă că oțelul lui sfărâma sabia de os; apoi a lovit roată și a tăiat scheletul de lângă el, și când a făcut-o, toate oasele lui s-au sfărâmat și au căzut grămadă la pământ.

Thor s-a rotit în fiecare direcție, blocând lovituri, parând, sfărâmând săbii și tăind schelet după schelet, lăsând în urmă grămezi de oase.

Peste tot în jurul lui, frații săi de Legiune făceau la fel, învingându-i cu grație pe războinicii din fața lor.

Krohn li s-a alăturat, sărind în luptă, mârîind, sărind pe un schelet după altul, trântindu-i la pământ și lăsându-i grămadă.

După aproape o oră de luptă, malul era plin de movile de oase. Deși Thor și frații săi de legiune erau învinețiți și zgâriați și respirau greu, epuizați, niciunul nu era rănit serios.

S-au uitat cu toții unul la altul, regrupându-se, cu răsuflarea tăiată. Pentru prima dată de când era în Imperiu, Thor avea o speranță, chiar era optimist. Se confruntaseră cu unele dintre cele mai rele lucruri din Imperiu și supraviețuiseră.

„Am câștigat," a spus O'Connor. "Nu-mi vine să cred."

Toți s-au întors și s-au uitat la barcă - dar, când au făcut-o, Indra stătea acolo, cu ochii încă măriți de frică, privind peste umerii lor.

„Nu te lăuda prea repede, războinice," i-a avertizat ea.

Din spatele lor s-a auzit un sunet care i-a zbârlit lui Thor părul pe ceafă. Era sunetul a o mie de oase lovite.

Lent, Thor s-a întors, aproape temându-se să privească.

Acolo, a fost îngrozit să vadă, erau toate oasele scheletților înfrânți, începând să se ridice lent de la pământ și să se re-atașeze. Câte un os odată, întreaga armată de morni revenea la viață.

„După cum am spus", a repetat Indra, "Nu poți ucide ce e deja mort."

Thor a privit cu ochii mari cum întreaga armată a început să se refacă, să se pregătească de încă un atac. Toată lupta, victoria lor - fusese inutilă. Acești monștri aveau să continue să se regenereze, până când în cele din urmă Thor și prietenii săi erau extenuați, și aveau să-i ucidă. Poate că nu erau luptători la fel de buni - dar aveau ceva ce Thor și oamenii săi nu aveau să aibă niciodată: rezistență nesfârșită. Și, la finalul zilei, Thor știa, rezistența va triumfa întotdeauna.

"Înapoi la barcă!" a strigat Thor, pășind lent înapoi împreună cu ceilalți.

Ca unul, toți s-au întors și au sărit înapoi în barcă și au împins puternic țărmul, vâslind mai tare ca niciodată. Curentul a

devenit mai rapid și în curând înaintau rapid la vale, îndepărtându-se de acel țărm. Thor și oamenii lui s-au aplecat când au trecut în alt canal, părăsind caverna exact la timp ca să evite armata care înainta.

Era pentru prima dată în viața lui Thor când o victorie fusese inutilă și, când au intrat într-un alt tunel întunecat, s-a întrebat, cu un sentiment de irosire, ce alte orori aveau să-i aștepte după primul cot al râului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Gwendolyn stătea la intrarea largă de piatră în Silesia inferioară, înconjurată de generalii săi, de soldați și de cetățenii Silesiei, toți privind în afară, într-o tăcere rău-prevestitoare, spre întinderea vastă a Canionului, urmărind al doilea soare apunând. Nu auziseră nimic de la soldații imperiali în tot acest timp și, după o panică prelungită, agitată a mulțimii, lent, se lăsase liniștea. Tensiunea se simțea în aer, fiecare pierdut în propria sa lume, privind cerul, confruntându-se cu propria mortalitate. Era tăcerea a o mie de suflete în centrul furtunii, a oamenilor care știa că nu mai au încotro să se îndrepte, decât spre moarte.

Tăcerea Imperiului o speria pe Gwendolyn mai mult decât atacul lor. Știa că Andronicus avea o idee, că le cocea ceva și că era doar o chestiune de timp până când avea să o pună în aplicare. Era un soldat mai nemilos decât oricare altul. Cea mai rea parte era că, și dacă nu făcea nimic, tot nu aveau altă cale de scăpare, doar moartea. Cât de mult puteau supraviețui aici jos, până când rămâneau fără provizii? Nu puteau merge nicăieri, doar în sus. Și în sus nu era o opțiune.

Desigur, Andronicus știa asta. Îi strângea pe toți de gât. Avea să-i facă să aștepte. Să permită să se instaleze panica. Probabil că o savura acum. Îi avea exact unde dorea.

Gwen presupunea că ar trebui să fie mulțumită de sine pentru că cel puțin îi respinsese cât se putuse în prima bătălie, pentru că ucisese atât de mulți dintre ei și pentru că-și salvase atât de mulți oameni în retragere. Dar nu era deloc mulțumită de ea însăși. Simțea că a eșuat.

Alături de ea erau Srog, Brom, Kolk și Godfrey, împreună cu alți soldați, iar chiar lângă se aflau Steffen și Kendrick. Toți priveau spre Canion, cu fețele sumbre. Își dorea să știe ce să spună ca să le ridice moralul, își dorea să știe unde să meargă de aici.

"Îți amintești, de mult, cu tatăl nostru," a spus Kendrick încet, nostalgic, privind spre cer, „când încerca să te învețe să folosești o sabie? Ai refuzat. Ai spus că săbiile erau pentru bărbați slabi."

Gwendolyn a surâs.

"Doar vag," a spus ea. "Trebuie să fi fost destul de mică."

Kendrick a surâs.

"Tata s-a supărat așa de tare," a continuat el. "A încetat sesiunea de antrenament din acea zi. Pe atunci, se părea că spusesei cea mai mare prostie din lume."

A oftat.

"Dar, știi, acum că sunt mai în vârstă, îmi dau seama că era multă înțelepciune în ce ai spus", a adăugat el. "Bătăliile cele mai simple se câștigă cu sabia. Cele mai complexe se câștigă prin alte mijloace. Prin strategie. Prin logistică. Prin puterea voinței."

"Nu sunt sigură că la asta mă gândeam când eram mică," a spus ea.

El i-a surâs înapoi.

"Nu, sunt sigur că nu te gândeai. Ce ai spus era mult prea înțelept pentru vârsta ta. Chiar și atunci."

S-a întors și s-a uitat la ea.

"Vreau doar să știi că ai condus minunat această bătălie", a spus el. "Am ucis de douăzeci de ori numărul nostru și am pierdut mult mai puțini oameni decât ar fi trebuit. Pentru orice alt conducător, aceasta ar fi o victorie de reținut, pentru totdeauna. Nu te simți prost. Numărul lor era prea mare ca să fie învinși de vreo armată."

"Are dreptate, doamna mea,, a spus Steffen.

„Nimeni nu a spus cuvinte mai adevărate," a adăugat Srog.

"Mulțumesc, fratele meu," i-a spus ea lui Kendrick. "Vreau să știi că mereu m-am gândit la tine ca la fratele meu. Fratele meu *bun*. Avem același tată. Și asta e destul pentru mine."

Kendrick s-a uitat înapoi la ea și a putut vedea în ochii lui cât de mult contau cuvintele ei pentru el.

"Și acum ce facem, doamna mea?" a întrebat Srog. "Mi-e teamă că nu mai avem alte planuri de rezervă în afară de acesta. Acum, oameni se uită spre tine. Acum, decizia îți aparține."

"Ne-ar fi prea puțin de folos să ne predăm lui Andronicus ca popor," a spus Gwendolyn. „Îi cunoaștem cu toții reputația: nu-și păstrează prizonierii în viață. Trebuie să așteptăm."

"Și dacă foamea ne găsește prima?" a întrebat Brom.

Gwen a oftat.

"Atunci luptăm contra unui alt fel de moarte", a răspuns ea. "În afara cazului în care vreunul dintre voi are alte idei?"

Toți au stat, într-o tăcere amară, ascultând urletele vântului. Nimeni nu avea nimic de adăugat.

În cele din urmă, Kendrick și-a dres glasul.

"Când m-am alăturat Legiunii," a spus el, „ și apoi Cavalerilor de Argint, am depus un jurământ. Era un jurământ de a lupta, chiar dacă nu mai era nicio șansă de a câștiga. Era un jurământ de onoare. Un jurământ de glorie. Asta e ce a am realizat azi aici. Nu victorie ci glorie. Și, uneori, mult timp după ce câștigătorul a plecat, rămâne gloria despre care se cântă cântece, nu cucerirea. Uneori, gloria e mai mare."

Cum stăteau toți acolo, tăcuți, privind soarele la apus, loviți de o rafală de vânt, brusc, o voce puternică a rupt tăcerea.

"Gwendolyn, te chem!", s-a auzit vocea, creând ecopuri pe pereții Canionului.

Toți s-au întors și s-au uitat uimiți unul la altul, apoi, ca unul, au privit în sus și Gwendolyn a putut vedea de unde venea vocea. A simțit un fior.

Andronicus.

Iată-l, înconjurat de sute dintre oamenii săi, aplecat peste marginea canionului, privind în jos la ea cu un zâmbet triumfător pe față.

"Gwendolyn, conducătoare a Regatului de Apus al Inelului, doar tu ai mai rămas. Curtea Regelui nu mai există. Conducătorii McCloud sunt prizonierii mei. Doar tu mai îndrăznești să mă sfidezi."

A făcut o pauză.

"În ciuda a ce ai auzit despre mine, nu sunt un sălbatic. De fapt, sunt un tip foarte rezonabil. Ai luptat vitejește astăzi. Mai bine decât m-aș fi așteptat. Și, pentru asta, te admir. Și, pentru asta, vreau să te răsplătesc. Am nevoie de comandanți valoroși ca tine în armata mea, și pot folosi soldați valoroși precum silesienii.

"Nu țin niciodată prizonierii în viață. Dar astăzi, datorită vitejiei tale, voi face o excepție. Dacă mi te predai, tu, personal, atunci voi scuti întreg orașul de la distrugere. Îi voi lăsa pe toți în viață, inclusiv soldații. Chiar îl voi elibera pe fiecare dintre voi. Veți trăi în pace în Imperiul meu și voi lăsa în pace Silesia.

„Tot ce cer în schimb este să-mi juri credință. Să juri că mă vei servi, vei conduce la ordinul meu. Te voi tratat drept și corect. Vei primi o poziție la alegere la curtea mea. Cu siguranță e un preț mic de plătit - sacrificiul tău personal pentru binele națiunii tale.

"Este o ofertă bună și generoasă. Fii înțeleaptă și accept-o, în numele miilor de suflete din jurul tău. Privește în jurul tău, vezi-le fețele. Sunt vii. Dacă mă sfidezi, se vor confrunta cu mânia marelui Andronicus.

"Nu te gândi prea mult. Dacă nu am răspunsul tău până dimineață, voi face să curgă foc asupra voastră, cum nu ați mai văzut vreodată. Și până când al doilea soare apune mâine, legenda Silesiei va dispărea. Nu va mai fi nici în cărțile de istorie, pe care le voi distruge."

În final, vocea bubuitoare a lui Andronicus a tăcut. A lăsat pentru puțină vreme ecouri duse de vânt, apoi a dispărut de unde venise. Cum a privit în sus, el și oamenii săi se etrăseseră de pe margine, dispărând din vedere.

Gwen s-a întors și s-a uitat la ceilalți, care au privit-o cu ochii mari, surprinși.

"Nu o face," a spus Srog, grav.

"Nu poți avea încredere în el," a spus Kendrick.

„Este o ofertă falsă," a spus Steffen.

"Nu vreau vreodată să-l servești ca să-mi salvezi sufletul," a spus Kolk.

"Nici eu," a spus Kendrick.

Gwendolyn a stat acolo, gândindu-se. Știa că nu putea avea încredere în Andronicus. Și totuși, cuvintele lui păreau adevărate. Și ce alegere aveau, de fapt? După cum spusese, dacă refuzau, toți vor muri. Ea știa asta. Dacă nu de mâna lui, atunci în alt mod.

"Aș merge cu bucurie în sclavie ca să vă salvez viețile tuturor," a spus ea. „Cred că este o ofertă pe care ar trebui să o accept".

"Nu poți, doamna mea!" a strigat Kendrick. "Nu vreau să aud de asta!"

"Nu vreau să te sacrifici ăentru mine!" a spus Srog. "Aș prefera să mor luptând."

"Viața e așa de prețioasă pentru tine?" a întrebat Brom.

"Nu viața mea", a răspuns ea. „Ci a voastră. Ale voastre, ale tutuor. Ar fi egoist din partea mea să o resping și să vă las pe toți să muriți."

"E în joc onoarea ta!" a spus Srog.

"Am luptat onorabil," a spus ea. „Singura care va fi sclavă voi fi eu."

"Sclavia ta e una prea mult", a spus Kendrick. "Nu e drept ca tu să te sacrifici pentru noi toți."

"Sunt de acord cu Kendrick," a spus Srog.

"Și eu", au spus ceilalți.

"Nu te vom lăsa să pleci, doamna mea," a spus Steffen. "Suntem unu pentru toți și toți pentru unul."

Bărbații au izbucnit în urale. Era mișcată de loialitatea lor. Totuși, greutatea ofertei lui Andronicus îi atârna pe umeri. Viața ei pentru a tuturor celorlalți. Era ceva ce ar fi dat bucuroasă.

*

Gwendolyn stătea singură, la marginea Punctului Canionului, urmărind ultima rază de lumină a zilei aruncând o umbră peste Canion. Era un apus frumos, sclipind în ceața mișcătoare, un roșu aprins care părea să dea foc lumii. Era sumbru, rău-prevestitor. Se potrivea cu dispoziția ei.

Cum îl privea, o parte din ea își urmărea ultimul apus al vieții. Mai ales de când ajunsese în cele din urmă la o decizie.

Gwendolyn se plimbase prin oraș, se uitase îndeaproape la fețele tuturor bărbaților și femeilor și copiilor, ale tinerilor soldați - văzuse toate aspirațiile, speranțele din ochii lor; se uitau la ea ca și cum ar fi avut un răspuns de mult pierdut, ca și cum era salvatoarea lor. A înțeles brusc că i se dăduse o oportunitate, o abilitate unică într-un moment unic în timp de a-i salva pe acești oameni. Viața ei pentru a lor. Ar fi o mare onoare. Poate că fusese adusă aici, în acest loc, în acest moment, exact pentru acest motiv, pentru această decizie. Poate de aceea fusese menită să domnească - să ia această decizie care avea să salveze mii de vieți.

Gwendolyn se hotărâse. Știa ce avea să facă. Nu ce aveau să facă sfătuitorii ei, nu ce ar fi făcut tatăl ei, nu ce ar fi făcut Kendrick. Ci ce ar fi făcut *ea*. Asta era tot ce conta acum.

La apariția zorilor, când era încă întuneric, când nu era nimeni în jur să o oprească, va urca acolo. Singură. Se va preda

lui Andronicus. Va fi de acord cu termenii lui, îl va servi și se va da ca plată pentru binele comun.

Cum Gwendolyn stătea acolo, privindu-și ultimul apus ca femeie liberă, s-a gândit la Thor. A coborât mâna și a pus-o pe pântec și s-a gândit la copilul lor. Vroia ca acest copil să trăiască. Pentru acest copil, dacă pentru nimeni altcineva, vroia să oprească vărsarea de sânge. Ea va fi servitoarea lui Andronicus, dar acest copil va fi liber.

Gwendolyn a privit în zare și a trebuit să admită că o parte din ea spera să apară Thor, să lovească cu Sabia și s-o salveze de toate astea. Ar da orice, și inima ei a bătut mai repede la acest gând.

Dar în interiorul ei, știa că era doar un vis. Thor era departe, departe de aici. Ea era singură. Era menită să stea singură, propria ei stăpână. Femeia care se așteptase tatăl ei să devină. Asta era ce însemna să fii conducător, a înțeles ea în cele din urmă. Să fii înconjurat de oameni - și totuși, să fii complet singur.

"Nu toate visele sunt menite să se împlinească", a venit o voce.

Gwendolyn s-a uitat și l-a văzut pe Argon stând acolo, lângă ea, privind apusul. S-a simțit amorțită și o parte din ea nu era nici măcar surprinsă să-l vadă. Puține lucruri mai contau acum pentru ea, de când se hotărâse. A privit apusul împreună cu el.

"Vii într-un moment când nu mai am nevoie de sfaturi", i-a spus ea.

„Nu am venit să-ți dau sfaturi", a răspuns el. "Ci să-ți prezint respectele mele. Nu m-am așteptat la decizia ta. Așa de curajoasă. Tatăl tău ar fi mândru. Ești cea mai bună din neamul MacGil."

„De asta ai venit?", a întrebat ea, simțind că e ceva mai mult.

"Nu," a răspuns el. "Am venit de asemenea să-ți spun la revedere."

S-a întors și s-a uitat la el, dar el continua să privească peste Canion.

„Ne părăsești?", a întrebat ea, cuprinsă de teamă. Dar apoi a simțit o teamă și mai adâncă: "Sau eu vă părăsesc?"

Argon privea, fără expresie, și nu vroia să răspundă.

"Presupun că odată ce sunt supusă lui Andronicus, vei avea un nou conducător MacGil pe care să-l sfătuiești, destul de curând", a spus ea.

El a clătinat din cap.

„Timpurile se schimbă", a spus el.

Gwendolyn ardea brusc de dorința de a ști.

„Spune-mi doar un lucru," a pledat ea. "Thor? E în siguranță? E în viață?"

Nu-i mai păsa de siguranța ei, ci doar de a lui.

„Este în viață, da."

S-a uitat lung la el.

„Nu răspunzi dacă este în siguranță," a insistat.

Argon a rămas tăcut, fără să răspundă. Inima ei se sfărâma.

„Poți să-l salvezi?", l-a rugat. "Din orice pericol se află? Te rog. Îți voi da orice. Poți să-l ții în viață?"

Argon s-a întors și s-a uitat la ea, cu ochii care parcă o străpungeau.

"L-am salvat deja odată pe Thorgrin. Pentru tine. Și acum soarta ta cere ceva în schimb."

Argon a făcut trei pași înainte și i-a pus o mână pe umăr. O ardea, ca și cum era atinsă de soare.

"I-ai făcut pe zei mândri," a spus el. „Va exista întotdeauna un loc de onoare rezervat pentru tine."

Exact când Gwendolyn vroia să se extragă din strânsoarea lui arzătoare, a dispărut.

Gwen s-a întors și s-a uitat peste tot, dar nu a văzut nicio urmă. Era din nou singură aici sus, pe marginea stâncii, mai singură decât fusese vreodată în viață.

A privit în sus la peretele Canionului care urca spre orașul superior și a știut ce trebuia să facă.

Era momentul să facă primul pas.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Erec s-a pregătit, cum zăcea acolo, fără apărare, iar creatura se pregătea să-i înfigă ghearele în față. Prin minte i-au străfulgerat imagini pe când se pregătea să-și întâmpine moartea - despre copilăria sa, zilele lui cu Legiunea, viața lui de cavaler - și niciuna nu strălucea mai puternică decât cea a lui Alistair. Avea un singur regret în viață, pe când se pregătea pentru moarte: că nu avusese mai mult timp să petreacă cu ea.

Dar pe când creatura cobora piatra, brusc s-a întâmplat ceva. O lumină intensă a strălucit în aer, iar creatura a zburat înapoi, dărâmată din picioare când un glob de lumină a lovit-o în piept și a trântit-o la pământ peste jumătate din câmpul de luptă.

Erec a clipit de câteva ori, confuz, neînțelegând ce tocmai se întâmplase.

Un alt glob de lumină a zburat peste câmpul de luptă, și apoi un altul, iar creaturile au zburat în toate direcțiile, creând un permetru liber și sigur în jurul lui.

Erec s-a întors și a privit în sus și a văzut-o, stând deasupra lui, pe Alistair.

Spre șocul lui, a văzut-o întinzând o palmă, din care radiau globurile de lumină. Ochii ei albaștri-deschis radiau și arăta de pe altă lume, angelică, cu părul lung și blond căzând spre el.

Nu știa ce să creadă.

Erec s-a ridicat rapid în picioare și a stat lângă ea în timp ce ea continua să arunce globuri de lumină spre toate creaturile de pe câmpul de luptă, salvându-l pe prietenul lui Brandt chiar înainte ca o creatură să-l taie în două. În câteva clipe un val de distrugere s-a răspândit peste câmp, toate creaturile aruncate prin aer.

Creaturile care nu fuseseră încă lovite s-au uitat la ei cu o nouă teamă și au început să dea circumspecte înapoi, apoi s-au întors și au fugit.

Erec s-a întors și s-a uitat la Alistar cu o nouă apreciere și simțământ de uimire. Oare asta avea de-a face cu secretul nașterii ei? Cine era ea, de fapt? Cum de avea această putere? Și de ce o ținuse secretă?

Abia putea spune cuvintele, cu gâtul uscat, cum s-a întors spre ea. Aproape că îi era frică să pună întrebarea:

"Cine ești tu?"

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Când primele raze de soare au căzut peste Canion, în cel mai frumos răsărit de soare pe care-l văzuse Gwendolyn vreodată, au umplut universul de nuanțe roșii și portocalii și cu nori rotitori de ceață. Gwen s-a urcat pe scările în spiralăă, etaj după etaj, simțindu-se ca și cum urca la cer. Tremura în interior și inima îi bătea să-i spargă pieptul, picioarele devenindu-i mai grele cu fiecare treaptă. Nu se simțise niciodată mai singură de când părăsise Curtea Reglui și confortul familiei, armata, poporul, tot ce-i fusese drag.

S-a pregătit să-l înfrunte singură pe Andronicus, să se predea în serviciul lui, de dragul poporului său și al tuturor celor pe care-i iubea. Era cel mai singuratic drum din viața ei și s-a forțat să înainteze repede, nedorind să se gândească la asta. Dacă se gândea prea mult, îi era teamă că avea să se întoarcă din drum.

Gwen a ajuns la ultimul coridor înainte de vârf și a întâlnit câțiva soldați silesieni, toți luând poziție de drepți, surprinși de prezența ei. Au salutat-o.

„Doamna mea," a spus unul dintre ei. „Ce faci aici sus? E totul în ordine?"

Ea și-a dres glasul.

„Totul e bine," a spus, încercând să-și mascheze teama, să sune încrezătoare.

"Unde mergi, doamna mea?" a întrebat altul.

"Sus," a răspuns ea.

Toți soldații au schimbat o privire temătoare.

"Sus, doamna mea?" a întrebat unul. "Știi că armata lui Andronicus așteaptă acolo."

Ea a aprobat.

"Știu prea bine. Acum te rog dă-mi voie."

Soldații s-au uitat unul la altul, exitând, confuzi și, pentru o clipă, se părea că nu vroiau să o lase să treacă; dar apoi au cedat și s-au dat la o parte.

Cum a trecut pe lângă ei, Gwen s-a întors cu fața spre ei, amintindu-și că o vedeau ca pe conducătoarea lor.

"Toți ați făcut o treabă extraordinară," a spus ea. "Vă mulțumesc pentru serviciul vostru."

"Doamna mea," a spus unul dintre soldați, dregându-și vocea, arătând grav și îngrijorat. "Dacă pot vorbi, orice ai vrea să faci, nu e nevoie să o faci. Noi toți suntem gata să luptăm până la moarte pentru tine."

Ea i-a surâs.

„Știu asta," a răspuns. "Și exact de asta o fac."

Fără un alt cuvânt, Gwen s-a întors și și-a continuat singură drumul pe ultimul rând de trepte, în spirală, până când a ajuns în final la ultimul nivel. A stat acolo, în mijlocul țepușelor, toate îndreptate direct spre cer, ultima ei protecție în fața hoardelor imperiale, și s-a dus la mica platformă din mijloc și a tras de funia groasă.

Cum a tras, lent, de mai multe ori, platforma a urcat, ridicând-o tot mai sus deasupra țepușelor. Cu fiecare mișcare, își simțea inima strângându-se, simțea anticiparea a ceea ce putea fi moartea sa.

În cele din urmă a ajuns sus, deasupra țepușelor și a pășit în afară, pe coridorul Silesiei superioare. Acolo stăteau zeci de soldați imperiali, care s-au întors cu toții și s-au uitat la ea, cu ochii măriți de șoc. Stăteau acolo, holbându-se, nesiguri ce să facă.

Gwen a făcut câțiva pași înainte, mândră, ridicându-și bărbia, dându-și seama că reprezenta Inelul. Tot ce făcea se reflecta asupra oamenilor săi, iar ea era hotărâtă să fie vitează și puternică.

S-a uitat după soldatul care arăta cel mai important, s-a apropiat de el și l-a privit rece.

„Du-mă la Andronicus," i-a poruncit, folosindu-și vocea cea mai autoritară.

Toți soldații imperiali s-au uitat unul la altul, amețiți, ca și cum în mijlocul lor apăruse o fantomă.

Apoi, în final, soldatul ales a aprobat. S-a întors și a mers alături de ea, cu alți câțiva soldați urmându-i.

Grupul lor înainta, inima lui Gwen bătând tot mai repede, traversând curtea interioară a Silesiei. Inima lui Gwen s-a frânt văzând priveliștea: orașul era distrus, prădat, ars și, acum, plin de mii de soldați imperiali care se învârteau pe acolo. Cum au trecut prin ea, toți soldații săreau în picioare, holbându-se la Gwendolyn de parcă era un animal de la grădina zoologică, ca și cum era un miel dus la tăiere.

Inima lui Gwen se umplea de anxietate. Era prea târziu să se mai întoarcă acum. Acum, era complet la mila lor.

S-a rugat lui Dumnezeu să fi luat decizia corectă, să fi făcut ce trebuia. S-a rugat ca Andonicus chiar să se țină de cuvânt.

Un murmur s-a răspândit prin tabără, cum au trecut cu toții prin porțile orașului în tabăra enormă din afara zidurilor. Gwen a fost uimită de priveliște: sute de mii de soldați imperiali erau încampați, cât vedeai cu ochii. Toți s-au întors și s-au ridicat și s-au holbat la Gwen - și s-a ridicat un murmur puternic dintre soldați.

Gwen a fost condusă pe rămășițele podului mobil către un cort negru enorm amplasat în centrul taberei, despre care presupunea că e al lui Andronicus.

Cum se apropiau de el, brusc, pereții lui s-a deschis și din el a ieșit, aplecându-se, apoi ridicându-și capul sus, Andronicus, purtând o mantie neagră, fără cămașă, cu colierul său de capete uscate. Putea vedea că adăugase ceva la el - capul nobilului Kultin, pitbulul lui Gareth. A încercat să se uite în altă direcție.

Gwen a mers, cât de încrezătoare putea, spre Andronicus. El arbora un zâmbet larg, triumfător. Era mai mult animal decât om, de două ori mai înalt decât orice bărbat întâlnise vreodată și, cu ghearele și colții săi, era greu să creadă că mergea doar pe două picioare.

„Ei bine, mielușeaua mea," i-a spus el, vocea lui groasă vibrându-i și mârâindu-i în piept „Până la urmă mi-ai acceptat oferta."

Tabăra a amuțit pe când Gwendolyn și-a dres glasul.

„Ai jurat să nu li se facă niciun rău oamenilor mei sau mie, și să îi eliberezi", a spus, "dacă îți jur credință și intru în serviciul tău. Este o ofertă pe care sunt pregătit să o accept."

Rânjetul lui a crescut și ochii îi sclipeau pe când o privea de sus.

„Ești foarte curajoasă," a spus el. „Ești pregătită să te sacrifici pentru poporul tău. O trăsătură foarte nobilă. Ai fost înțeleaptă să-mi accepți oferta. Poți să începi prin a îngenunchia și a jura credință Imperiului."

Ideea de a îngenunchia în fața acestui monstru și de a-i jura credință îi făcea stomacul să se strângă. Fiecare fibră din corpul ei îi spunea să nu o facă. Dar s-a forțat să se gândească la oamenii ei acolo jos, la suferințele pe care aveau să le îndure

dacă nu o făcea și, lent, și-a făcut genunchii să se îndoaie și s-a lăsat într-un genunchi în fața lui.

„Apleacă-ți capul," s-a auzit vocea aspră a însoțitorului lui Andronicus.

Lent, Gwendolyn și-a coborât capul.

"Repetă după mine," a spus el. "Eu, Gwendolyn, fiica regelui MacGil, conducătoarea Regatului de Apus al Inelului..."

"Eu, Gwendolyn, fiica regelui MacGil, conducătoarea Regatului de Apus al Inelului..."

"Prin prezenta recunosc că marele Andronicus este unicul conducător al universului..."

"Prin prezenta recunosc că marele Andronicus este unicul conducător al universului..."

"Că nu a fost vreodată unul mai măreț, și nici nu va fi..."

"Că nu a fost vreodată unul mai măreț, și nici nu va fi..."

„Și îi jur credință eternă."

Cum a spus ultimele cuvinte, aproape i s-au oprit în gât, și a simțit cum o cuprinde un val de greață. A așteptat, întrebându-se dacă-l putea duce până la capăt.

„Și îi jur credință eternă."

A făcut-o. A reușit să le spună. În final, se făcuse. A ridicat capul, privind în sus la Andronicus.

Din gâtul lui s-a ridicat un sunet vibrant, ca un tors. Era un sunet de satisfacție.

"Foarte bine," a spus el. „Chiar foarte bine. Vei fi cea mai ascultătoare supusă a mea. Acum te poți ridica."

Gwendolyn s-a ridicat în picioare și s-a uitat rece la el.

"Și acum îmi poți lăsa oamenii să plece", a spus ea.

Zâmbetul lui Andronicus s-a mărit și și-a dus mâna să se joace cu colierul de capete.

"Da, ei bine, despre asta," a început el. "Vezi tu, uneori îmi place să fiu cinstit. Și uneori îmi place foarte mult să mint. În acest caz, îmi pare rău să spun, este ultima. Eu promit multe lucruri. Unele promisiuni le țin, iar altele nu. Și mi-e teamă că m-ai prins într-o zi proastă."

Inima lui Gwendolyn a început să bubuie. În interior, simțea că urlă. Cum de putuse fi atât de proastă?

"Poporul tău," a continuat Andronicus, „ei bine, aș putea să nu-i omor pe toți, pentru ceea ce ai făcut azi aici. Dar o să omor mulți dintre ei. Iar pe ceilalți îi voi lua ca sclavi. Mi-e teamă că

nu vor mai cunoaște libertatea. Dar, din nou, puțini oameni o cunosc."

A oftat.

"Cât despre tine, draga mea," a spus el, "ar trebui să știi că în curtea mea nu există poziții onorabile. Nu există alți lideri în afara mea, și toți ceilalți sunt sclavii mei. Inclusiv tu."

Andronicus a făcut un semn și doi soldați s-au repezit și i-au apucat brutal brațele.

„Dă-mi drumul!" a țipat Gwen, zbătându-se. „Ai promis. Ai promis! Unde ți-e onoarea?"

Andronicus a râs cu poftă.

"Onoare?" a întrebat el. "Asta e ceva ce am pierdut de multă vreme. Și sunt foarte fericit că am făcut-o. Nici nu vreau să mă gândesc câte bătălii aș fi pierdut altfel."

S-a oprit din râs.

"Mi-e teamă, draga mea, că trebuie să fac un exmeplu din tine. Un exemplu cât mai brutal. Vezi tu, este singurul mod în care cei care vor să mă sfideze pot învăța."

Andronicus s-a întors.

„MCCLOUD!" a urlat el.

Dintre soldați, a văzut îngrozită Gwendolyn, a ieșit regele McCloud cel vârstnic, cu fața desfigurată, jumătate din ea înfierată cu emblema Imperiului lui Andronicus.

"A venit vremea să îi dăm o lecție acestei fete MacGil," a spus Andronicus. „Aș face-o chiar eu, dar îmi face mai multă plăcere să-mi văd dușmanii torturându-se între ei. De fapt, e una dintre distracțiile mele favorite."

„Voi face orice dorești, stăpâne", i-a spus McCloud umil.

"Știu că așa e", a mârâit rece Andronicus. "O să te distrezi cu această femeie. Poate că o să ai noroc și o să-ți nască un fiu. Și eu o să urmăresc totul."

Un zâmbet mare s-a lățit pe fața lui McCloud și s-a uitat la Gwen în sus și în jos, ca și cum era o pradă.

„Va fi plăcerea mea, stăpâne," a spus McCloud.

Gwendolyn a țipat și s-a zbătut când McCloud s-a repezit spre ea. A reușit să scape din strânsoarea celor doi soldați - și s-a întors și a fugit.

Dar nu a ajuns prea departe. Se îndepărtase doar câțiva pași când McCloud a trântit-o la pământ, cu fața înainte, așezându-se peste ea, lăsând-o fără suflare.

"NU!", a strigat, zbătându-se.

Dar era prea puternic pentru ea. În curând mîinile lui mari, aspre, îi rupeau hainele și a simțit vântul rece al iernii arzându-i pielea dezgolită.

A auzit uralele oamenilor lui Andronicus și a continuat să țipe, iar și iar, zbătându-se din răsputeri, dorind și rugându-se să fie altundeva. Undeva foarte sus putea să jure că a auzit-o pe Estopheles, dând târcoale, țipând.

A închis ochii, a încercat să uite de toate, s-a imaginat în altă parte, oriunde în altă parte. S-a imaginat cu Thor. Cu copilul lor. Pe un câmp cu flori de vară. Într-un paradis foarte departe de ororile acestei lumi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Thor stătea singur în mijlocul unui câmp întins de flori stacojii, iluminat de un apus de soare sângeriu. Deasupra capului său, undeva foarte sus, Estopheles zbura în cerc, cârâind. În față, în depărtare, se vedea o figură singuratecă, zăcând în iarbă. Nu putea să-și dea seama cine era.

Thor a mers către ea, cu inima începând să-i bată tare. Cerul s-a întunecat cu fiecare pas și a simțit o senzație rău-prevestitoare. Ceva din interior i-a spus că era corpul cuiva drag.

Pe când se apropia, își putea da seama, după dantela albă așternută pe jos, că era o femeie. Cu groază i-a văzut părul lung, blond, răsfirat în jurul umerilor și, înainte să ajungă la ea, a știut cine era.

Gwendolyn.

Thor a întins o mână tremurândă, a apucat-o de umăr și a întor-so ușor, temându-se de ce avea să vadă. A rămas fără suflare văzând-o.

Acolo zăcea Gwendolyn, cu corpul plin de sânge, nemișcată.

Thor a început să plângă incontrolabil, incapabil să se oprească. S-a aplecat, a ridicat-o în brațe, s-a ridicat în picioare, a dat capul pe spate și a urlat.

"NU!" a strigat Thor.

Țipătul lui s-a ridicat, creând ecouri, până la cer, cum o ținea în brațe, moale, pe iubirea vieții sale. Singura femeie care însemnase pentru el mai mult decât putea pricepe. Femeia cu care plănuia să se căsătorească. Cumva, moartă. Și el nu fusese acolo să o salveze.

"NU!", a strigat iar.

Țipătul lui Thor a fost urmat de țipătul lui Estopheles, care a plonjat, cu ghearele întinse, direct spre fața lui.

Thor s-a trezit respirând greu, s-a ridicat brusc în șezut, privind în jur, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dezorientat, nu mai știa ce era real, unde era.

Treptat Thor și-a dat seama că era încă în barcă, că adormise în ea - toți frații săi de Legiune o făcuseră. Tot grupul zăcea acolo, dormind, cum barca plutea lent pe râu, purtată de

curentul calm. A încercat să-și amintească, întrebându-se de cât timp dormise, cât de departe ajunseseră, unde mergeau. Se simțea ca și cum călătoreau dintotdeauna.

Thor a inspirat adânc, gândindu-se la visul lui, la Gwendolyn, încercând să scape de imaginea oribilă. Păruse atât de reală. Prea reală. Imaginea îl îngrozea.

Știa că era doar un vis dar, în același timp, simțea că era mai mult decât atât. A simțit, cu fiecare fibră din corp, că ea era în pericol. Că i se întâmplase ceva groaznic.

Îl sfâșia pe dinăuntru. Mai mult ca niciodată, vroia să sară din barcă și să alerge la ea, să o salveze de orice era.

Dar era la o distanță de jumătate de lume și nu putea face nimic. Nu se simțise niciodată mai neajutorat. O parte din el se ura pentru că plecase în această misiune. Oare ar fi trebuit să rămână?

Thor s-a îndreptat și Krohn s-a ridicat lângă el, scheunând, împingându-și capul în pieptul lui Thor cum acesta îl mângâia. Krohn a continuat să scheaune și și-a dat seama că și el o simțea, că și el știa că i se întâmplase ceva lui Gwendolyn. Până la urmă, Krohn era aproape la fel de atașat de ea precum era și Thor.

Thor a simțit în stomac o gaură care nu vroia să dispară. Se simțea ca și cum o abandonase la nevoie.

A privit în sus și a văzut iarăși zorii în această parte de lume; ziua începea, întunecată. Nu se vedea nicăieri soarele, doar nori negri și groși, cu o lumină fragilă care se străduia să treacă printre ei. Au plutit pe lângă vaste întinderi pustii, nimic decât acei copaci morți, negri, peste tot, acele păsări stranii, holbându-se la ei, urmărindu-i. Se părea că nu cântau dimineața. În loc de asta, priveau tăcute, ochii lor sclipitori mișcându-se lent, urmărind barca.

Thor a privit drept înainte și, cum a făcut-o, a fost surprins să vadă că râul se termina. După câțiva metri, barca lor s-a ciocnit de uscat, speriindu-l și trezindu-i pe ceilalți.

Toți s-au ridicat, tresărind, și s-au uitat uimiți în jur. Fără să mai aștepte, Thor s-a ridicat în picioare, a mers în partea din față a bărcii și a sărit pe uscat, cu Krohn după el. Ceilalți băieți l-au urmat.

„Unde suntem?" a întrebat Reece, sărind pe uscat lângă el, privind mirat în jur.

"Aici se termină râul?" a întrebat O'Connor.

"N-am idee", a spus Thor.

Cei trei frați au sărit din barcă, de asemenea, Drake ridicând harta și privind în jur.

"Aici ne-a condus harta voastră aurită?" a întrebat Indra sarcastic.

"Suntem exact unde trebuie," a răspuns Drake defensiv.

„Și unde e asta, mai exact?" a întrebat ea. „În mijlocul pustietății?"

"De fapt, destinația noastră este aproape," a spus Dross, aplecându-se. „Conform acestei hărți, nu mai avem mult acum."

„Urmați-ne," a spus Drake, plecând împreună cu cei doi frați ai săi.

„Nu-mi place locul ăsta," i-a spus Conval lui Conven, stând aproape de el.

Thor tocmai se gândise la același lucru. Era greu să vezi prea mult în față, cu ceața groasă care acoperea totul. Putea doar să vadă siluetele copacilor, peisajul dezolant.

După ce au mers o vreme, în cele din urmă, ceața s-a ridicat și Thor a observat o poiană enormă, circulară, deschizându-se înaintea lor. Peisajul s-a schimbat brusc de la țărână la o iarbă purpurie, ca și cum tărâmurile erau despărțite cu cuțitul. Era ca și cum stăteau la o răscruce; într-o direcție era ținutul violet, în cealaltă deșertul galben.

„Ce e locul ăsta?" a întrebat Elden.

„Arată ca un soi de răscruce", a spus Reece.

"Răscrucea morților," a spus Indra. "De aici duce la trei ținuturi. Este marginea lumii subpământene."

"Și acum ce facem?" a întrebat Thor, întorcându-se spre Drake.

Dar s-a petrecut ceva ciudat: cum Thor s-a întors să se uite la Drake, i-a văzut pe cei trei frați retrăgându-se brusc, făcând câțiva pași înapoi, distanțându-se de ei.

Înainte ca Thor să poată procesa ce se întâmpla, ceața s-a ridicat din nou și a văzut deodată, venind spre ei, o sută de soldați imperiali.

Înainte ca Thor să poată duce mâna să scoată sabia, a simțit cum cineva i-a sărit în spate, a fost apucat de câțiva soldați și trântit la pământ. Peste tot în jurul lui, frații lui de Legiune erau tratați la fel.

Cât ai clipi din ochi, erau capturați și legați, neajutorați. Fuseseră atrași într-o capcană.

Toată lumea, în afară de Drake și Dross și Durs. Imperialii nu s-au atins de ei.

Cei trei frați au înaintat, venind lângă Thor. Toți cu zâmbete rele pe față.

Lui Thor nu-i venea să creadă. Fusese trădat. De proprii săi frați.

„Am avut încredere în voi", i-a spus Thor lui Drake.

Acesta a surâs și a clătinat din cap.

"N-ai avut niciodată o judecată bună," a răspuns el.

„Dar de ce?" a întrebat Reece. „De ce ne-ai trăda? Proprii frați de Legiune?"

"Nu sunteți frații noștri," a răspuns Dross, apoi s-a întors spre Thor. „Și mai ales tu. Am așteptat jumătate din viață să te vedem mort. Și acum, acea zi a sosit."

"I-ați adio, frățioare," a spus Durs.

Și-a tras sabia cu un zăngănit distinctiv, cum soldatul imperial îl ținea strâns pe Thor.

Thor a încercat să se zbată, dar nu avea sens. Era ceva în aceste frânghii care-i bloca puterile. Nu-și putea aduna nici măcar forța să se zbată.

Nu mai avea ce să faă, decât să-l urmărească neajutorat pe Durs pășind înainte și ridicându-și sabia, țintind spre gâtul său expus. Thor a știut că i-a venit vremea.

Mai avea o singură dorință pe lume: dacă doar ar putea să o revadă pe Gwendolyn.